

#1 BESTSELLING AUTHOR

JAMES PATTERSON

THE
HOUND
HOUSE

Džejms Paterson

KUĆA NA JEZERU

*Ovo je za onu, drugu Maks, Maksin Petro,
koja je od početka bila vezana za
decu-ptice.
Ona ih poznaje i voli kao i ja.
I oni joj uzvraćaju ljubav!*

Neki čitaoci su iznenađeni time da je Kada vetar duva (o Maks i družini) moj u svetu najpopularniji roman. Ko zna zašto je to tako, ali ja pretpostavljam da je zbog toga što veoma mnogo ljudi, uključujući i mene, često mašta o tome kako lete. I uživaju u tome. Sa druge strane, mnogi ne maštaju, niti se pretvaraju. Oni ne bi mogli sa Petrom Panom da uđu u Nedođiju. Nešto drugo bi moglo biti zanimljivo čitaocima ove knjige. Tokom istraživanja sam razgovarao sa desetinama naučnika. Svi oni su tvrdili da će se stvari poput onih koje se događaju u Kući na jezeru desiti još tokom naših života. U stvari, jedan naučnik iz Nove Engleske tvrdi da već sada može da usavrši ljude dajući im krila. Kladim se da je to tačno.

Dakle, opustite se, vernici, pa i ti, Makse.

I poletite.

Prolog USKRSNUĆE

Bolnica, negde u Merilendu

Oko devet sati uveče, doktor Itan Kejn se gegao niz hodnik okrečen u sivo-plavo, prema privatnom liftu. Glava mu je bila puna slika smrti i patnje, ali i napretka, velikog dostignuća koje će izmeniti svet.

Jedna mlada i sasvim neprivlačna bolničarka izađe iza ugla hodnika i sa poštovanjem klimnu glavom, približavajući se. Doktor Kejn joj se sviđao i u tome nije bila jedina.

„Doktore“, reče mu, „još uvek radite.“

„Ester, ti sada idi kući, molim te“, reče Itan Kejn, pretvarajući se da je pažljiv i brižan, što nije imalo nikakve veze sa istinom. Tu bolničarku je smatrao nižom u svakom pogledu, uključujući tu i činjenicu da je žena.

Bio je i iscrpljen od hirurškog maratona: pet teških operacija toga dana. Lift najzad stiže, vrata se otvoriše i on uđe unutra.

„Laku noć, Ester“, reče i pokaza bolničarki veći broj svojih vrlo belih zuba, ali bez iskrene topline, jer je nije ni osećao.

Zatim se ispravi i umorno prođe rukom kroz svoju dužu, plavu kosu, obrisa naočare tankog okvira o rub svog belog mantila, pa protrlja oči pre nego što je opet stavio naočare, silazeći na drugi podzemni sprat.

Još jednu stvar treba proveriti... uvek treba uraditi još jednu stvar.

U desetak brzih koraka priđe debelim, čeličnim vratima i gurnu ih otvorenim dlanom.

Zatim uđe u tamno i hladno podzemno skladište. Dočeka ga oštar miris.

Tu je, na dvostrukom redu pokretnih kreveta, ležalo šest golih tela; četiri muška i dva ženska, sva nešto ispod ili iznad dvadeset godina. Svima su mozgovi bili mrtvi, kao da su ispustili dušu; međutim, sva su bila posvećena važnoj stvari, višoj svrsi. Na plastičnim narukvicama na zglobovima njihovih ruku pisalo je DAVALAC.

„Vi ćete svet učiniti boljim“, šapnu Kejn prolazeći pored tela. „Neka vam to bude uteha.“

Doktor Kejn prođe na suprotnu stranu prostorije i otvori sledeća čelična vrata, potpuno ista kao ona, prva. Tu ga, umesto hladnoće,

dočekaše udar vrelog vazduha, zaglušujuća buka plamena i nezamenljivi zadah smrti.

Ove večeri radile su sve tri peći krematorijuma. Dvojica njegovih radnika noćne smene, mišićavih tela obloženih garežom i znojem, digoše poglede kada je Doktor Kejn ušao u tu komoru od klinker-blokova. Pozdraviše ga sa poštovanjem klimnuvši glavama, ali u pogledima im je bio strah.

„Hajde da požurimo, gospodo. Ovo predugo traje“, doviknu im Kejn. „Brže, brže! Dobro ste plaćeni za taj nikakav posao. Predobro.“

Pogleda golo žensko telo na cementnom podu. Bila je svetla plavuša, poput onih iz muzičkih video-spotova. Radnici mora da su se zabavljali njome. Zbog toga verovatno i kasne sa poslom.

Kreveti su bili bez reda nagurani u jedan ugao, poput praznih kolica na parkinzima samoposluga. Pravi spektakl. I to đavolski.

Dok je on gledao, jedan od njegovih znojem oblivenih ljubimaca gurnu drvenu lopatu ispod tela jednog od mladih muškaraca, a drugi otvori teška staklena vrata peći. Zatim zajedno gurnuše, naguraše i ubaciše telo u peć, kao da je pica.

Vatra se za trenutak umanji, pa, kada su radnici zatvorili vrata, pakao opet planu. Komore za kremaciju su nazivali „retortama.“ U njima je vladala temperatura od dve hiljade stepeni, i za samo petnaestak minuta su ljudsko telo pretvarale u običan pepeo.

Za doktora Itana Kejna to je značilo jednu stvar:

uništavanje dokaza o onome što se dešava u toj bolnici. Nije više bilo nikakavih dokaza o Uskrsnuću.

„Požurite malo!“ dreknu on opet. „Spaljajte te leševe!“

Davaoce.

Prvi deo
STARATELJSTVO

1

„Majkom svih suđenja za starateljstvo nad decom" nazvan je događaj, koji bi mogao objasniti zašto je još pedeset hiljada ljudi pohrlilo u Denver toga toplog dana, početkom proleća.

Slučaj je takođe označen kao moguće nezgodniji i opasniji nego borba bebe M, Elijana Gonzalesa ili O. Džej Simpsona protiv istine i pristojnosti. Ja slučajno smatram da su predrasude medija ovoga puta možda ispravne i odgovarajuće, čak i nedovoljne.

U pitanju je bila sudbina šestoro izvanredne dece.

Šestoro dece koja su stvorena u laboratoriji i ušla u istoriju, i naučno i filozofski.

Šestoro predivne i dobre dece, koju volim kao da su moja rođena.

Maks, Metju, Ikar, Ozimandijas, Piter i Vendi.

Suđenje je trebalo da počne za jedan sat, u zgradi gradske i okružne vlade, u blistavobeloj, neoklasičnoj sudnici. Projektovana tako da izgleda nedvosmisleno sudski, bila je krunisana istaknutim nadvratkom, poput onoga na zgradi vrhovnog suda Sjedinjenih Država. Sada to vidim.

Kit i ja sedimo srozani na prednjim sedištima mog prašnjavog i ulubljenog, plavog kombija „surbana". Parkiran je u istoj ulici, nešto niže od zgrade suda, odakle možemo da vidimo, a da ne budemo primećeni, bar do sada.

Ja sam izgrizla nokte do mesa, a na Kitovom obrazu jedan mišić uporno treperi.

„Znam, Freni", upravo je rekao. „Vratio mi se tik."

Tražili smo preko suda starateljstvo nad tom decom, iako smo znali da zakon uopšte nije na našoj strani. Nismo bili venčani, nismo u srodstvu sa decom. a i njihovi biološki roditelji bili su u osnovi dobri ljudi. Ništa strašno za nas.

Na našoj strani, međutim, bila je naša neuništiva ljubav prema toj deci, sa kojom smo prošli više nivoa pakla, kao i njihova ljubav prema nama.

Sada je trebalo samo da dokažemo da je život sa nama u najboljem interesu te dece, što je značilo da ću morati da ispovedim priču koja je zvučala šašavo i mojim najbližim prijateljima, a ponekad čak i meni.

Ali istinita je do zadnje reči, tako mi boga.

2

Ta neverovatna priповest počela je pre šest meseci u gradiću po imenu Ber Blaf, u Koloradu, na autoputu oko osamdeset kilometara severozapadno od Boldera.

Kasno jedne noći vozila sam se kući, kad primetih kako promiče nešto belo - i shvatih da to neka devojčica trči kroz šumu, nedaleko od moje kuće.

Ali to je bilo samo deo onoga što sam videla. Ja sam veterinar, doktor Freni, i pošto moj um nije mogao da prihvati ono što su mi oči saopštile, zaustavila sam kola i izašla napolje.

Ta čudna devojčica je izgledala kao da ima jedanaest ili dvanaest godina, imala je dugu, plavu kosu i široku bluzu, svu krvavu i razderanu. Sećam se da sam uzdahnula u neverici i bukvalno se naslonila na jedno drvo. Jasno i svesno sam pomislila kako to što vidim ne može biti tačno.

Ali oči me nisu varale. Devojčica je imala par proporcionalno kraćih ruku i *krila!*

Tačno - krila! Raspona od oko dva i po do tri metra. Ispod krila, nekako učvršćene, stajale su joj ruke. Imala je duple udove, a krila su joj bila savršeno uklopljena. Izvanredno, sa naučne i estetske tačke gledišta. Stvarnost koja uvrće um.

Bila je povredena, zbog čega sam je naposljetku i uhvatila, u „maglenu mrežu“, i dala joj sredstvo za smirenje, uz pomoć agenta FBI-a, po imenu Tomas Brenan, koji mi je bio poznatiji kao Kit. Doneli smo je u bolnicu za životinje koju sam ja vodila, gde sam je pregledala. Otkrila sam vrlo snažne grudne mišiće vezane za preveliku grudnu kost, prednju i zadnju vazdušnu kesu i srce veliko poput konjskog.

„Napravljena“ je tako. Savršena konstrukcija, zaista. Apsolutno sjajna.

Ali zašto? I ko?

Zvala se Maks, skraćeno od Maksimum, i u početku je bilo strahovito teško zadobiti njeno poverenje. Ali kada je sama odlučila, ispričala mi je stvari koje su mi se zgdile i razbesnele me. Rekla mi je za mesto nazvano Škola, u kome je držana kao zatvorenik od samog dana rođenja.

Uzgred, sve što ćete ovde saznati, već se dešava. Odvija se po divljim laboratorijama širom Sjedinjenih Država, kao i drugih zemalja. Sada, za našeg života! Ako vam je teško da to shvatite, mogu vam reći samo da zakopčate pojas na svojoj fotelji. Ovo se desilo Maks, kao i još nekolicini sličnih njoj.

Biolozi su, pokušavajući da prošire granicu ljudskog života, pomešali ptičju DNK sa ljudskim zigotima. To je moguće učiniti. Stvorili su Maks i još nekoliko dece. Jato. Nažalost, naučnici ne mogu da uzgajaju bebe u epruveti, pa su ti, genetski modifikovani, embrioni morali biti implantirani u materice svojih majki.

Kada bi došlo vreme da se majke porode, trudovi su veslački izazivani. Jadnim majkama je rečeno da su njihova prerano rođena deca umrla. Ta prerano rođena deca su prebačena u podzemnu laboratoriju, nazvanu Školom. Ta Škola je, prema bilo kakvoj definiciji, bila zatvor sa maksimalnim obezbeđenjem. Deca su držana u kavezima, a neuspeli su „uspavljivani“, što je jezivo ublažen izraz za hladnokrvno ubistvo.

Kao što rekoh, zakopčajte pojaseve!

U svakom slučaju, zbog toga je Maks i učinila ono što je bilo zabranjeno. Pobjegla je iz Škole. Za divno čudo, uspeli smo. Čak smo uspeli da živimo sa tom decom nekoliko meseci na jednom čarobnom mestu, koje smo svi nazivali Kućom na jezeru.

Kit i ja smo saslušali ono što nam je Maks pričala, a zatim pošli da pokušamo da oslobodimo i ostalu decu, još uvek zarobljenu u Školi.

Kada se dim razišao (*doslovno*), šestoro preživele dece, uključujući i Maks i njenog brata, razaslali su da žive sa svojim biološkim roditeljima - ljudima koje nisu poznavali ni jedan jedini dan u životu.

Valjda je to trebalo da bude u redu, međutim, ta bajka iz stvarnog života nije imala srećan kraj.

Deca, koja su bila uzrasta od četiri do dvanaest godina, javljala su se Kitu i meni svakog božjeg dana. Pričali su nam kako su strahovito utučeni, ugnjavljeni, uplašeni, i jedno i samoubilački raspoloženi - a ja sam znala zbog čega. Kao veterinar, shvatila sam ono što, izgleda, nije niko drugi.

Deca su se ponašala kao što bi i ptice: vezala su se za Kita i mene.

Mi smo bili jedini roditelji koje oni znaju i vole.

3

Oko mog starog „s suburbana“, masa poput lave teče niz ulicu Banok. Negde sam pročitala da stanovništvo Denvera pristaje u bilo koji od velikih gradova Amerike. Uvek sam ga volela - do sada. Upravo sam htela da kažem nešto na silu duhovito, kad Kit reče: „Drži se, Freni. Evo dece.“

On mi pokaza jednu limuzinu koja se lagano probijala kroz gužvu i naposljetku se zaustavila u zoni zabranjenog parkiranja, tačno ispred ulaza u zgradu suda. Ja se naježih po vratu još i pre nego što je masa počela da izgovara njeno ime. Srce mi se popelo u grlo.

„Maks! Maks! Maks! Hoćemo Maks!“ viknu neko.

„Stigao je cirkus nakaza!“ začu se neki glas sa naglaskom iz druge države.

Vrata na limuzini se otvoriše, pa se telohranitelji ozbiljnih izraza, u sivim odelima i advokati izvukoše na trotoar. Zatim se i druga kola zaustaviše iza prvih.

Čovek kratkog, debelog vrata, u tesnoj jakni, otvori vrata saputnika sitnoj plavuši mojih godina. Ona otvori druga vrata automobila i pruži ruku prema zadnjem sedištu.

Iz limuzine izađe Maks. Masa odjednom začuta. Čak i ja zadržah dah. Izgledala je apsolutno zapanjujuće. Zapanjujuća devojčica izvanredne inteligencije i snage - i sa krilima koja su već imala raspon do tri metra. Perje je bilo potpuno belo, sa plavim i srebrnim odsjajem ispod gornjeg sloja.

„Bože, prelepa je“, šapnuh ja. „Nedostaje mi, Kite. Nedostaju mi sva dečica. Srce mi se čepa zbog ovoga.“

Sećam se kako sam bila zapanjena kada sam je videla prvi put, a masa je sada reagovala na isti način.

„Maks! Maks! Maks!“ počeli su da uzvikuju.

Blicevi su sevali.

„Ovamo, Maks, pogledaj ovamo!“

„Maks, ovamo!“

„Maks, osmeh!“

„Maks, poleti za nas!“

Četvoro ljudi probi policijsku liniju, držeći visoko transparent na kome je pisalo: SAMO BOG MOŽE DA STVORI DRVO. TO VAŽI I ZA DECU.

Na drugim transparentima pisalo je:
NE ĆELIJA! i RECITE NE KLONIRANJU!

Na jednom od transparentata bile su odštampane ptice i na njemu je pisalo: ISPECITE IH ZA PITU.

Tada se pojavio helikopter vesti, pa je postalo vrlo bučno i vetrovito. Maks se osvrtala, obuhvatajući pogledom sav taj zapanjujući prizor. Moje srce presochi otkucaj.

Nas dvoje dohvatismo svoje dokumente za sudnicu, a Kit zaključa vrata kola i reče tiho: „Ona gleda gde smo mi, Freni.”

„Uplašena je. Vidim joj to u očima.”

Maks je imala ultraoštra čula grabljivca. Mogla je da čuje gmizanje gusenice na udaljenosti od devedeset metara. Mogla je da primeti gusenicu sa visine od osam stotina metara.

Ona sada uzviknu, glasom kreštavim od straha:

„Freni, Kite. Potrebni ste mi. Mo-o-o-o-lim vas. Gde ste?”

Njen prodorni uzvik je još uvek lebdeo u vazduhu, kad još neka kola stadoše ispred suda.

Neki krupni ljudi iskočiše na ulicu. Iz nekoliko kola počеше da izlaze ostala deca, izgledali su tako nesigurno, mlado i ranjivo. Izbegavali su kamere i krili svoja nervozna mala lica.

„Đavolje potomstvo!” dreknu neko. „Ta deca su demoni!”

4

Sudnica broj 19 nalazila se na šestom spratu. Bila je daleko najveća prostorija u kompleksu, a morala je biti da bi primila toliko radoznalih glava. Dok smo prilazili sa svojim advokatima, Kita i mene opkoli gomila novinara. „Spustite glave“, rekoše nam advokati, „i samo idite napred.“

„Agente Brenan, pogledajte ovamo. Doktoro O'Nil. Hej, Freni! Zbog čega misliš da si sposobna da budeš majka?“ doviknu jedan od novinarskih lešinara.

„Zbog čega vas dvoje mislite da možete da budete dobri roditelji toj deci?“

Kit najzad pogleda reportera.

„Zato što volimo te male nakaze“, reče, pa namignu. „I zato što oni vole nas. Život je jednostavan.“

Dvojica naoružanih stražara otvoriše dupla vrata sudnice, i mi se uvukosmo unutra. Masa koja je napolju zvučala poput orkana u zamahu, unutra je zvučala kao roj uznemirenih pčela. Prostorija je bila obložena pločama od zlatnog hrasta, a galerija u pozadini bila je opremljena odgovarajućim klupama za preko dve stotine gledalaca.

Sva moguća mesta zauzeli su članovi porodica, naučnici i novinari, autoritativniji, a nadala sam se i ućtiviji od one bande napolju.

Naši advokati, kao i oni koji su predstavljali biološke roditelje, okupili su se u malim grupama oko bara. Advokatski stolovi bili su postavljeni u sredini prostorije. Napred je bio sudijski pult, i on je bio prazan.

Naš advokat, Džefri Kusof, rekao nam je da sudovi u Koloradu gotovo uvek presuđuju u „najboljem interesu deteta“. Ja sam se uhvatila za tu tvrdnju isto tako čvrsto, koliko sam stegla i Kitovu ruku kada su se otvorila vrata sudijske sobe.

Zbog onoga što sam zatim ugledala, ostala sam bez daha. Mislim da se to desilo svima u sudnici broj 19.

Gledajući pravo napred, skupljenih krila, šestoro dece je ušlo u prostoriju u skrojenoj odeći i uštirkanim bluzama. Bili su, bez ikakve sumnje, predivni.

Očaravajući.

Prvo su išli četverogodišnji blizanci, Piter i Vendi. Bili su tamnokosi, kineskog porekla, snežnobelo perje bilo im je ukrašeno tamnoplavim

vrhovima.

Maksin mlađi brat Metju, nemiran plavokosi devetogodišnjak, išao je za njima.

Posle njega ušla su dva zgodna starija dečaka, Ikar i Ozimandijas. I naposletku je išla prvorodena, lično.

Maksimum.

Masa je, kako to kažu na sportskim stranama, poludela.

5

Par koraka iza šestoro dece dolazio je sudija Džems Randolf Dvajer, krupan, čvrst sedamdesettrogodišnjak. Imao je lice izborano poput zgužvane papirne kese, paperjastu sedu kosu i ne-zezajte-se vilicu.

Začu se bučno šuštanje kada su svi u sudnici seli.

Dok je sudski izvršitelj pozivao prisutne na red i čitao iz sudske dokumentacije, ja sam bila oštro svesna ljudi na suprotnoj strani od nas. To su bili biološki roditelji i okupili su opasnu ekipu advokata, predvođenu Katarinom Ficgibons, bivšom tužiteljkom, poznatom po agresivnom dočekaj-pa-udari stilu i upečatljivom spisku pobeda. Njihovoj strani verovatno nije škodilo to što je ona udata i trudna sa četvrtim detetom.

„Vaša visosti“, reče naš advokat, Džefri Kusof, „siguran sam da će ovaj slučaj biti vrlo naporan za sve zainteresovane. Ovde nema loših ljudi.

Sušтина je u tome šta je najbolji interes dece. Mi ćemo sasvim jasno dokazati da je u njihovom najboljem interesu da ostanu sa doktorkom O'Nil i gospodinom Brenanom.

Hteo bih da citiram Marijanu O. Batani, sudiju u sudu okruga Vejn, u Detroitu. Ona je 1986. godine, u slučaju jedne bebe iz epruvete, kazala, 'Mi, u stvari, u zakonu nemamo definiciju *majke*. Smatra se da je majka toliko prirodna, da nikakva definicija nije ni potrebna.' Vaša visosti, sve se to promenilo. Danas, u našem složenom i ponekad zbunjujućem svetu, dete može imati i do tri *majke*. Jednu u kojoj je dete začeto, drugu koja je iznela dete i treću, koja ga je podigla.

Agent Brenan i doktorka O'Nil su bili zamena za roditelje pod najžešćom, vatrom. Doslovno su stavili svoje živote na kocku za tu decu. Ponavljam to - stavili su svoje živote na kocku.

Ni u jednom trenutku nisu mislili ni na šta drugo, sem na bezbednost dece. Doktorka O'Nil je tokom tih događaja ostala bez svoje bolnice za životinje i bez svog doma. Primanje udaraca i metaka umesto nekoga drugog izražava ljubav isto tako žestoku kao i bilo kakvo prirodno materinstvo ili očinstvo.

To znači da se ovaj slučaj ne vodi zbog mojih klijenata ili tuženika. Vodi se zbog dece i zakona u Koloradu, koji nalaže da deca budu

dodeljena svojim porodicama. Ovde imamo jednu novu vrstu porodice, koja je zajedno prošla kroz velike nevolje. I ta čvrsta porodica, puna ljubavi, za dobro dece, mora ostati na okupu. Razdvojiti Kita, Freni, Maks, Ajka, Oza, Metjua, Vendi i Pitera, značilo bi učiniti nepravdu svim zainteresovanima. To bi bilo krajnje okrutno."

Poželela sam da zagrlim Džefrija Kusofa, a i sam je, sedajući, izgledao pomalo zadovoljan sobom. „Ovo je početak“, šapnuo je. Međutim, Katarina Ficgibons je odmah ustala.

6

„Ja danas, ovde zastupam prava šestoro građana Amerike - Maks, Metjua, Oza, Ikara, Vendi i Pitera“, reče advokat Gibons, „isto kao i njihovih pravih roditelja.“

„Zašto sam ja uvek poslednji?“ javi se iznenada mali Piter sa svog sedišta u drugom redu. Svi u sudnici se nasmejaše tom neočekivanom dečakovom prekidu.

„Nisam htela da vređam“, reče Katarina Gibons, poprimivši svetlocrvenu boju. Lice kao da joj je lebdelo poput balona iznad šivene tamnoplave trudničke haljine. „Onda dobro - Pitere i ostali, ja ovde predstavljam sve vas“, reče, osmehnuvši se dobroćudno.

„Sumnjam u to“, ubaci se Ikar, koji je bio slep od rođenja. „Vi nas ne poznajete. Pa i ja, ovako slep, to primećujem.“

U sudnici opet nastadoše smeh i komentari, koji prestadoše tek pošto je sudija Dvajer nekoliko puta udario čekićem i zapretio da će isprazniti sudnicu. Deca se naposletku nekako smiriše. Međutim, svi su bili brzi sa visprenim desetkama, možda zbog toga što su svih šestoro imali koeficijente inteligencije genija. Provereni su testovima -Stenford-Binetovim, WPPSI-R i WISC-III.

Uvodnim primedbama Ficgibons je pohvalila Kita i mene zbog onoga što je nazvala „junačkim spašavanjem“, da bi tako priznala našu pomoć u prošlosti i zatim je potpuno zanemarila. Zatim je počela da iznosi kritike na naš račun. Sa svakom kao da je zarivala nož u moje i Kitovo, a sasvim sigurno i u dečija srca.

„Vaša visosti, doktorica O'Nil i gospodin Brenan, uz svu svoju požrtvovanost prema ovoj deci, nemaju nikakva zakonska prava u ovoj sudnici“, objavila je. „Nikakva.“

„Oni nisu venčani. Poznaju se međusobno, i sa ovom decom, tek nekoliko meseci. Staviše, i ovo jedva da može biti dovoljno naglašeno, roditelji ove dece nisu učinili apsolutno ništa, zbog čega bi izgubili svoja roditeljska prava. Naprotiv, mi ćemo dokazati da ih treba jednom za uvek, neopozivo proglasiti zakonskim, legitimnim i isključivim roditeljima svoje dece.“

Kada je Ficgibons završila sa svojim uvodom, Džefri Kusof ustade i odmah prozva Kita. Ja sam sa ponosom i ljubavlju gledala kako zauzima svoje mesto na klupi za svedoke.

Džefri reče da Kit ima diplomu njujorškog Pravnog fakulteta i dvanaest godina staža kao agent FBI-a. Sa pažnjom je pomenuo i ličnu tragediju koja je stajala poput crne rupe u središtu Kitovog života. Pre četiri godine, dok je Kit bio zauzet nekim slučajem, njegova žena i dva dečacića otišli su na odmor u Nantaket bez njega. Njihov mali avion se srušio, bez preživelih.

Kit je svedočio smireno, ali emotivno i sa njemu svojstvenom iskrom humora. Pomislila sam kako će i oni koji ga prvi put vide biti potpuno ubeđeni da on ne samo što je hrabar čovek, već je sasvim sigurno bio i opet će biti divan otac.

Zatim je, puna dva sata, Katarina Ficgibons stručno secirala Kitovu karijeru - i vrlo detaljno gotovo svaki trenutak njegovog privatnog života.

7

„Kit nije vaše pravo ime, zar ne?“ pitala ga je.

„Ne, zovem se Tomas Brenan. Kit je nadimak. Freni i deca me zovu Kit. To je duga priča.“

„Gospodine Brenane, vi ste dvanaest godina radili u FBI?“

„Tako je.“

„Jeste li ikada čuli za Foksa Moldera?“

Kit frknu i odmahnu glavom. Već je shvatio kuda to vodi. „Vrlo simpatično.“

„Vaša visosti, molim vas, uputite svedoka da odgovori“, reče Ficgibons.

„Gospodine Brenane, molim vas, odgovorite na pitanje.“

„Foks Molder je izmišljeni lik iz TV serije“, reče Kit.

„Imate li neko mišljenje o tom izmišljenom liku?“

„Da. To je jedan uvrnuti šašavko.“

Gledeaoći se nasmejaše. Kao i ja. A deca zacvrkutaše od uživanja. Obožavali su Kita.

„Imate li pojma, gospodine Brenane, zbog čega vaše kolege u FBI-u vas zovu 'Molderom'?“ upita Ficgibons.

„Prigovor, vaša visosti. Zaključivanje. Da se izbaci iz zapisnika“, uzviknu Džefri Kusof.

Ficgibons sagnu glavu, kao da bi htela pokazati da se kaje. Naravno, nije se kajala.“

„Povlačim pitanje. Gospodine Brenane, smatrate li sebe radomanijakom?“

„Možda. Ponekad. Sigurno je da sam posvećen svom poslu. Ponekad ga i volim.“

„A da li bi ste sebe opisali kao stabilnog čoveka?“

„Da, sasvim sigurno bih.“

„Ali dobijali ste lekove protiv depresije.“

Rekavši to, Ficgibons okrenu leđa Kitu. Bilo je prijatno videti da i ona zna da se postidi.

„Da. Bio sam utučen, prokleta utučen kad sam izgubio celu porodicu“, reče Kit, sada oštrijim glasom.

Katarina Ficgibons se opet okrenu prema njemu. Sudiji Dvajeru je okrenula profil svog stomaka.

„Shvatam. To znači da shvatate kako se tuženi osećaju zbog gubitka svoje dece.“

Kit ne odgovori. Blizanci, preko puta mene, ispustiše uplašene, visoke krike, u znak protesta zbog tog napada na Kita.

„Agente Brenan, da li treba da ponovim pitanje?“

„Vi ste bezosećajni“, reče on šapatom.

„Dozvolite, smatraću da svedok ne saraduje, vaša visosti“, reče Ficgibons.

„Gospodine Brenane, molim vas, odgovorite na pitanje“, reče sudija.“

„Da. Da, shvatam kako je kada se izgubi dete“, odgovori Kit naposletku.

„Ali ipak ustrajavate u ovome? I kažete da sam ja bezosećajna? To bi bilo sve, agente Brenane.“

8

Osećala sam mučninu u želucu, kada je Džefri Kusof ustao i progovorio razgovetno, sigurnim glasom.

„Pozivam doktorku Frensis O'Nil.“

Istog trenutka sam se upitala *zbog čega* Džefri izgleda tako samouvereno. Da li zna nešto, što ja ne znam? Zašto u mene veruje više nego ja sama?"

Dok sam prilazila pultu za svedoke, mislim da sam shvatila kako izgleda biti žena od sto osamdeset kilograma u dečjem bazenu. Pogledala sam prema galeriji, a galerija je gledala u mene. Nešto više od dve stotine ljudi zurilo je pravo u mene, čekajući da ih ubedim da bih bila odlična - ne, *besprekorna* - majka šestoro neobične i vrlo posebne dece.

Pa, to sam naumila da učinim.

Jer, u srcu sam osećala da je to tačno. Zar to nije vredno truda?

Džefri mi uputi ohrabrujući osmeh, pa tada, po njegovom uputstvu, izrecitovah svoje akademske i profesionalne akreditive: naučna stipendija Vestinghaus, moj doktorat veterine iz državne obrazovne veterinarske bolnice u Fort Kolinsu, i sve drugo o mojim lovorikama.

To je malo razgalilo šestoro dece i izazvalo rundu njihovih zvižduka, pod samim nosevima besnih roditelja. Čak i blizanci su se smejali. Ja slučajno pogledah prema Kitu, a on mi namignu i posla jedan od svojih čuvenih iskrivljenih osmeha.

Kako je ispitivanje potrajalo mnogo duže od jednog sata, počela sam da osećam veće samopouzdanje. *Znala sam* da mogu da budem divna mama; volela sam tu decu više nego što bi bilo ko drugi to mogao. A kao veterinar, znala sam koliko su komplikovani. Džefri je zatražio da opišem sopstvenu nedavnu tragediju - muž mi je poginuo pre dve godine u toku jedne pljačke. A govorila sam i o svojoj uspešnoj i usamljениčkoj veterinarskoj praksi na vijugavom, seoskom putu u Ber Blafa, gradiću sa jednim semaforom, osamdesetak kilometara severoistočno od Boldera.

Zatim me je Džefri opisao kao ženu sa srcem velikim poput Stenovitih planina, čija su vrata otvorena svakoj prugastoj veverici, jelenu i kučetu u Koloradu. Dobro je, počela sam da crvenim.

Međutim, najvažnije je to što je ispričao i kako sam operisala Maks kada je bila na ivici smrti; kako sam joj spasila život u trenutku kada

to niko drugi nije mogao. Tu činjenicu nije mogla da pobije ni gospoda Ficgibons.

Tome sam se bar nadala.

I molila se za to.

Nekoliko trenutaka kasnije, Katarina Ficgibons je prišla mom pultu, smeškajući se slatko kao da je moja draga sestra Kerol En, lično. Međutim, nije više tračila vreme na ljubaznosti.

„Doktoro O'Nil, koliki su vaši godišnji prihodi?“ upita me svojim, poznatim nadmenim glasom.

„Ne mogu tačno reći. Razlikuju se od jedno do druge godine. Zavise od toga da li mi određene godine dođe više veverica ili konja.“

„U proseku, manje ili više od trideset pet hiljada godišnje?“

„Manje“, rekoh, nesigurnije nego što sam želela.

„I hoćete da izdržavate šestoro dece...“

„Ne bih to radila sama! Ovoj deci je potrebija ljubav nego novac. Sada su depresivni.“

Katarina Ficgibons diže obrve. „Kažete da su deca depresivna. Kako to znate? Vi niste psiholog, zar ne?“

„Ne, ali...“

Ficgibons me prekide. „Vi niste lekar za *ljude*, je li tako, doktoro O'Nil?“

„Ne, ali ova deca su“, počeh ja ali ona me opet grubo prekide. Bila sam u iskušenju da joj odmah odgovorim i na sledeće pitanje, ali sam se uzdržala. Moja greška.

„Vi nikada niste bili majka, zar ne, doktoro O'Nil? Molim vas, odgovorite sa da ili ne.“

„Ne, ali... Ne.“

Poželela sam da udarim Ficgibonsovu, zaista jesam. I zaslužila je to.

„Vi živite u divljem braku sa čovekom koji nije vaš muž, da li je to tačno?“

„Ne bih rekla da živimo u divljem braku.“

Sada sam definitivno poželela da je zadavim, a zatim je dobro izmlatim.

„Ispravka. Okej. Neka bude po vašem. Vi upražnjavate seks sa čovekom koji vam nije muž?“

Džefri Kusof uloži na to pitanje prigovor, i on bi prihvaćen.

„Da li vi tako zamišljate ulogu uzora za maloletnu decu?“ nastavi Ficgibonsova svoj napad.

Džefri skoči istog trenutka. „Prigovor, vaša visosti. Navodi svedoka na zaključak.“

„Prihvaćeno.“

„Doktoro O'Nil, ako biste dobili starateljstvo nad šestoro male dece, kako biste se organizovali, da radite i da brinete o njima? Jeste li razmišljali o tome? Da li biste ih vozili, svakog ponaosob, u njegovu školu? Ili biste samo otvorili vrata i pustili ih da izlete?“

„Prigovor, vaša visosti, savetnik maltretira svedoka“, reče moj advokat. Međutim, Katarina Ficgibons samo uljudno i hladno odmahnu rukom. „Nemam više pitanja za ovog svedoka.“

Zatim se dostojanstveno odgega natrag, na svoje mesto.

9

Sudija Dvajer nam je te večeri darovao nešto vrlo izuzetno, a nadala sam se, ne zbog neke kombinacije sažaljenja i krivice. Odlučio je da deca mogu provesti deo večeri sa mnom i Kitom. Bacio nam je kost.

Kakvo uživanje! Nezaboravno!

Decu je u naš hotel, dostojanstvenu, staru, Smeđu palatu, dovela falanga šerifa Sjedinjenih Država. Prvo je trebalo odlučiti gde ćemo večerati. Svi smo bili vrlo gladni. Mogli smo birati između sobne usluge, Brodske gostionice u samom hotelu i Male Italije u tržnom centru, u Šesnaestoj ulici. Mala Italija je pobedila ubedljivo, sa šest prema dva. Oni bi trebalo da imaju velike vegeterijanske pice, za tu decu najdraže od svih jela na planeti. To je to.

U italijanski restoran smo stigli oko 8:30, a na snazi su bila standardna pravila: bez razmenjivanja pogleda sa drugim ljudima; bez otimanja za hranu, posebno u toj situaciji; bez ikakvog letenja u Maloj Italiji; bez podrugljivih šala na račun čika Frenka i malog Džoja, čije su slike bile na svim zidovima.

Bilo je divno sa decom te večeri. Delom zbog toga što su se divno ponašali, a delom jer su bili tako pametni i tako brzo odrastali. Maks je imala dvanaest godina, ali ako se računa u ljudskim godinama, možda dvostruko više. Čak je izgledala gotovo kao devojka od petnaest-šesnaest godina. Zatim je tu bio Ozimandijas, zgodniji od očešljanog princa Harija.

To je bilo prvi put da su se svi okupili i ispričali o svojim novim roditeljima.

Ozimandijas je počeo, rekavši da je njegova mama „stvarno dobra, zaista fina žena“, jedino što jednostavno nije shvatala njegovu ptičiju stranu i stalno je govorila kako će on „prerasti to.“ Otkrio nam je i da je njegova majka angažovala agenta i poslovnog advokata, jer „ne želimo da nas iskoriste holivudski tipovi, zar ne?“

„Ma znate, sviđa mi se ona“, rekao je, „ali stvarno nije opremljena da se bavi mnome. Novinari stalno njuškaju oko kuće, a ona misli da je to u redu. Čini mi se da voli da privlači pažnju. Ne u lošem smislu. Prosto ljudski.“

Sva deca su pričala užasne priče o tome kako su novinari neprestano oko njihovih kuća i škola, gotovo svuda gde oni pođu.

Čens je prodao razgovore sa Piterom i Vendi; i Maršalovi bi to učinili, ali Maks im je zabranila. Takođe je i razbila kameru tokom jednog posebno neprijatnog intervjua.

„Ako se prokleti vanzemaljci pojave večeras ovde“, najavila je, „uzeću im kamere i snimiti njih.“

Dok smo čekali da nam posluže razne deserte - sladoled, voćni sok, čokoladni kolač - Maks ustade. Bože, bila je predivna: izgled, ponašanje, sve na njoj govorilo je „junakinja.“ *Pratite me. Ja sam ona posebna, koju ste očekivali.*

Zamislite veliki sedef i shvatićete otprilike kakva je bila boja njenih krila. Imala su sjaj duginih boja, obliven ružičastim tamo gde su izvirala iz njene gotovo providne kože. Podsetila su me na krila orlova ih labudova, ali naravno, sa rasponom od tri metra, bila su mnogo veća. Maksina krila su izlazila iza ramena, ali ruke su joj izgledale elegantno i prirodno. Očito, u njoj je bilo sakupljeno ono najbolje od obe vrste.

„Nevična javnom izražavanju, kao što jesam“, reče ona i svi se nasmejasmu. U stvari, Maks je tokom proteklih meseci bila u gotovo svim vestima i govornim emisijama. I naravno, bila je dobra.

„Pobedili, izgubili ili se povukli“, nastavi ona, „želim samo da Kit i Freni znaju koliko cenimo sve što su učinili za nas, i mislim baš sve, počevši od toga što su nas spasili da ne budemo pobijeni, što je Frenina divna kuća izgorela do temelja, da bi zatim došli ovde i ponudili da nas sve prime u svoj novi dom. Bože, oni bi primili i Ikara!“

„Naravno, istresaj se na slepom detetu“, uzviknu Ajk, nasmejavši se glasno. U stvari je uživao zbog toga što Maks uvek posebno vodi računa da pomene i njega.

„Freni je danas na sudu rekla da mi treba da budemo zajedno, da ne treba nikada da se razdvajamo, i kunem se, tako će i biti. To je pravilno, i jedino pravilno. Svakome, ko ima pola mozga, to treba da je jasno. Znači, da smo možda u nevolji“, reče, pa namignu, „jer sada nam sudbinu određuje pravni sistem ove zemlje.“

Zatim Maks obiđe oko stola i najtoplije i najsrdačnije zagrlji i poljubi Kita i mene.

„Volimo vas oboje“, reče. „Mama i tata.“

10

Te noći, doktor Itan Kejn je kroz gustu šumu išao prema kolibi Freni O'Nil na Ber Blafu. Toga jutra je doleteo u Denver i čak prisustvovao delu suđenja. Doktor Kejn je bio vrlo zainteresovan za decu-ptice, naročito za Maksimum, koja ne samo da je predstavljala korak napred u evoluciji, već bi takođe mogla znati i stvari koje ne bi trebalo.

Doktor Kejn se začudi, primetivši da je veterinarka ostavila otključana vrata svoje bolnice za životinje. Na njima je stajala zalepljena cedulja: rukom pisana uputstva za nekoga po imenu Džesi.

Itan Kejn uđe u kućicu, radije upotrebivši baterijsku lampu nego da uključi lampu u hodniku.

Uspeo je da nade malu kancelariju, a zatim i neku vrstu ordinacije, koja kao da je služila i umesto apoteke.

Životinje u klinici su već osetile njegovo prisustvo. Psi, mačke, i bogzna šta još, počеше da laju, arlauču, šište i cvrkuću. „Tišina, imbecili“, reče Kejn kroz zube. Mrzeo je kućne ljubimce, a još više i one koji ih drže. Zar više niko ne shvata prirodnu selekciju?

On se vrati u kancelariju i poče da traži beleške doktorke O'Nil o Maks. Morale su biti negde među dosijeima - i bile su. Pronašao je dve kartonske fascikle sa gusto, rukom ispisanim tekstom. *Nema zezanja sa računarom za našu doktorku O'Nil, ne, gospod-nee!*

Doktor Kejn poče da pamti beleške sa pregleda...

Maks je ljudsko biće, „usavršeno“ genetskim inženjeringom, zapisala je doktorka O'Nil.

Injektirana još kao embrion ptičijom DNK...

Detalji pregleda:

Krupne grudi, tri puta dublje od ljudskih... potrebna dodatna muskulatura, da bi podržala krila.

Preklopljena rebra i isturena grudna kost ili „kobilica“, koja ide celom dužinom njenog grudnog koša.

Nema dojki ni bradavica... Maks neće rađati žive mladunce.

Neobično duga tirada ili dušnik... sedamdeset pet centimetara... ispresavijan poput harmonike...

puni se vazduhom tokom dugih letova.

Kosti su joj šuplje, da bi bila što lakša, zbog letenja.

Tada doktor Kejn začu tihi šum na prednjem tremu. I on je imao izvanredan sluh. Sem toga, bio je paranoičan.

Ko je sad? pomisli.

„Freni?... Srce, jesi li unutra?... Fren? Ja sam, Džesi... Mislila sam da si...”

Neka vrlo krupna žena stajala je na vratima kancelarije. Džesi iz poruke na vratima. Morala je imati više od sto kilograma, a nije se ni oznojila.

„Zdravo, Džesi”, reče on. „Mislim da nije problem ako ti kažem da pregledam beleške doktorke O'Nil o Maks. I da je to bitno za ljudsku vrstu. Siguran sam da nećeš reći.”

Kejn zatim izvadi iz džepa pištolj i dva puta opali u krupnu ženu. Nije to ništa. Nema problema. Međutim, o uklanjanju Džesinog tela, tako da ono nestane, morao je da razmisli.

Naposletku, Džesi je ipak nestala kao da nikada nije ni postojala.

U tome je bila genijalnost doktora Itana Kejna.

11

Saslušavanje u vezi sa starateljstvom počelo je tačno u devet sati sledećeg jutra. Bio je to veliki dan, morao je biti. Katarina Ficgibons je odmah ustala i na pult za svedoke pozvala prvo Ozovu majku. Mislila sam da znam zbog čega, i to me je uznemiravalo. Pripovest koju će Antea Taranto sada ispričati, tužna je i dirljiva. Mogla bi čak i da im donese pobedu.

Antea je bila ljupka, proseda žena od četrdeset devet godina. Na sebi je imala svilenu suknju boje lavande, belu bluzu i tamnoplavi blejzer. Od nedavno je bila udovica, jer joj je muž, Majk, prethodne godine umro od raka. Ozimandijas joj je bio jedino dete i jedini živi rođak.

Gospođa Taranto je govorila zastajkujući, ali ispričala je svoju pripovest srceparajuće jednostavno i taktično. Ona i Majk su godinama pokušavali da dobiju dete. Otišli su u jednu poznatu i vrlo cenjenu kliniku za veštačko oplodavanje u Bolderu. Bilo je i tamo promašaja, ali Antea Taranto je naposletku zatrudnela.

„U osmom mesecu sam se javila na redovnu kontrolu“, rekla je gledaocima u prostoriji kojom je vladala tišina. „Sećam se koliko smo Majk i ja bili srećni toga dana. Doktor Braunhil nam je rekao da je sve to samo formalnost, a zatim, u toku pregleda, zabrinuo se. Kazao je da ima problema sa fetusom i da treba odmah da me porode. Odmah su me porodili carskim rezom. Rečeno mi je da mi je beba umrla. Možete li da zamislite kako sam se osećala toga dana?“

Gospođa Taranto se nasvesno dodirnu po truhu, i kao da odluta iz sudnice u svoje sećanje pre nego što je nastavila tragičnu priču.

„Kada sam saznala da mi sin nije umro, već je živ, to je promenilo sve u mom životu. Oz mi je važniji od svega u životu. On je moj razlog za život. Sve bih učinila za njega. Oze, samo mi daj šansu. Molim te, dozvoli da ti budem majka, anđele moj.“

Tada Antea Taranto pogleda pravo u Kita i mene. Nekoliko sledećih, zapanjujućih, reci uputila je nama.

„Nije važno što su ova deca drugačija i što je teško biti im roditelj“, reče gospođa Taranto. „Oni su naša deca. Nikome ne bi trebalo dozvoliti da nam ih opet oduzme. Molim vas, nemojte mi opet uzeti moju bebu! Ja sam Ozova majka. To mora nešto da znači, čak i u ovom hrabrom, novom svetu u kome živimo.“

Tada nastade duga pauza. Svi pogledi bili su upereni u Anteu. Naposljetku, Katarina Ficgibons reče: „Nemam više pitanja za gospodu Taranto. Hvala vam puno.“

„Ja nemam pitanja, vaša visosti“, reče naš avokat. U stvari, Džefri je imao po nekoliko pitanja za svakog od bioloških roditelja koji su toga jutra izašli za pult. Poticali su iz različitih sredina i bili iz različitih društveno-ekonomskih grupacija, ali izgledalo je da su svi fini ljudi. Međutim, pitanje je bilo, može li tih sedmero ljudi da odgaji toliko drugačiju decu i istovremeno ih sačuva od opasnosti?

Ja zaista nisam mislila tako. Naročito ono o *čuvanju*. Džefri je pažljivo nagovestio Maksinom ocu da je možda previše uživao u svojih petnaest minuta slave. Naveo je Čensa da prizna da veliki oglašivači pregovaraju da Piter i Vendi reklamiraju razne proizvode. Objavio je i da Oz ima agenta u Holivudu. Ali ja sam se i pri najblažoj čušci uvijala od neprijatnosti. Napad na roditelje može samo da se osveti. A nije ni korektan.

Međutim, smetalo mi je nešto u vezi sa roditeljima. I to mnogo. Niko od njih nije rekao: „Hoću da učinim ono što je najbolje za moje dete.“ A niko od njih nije pomenuo ni bezbednost.

Sud je prekinuo rad za ručak, koji smo i Kit i ja preskočili. Izašli srno na krov, držali se za ruke i bili neuobičajeno tihi. Takođe smo se i pomolili za decu, a i za njihove roditelje. Suđenje je nastavljeno munjom.

Džefri Kusof je ustao i okrenuo se prema deci.

„Pozivam Maks Maršal na pult za svedoke.“

12

Kada je Maks čula da je prozvano njeno ime, srce joj zakuca brzinom leta, gotovo sto dvadeset otkucaja u minuti.

Došao je red na nju. Videla je šta advokati mogu da učine svedocima, sada je trebalo da ona izađe na roštilj. Gotovo svaki minut njenog života bio je klasifikovan kao vrhunska tajna. I otvoreno su je upozorili: *Ako progovoriš, umrećeš.*

Bilo je tako jednostavno i kristalno jasno.

Trebalo bi da u toj sudnici kaže istinu, samo istinu i ništa sem istine, zar ne? A šta će biti ako to učini?

Zbog toga će sve biti samo još gore nego što bilo ko od njih može i da zamisli. Znala je da tajne moraju to i da ostanu. Maks je znala stvari kakvima nijedna devojčica ne bi trebalo da bude opterećena: Znala je tajne koje moraju to i da ostanu.

Ako progovoriš, umrećeš.

Sudnicom je zavladała tišina i Maks shvati da svi zure u nju. Bila je pod svetlošću reflektora i mrzela je to. Njen nakazomer se čuo jasno i glasno.

„Maks, *kreni*“, reče joj njen biološki otac, Art, koji je bio sasvim fin tip, mada je ponekad voleo da zapoveda. „Samo idi. Možeš ti to, dušo.“

„Bićeš u redu“, reče joj majka, Teri. „Idi, Maks. Tamo si bezbedna. Samo kaži istinu.“

Da, baš tako, pomisli Maks. Kaži istinu i umri strašnom smrću.

Maks je bila toliko uplašena, da, kada je najzad ustala, zaleprša krilima i uzdiže se nekoliko santimetara iznad poda.

Masa zažamori: „*Ohhhhhhhhhhh.*“

Maks napravi grimasu i prisili krila da se skupe. Zatim odlučno pređe onih sedam i po metara do pulta za svedoke. *Samo hodaj, Maks. Budi normalna dvanaesto-godišnjakinja.*

Ona diže pogled i ugleda dve zastave iznad sudijskog pulta: zastavu SAD i državnu zastavu Kolorada, sa plavo-belim prugama i velikim, crvenim slovom C sa upisanim žutim krugom. Iza sudije, na zidu je pisalo: U BOGA VERUJEMO.

Šta bi to značilo u ovom trenutku? Može li ona zaista da veruje u Boga? Da li ju je utvorio BOG — ili čovek?

Sudski zapisničar pruži Maks Bibliju, a ona stavi ruku na nju i zakle se da će govoriti istinu. Još uvek je malo drhturila. To je bilo loše, gotovo, neizdrživo.

Ako progovoriš, umrećeš. Kao i ostalih petoro. A možda će i Kit i Freni.

„Ne boj se“, reče sudija Dvajer, kao da joj čita misli. „Ovde su samo prijatelji.“

„Tačno, tako je“, reče Džefri Kusof. „Samo ispričaj svoju priču, Maks. Mi želimo da je čujemo. Svi.“

Maks potvrdno klimnu glavom, mada uopšte nije mislila potvrdno o tome. Ona zabaci svoju dugu, plavu kosu preko ramena; zatim pročisti grlo i nagnu se prema mikrofону ispred sebe.

Prokletstvo, nije želela to da radi. Želela je da... odleti.

Međutim, Maks uradi ono nezamislivo.

Progovori.

13

„Znam da sam ja samo devojčica“, poče Maks tiho. „Ne znam mnogo, jer nisam mnogo toga videla. Ali kazaću vam neke stvari, koje znam. Sve je ovo istina, i zato mi pomozite. Ja sam videla, vi niste.“

Maks je primetila da je Kit i Freni gledaju sa svojih mesta u prvom redu. Fredni joj namignu, i ona gotovo ču kako joj kaže, „Napred, devojko“, što je Freni stalno govorila. To je bila njihova mantra, jedna od mnoštva glupih sitnica koje ih povezuju i uvek će ih povezivati.

„Ljudi su radili skaredne, zaista užasne stvari tamo gde smo živeli - u laboratoriji koju su nazvali Školom“, reče Maks naposletku, a glas joj je poput lišća jasike podrhtavao na vetru. I sama pomisao na Školu dovodila ju je do neverovatnog besa.

„Male bebe su tamo uspavljivane, što znači da su ubijane. Ja sam to videla. Videla sam leševe dece kao što sam ja. Pogledajte me, molim vas. Pogledajte Metjua, Ajka, Oza, Pitera i Vendi. Zar nismo lepi? A ophodili su se prema nama kao da smo laboratorijski pacovi. Čak i gore nego prema pacovima. Postoje zakoni koji štite laboratorijske pacove.“

Maks se u sedištu okrenu prema sudiji Dvajeru. Možda joj on može pomoći? Očajnički je želela da odleti odatle. Krila joj uzdrhtaše. U sudnici se samo taj šum i čuo.

„Bili smo spremjeni za prodaju. Ljudi i sada žele da nas kupe. Da izvode na nama strašne eksperimente! Da prouče kako funkcionišemo!“ reče Maks. „U školu su dolazili ljudi da provere da li postojimo, da se uvere. Za njih smo predstavljali samo imovinu. Njihovu kreaciju, shvatate? Trebalo je da nastave da izvode eksperimente na nama. Zbog toga smo moj brat, Metju, i ja pobjegli. Onda su krenuli da nas love. Mene su iz vazduha pogodili isti oni ljudi koji su govorili da me vole. Da nam Freni i Kit nisu pomogli, sad bismo svi bili mrtvi. Freni, da li preterujem?“

„Ne, ne preteruješ, dušo“, reče Freni sa svoga mesta. „Govoriš celu istinu.“

Metju poskoči u sedištu. Uzviknu: „Ali uspeli smo, Maks. Zbrisali smo. Loši momci su izgoreli i zagoreli! Zato nek se ne zezaju s nama! Nikad!“

Posle toga, gledaocima je bilo potrebno pet minuta da se stišaju. „Pošto je opet nastala tišina, Maks reče: „Pokušajte da razumete. Za nas ne mogu važiti pravila kao za drugu decu. Nama se ne može reći šta treba da doručujemo ili kako da se molimo. Potrebno nam je da letimo kad to poželimo, naročito noću. Kao što i sami vidite, nismo baš slični vama, ostalima.”

Sudija ju je slušao. Zaista je slušao, i ni na koji način joj nije pretio ni plašio je. Maks je u tome našla ohrabrenje. Po prvi put je dozvolila sebi nadu da ljudi mogu biti pravedni. To nije bilo baš sigurno. Ali, *može* li ipak da se dogodi?

„Mi izgledamo kao dečurlija”, nastavi Maks. „Ali videli smo mnogo patnje i smrti.”

Grlo joj se opet steže, pa je morala da zastane. Snagom volje se uzdrža od plača, za kojim je žudela. „Mi zaista, zaista volimo Kita i Freni. Znam da nam nisu biološki roditelji, ali oni su najbolji za nas. To smo otkrili dok smo živeli svi zajedno u Kući na jezeru. Tamo smo proveli četiri predivna meseca. Bilo je kao u raju. Kuća na jezeru je jedino mesto na kome smo se ikada osećali sigurno. Jedino! Bezbedni smo jedino kad smo zajedno, kao porodica. I moramo biti zaštićeni! Molim vas, verujte da je za nas opasno da se rastanemo, vrlo opasno. Ne možete *verovati* koliko. Mi napolju imamo neprijatelje! Ljudi žele da nas iskoriste, da nas zloupotrebe. Da nas razdvoje i opet spoje;”

Osvrnuvši se okolo, Maks primeti kako mali Piter i Vendi drhture, šćućurerii jedno uz drugo. U očima Kita i Freni bile su suze. Slično je bilo i sa drugim gledaocima, širom sudnice. Čak i sa Maršalovima. Za trenutak, bar, svi su joj poverovali. Shvatili su. Najzad.

Polako, spotano, jedan po jedan, redovi gledalaca su ustajali. Počeli su da aplaudiraju Maks. Počeše i da uzvikuju njeno ime, a zatim i imena ostale dece.

„Hvala ti, Maks”, reče sudija Dvajer dok se gledalište smirivalo. „Hvala ti za istinu, ma koliko ona bila bolna. Možeš da siđeš.”

Maks ustade i udalji se od stolice za svedoke. Kazala je veliki deo istine. Ali nije rekla sve. Nije rekla zašto je to tako opasno za sve šestoro njih i kako ona to zna.

Sudija opet progovori.

„Sud završava sa radom. Hoću da vidim roditelje, kao i gospodina Brenana i doktorku O'Nil sa advokatom, a i advokata dece, gospođu Votson. U mojoj sobi. Odmah.“

14

Maksina majka pritrča do nje. „Maks, moraš ostati ovde, u sudnici, u redu? Ozbiljno ti kažem, mlada damo. Ovo je najbezbednije mesto za tebe i ostalu decu. *Razumem* ja bezbednost. Tvoj otac i ja moramo da uđemo kod sudije. Mislim da je doneo odluku.”

Maks oseti odbojnost. Zaista je volela Teri Maršal, ali ova nije shvatala ni blagu vezu o bezbednosti njenoj i ostale dece. I ostali roditelji su nervozno pokušavali da umire svoju decu. Čula je kako blizanci krešte: „Ostavite nas, ostavite nas na miru... *Dalje od nas!*”

Maks oseti kako se napetost i strah stvaraju u njoj, a u glavi joj pulsira. *Ako progovoriš, umrećeš.* Morala je da se skloni odatle, bar na par minuta. Morala je da izađe iz te klaustrofobične prostorije; da se odmakne od te buke i grubih i dosadnih ljudi; i od najgorih, novinara. Pritiskali su svoje malene slušalice u uši; okretali su mikrofone sa logotipom svojih mreža; i nikada nisu sklanjali svoje neprijatne poglede sa nje.

Bio joj je potreban prostor.

Čak i po cenu da to bude opasno.

Čim su Maršalovi ušli u sudijsku sobu, Maks praktično izlete kroz otvorena dupla vrata i oštro skrenu u široki hodnik. Pravo ispred nje bili su liftovi, sjajnih metalnih vrata. Ona se osvrnu i vide da Freni i Kit zadržavaju masu kako najbolje znaju i umeju. Čula je kako Freni kaže: „Deca samo treba da razgovaraju. Biće u redu. Uznemireni su i uplašeni. Verujte njihovim instinktima.” Onda začu kako i ostala deca dolaze, šušteći krilima.

„Stani, Maks! Sačekaj, zaboga”, uzviknu Oz. „Maks, treba da budemo zajedno.”

Maks je slušala zvuk drobljenja, koji je proizvodio lift, dižući se na šesti sprat. Stigao je i deca uđoše u njega.

Da, verujte našim instinktima.

„Ide gore”, reče Oz.

„Odlično”, reče Maks. „Mnogo, mnogo volim gore.”

Svih šestoro uzviknuše u znak slaganja. Svi su voleli gore.

GORE!

Gore!

Gore!

Vrata lifta se opet otvoriše i deca pohriše napolje, na otvoreno. Maks ugledi metalna vrata sa svetlocrvenim slovima: KROV. Gurnu ih rukama i otvori.

„Krov! Krov! Krov!“ obradovaše se ostala deca. „Na krovu treba biti.“

„Hajde prosto da zbrišemo!“ uzviknu Ikar. „Mislim, da *pobegnemo*. Hajdemo u Kuću na jezeru.“

„*Molim te*, možemo li?“

„U Kuću na jezeru! Idemo u Kuću na jezeru!“ povikaše deca.

Popodneвно sunce je obasjavalo krov suda, ali povetarac koji je lepršao kroz Maksino perje, ublažavao je vrućinu. Vetar je duvao pravo iza njih. Dolazio je sa severa i to je bilo savršeno.

Izvršno.

Za let!

„Hajde da to učinimo“, reče Ozimandijas, koji je stajao na krovu poput nekog zgodnog malog princa. „Znaš da bi to trebalo da uradimo, zar ne? Zeznuće nas. U Americi nema pravde. Sve je to bajka.“

„Haj'mo“, reče slepi Ajk. „Ako vi niste oko mene, ja uopšte ne mogu da letim.“

„Hoćemo li, Maks, hajdemo, molim te?“ vapila je Vendi. „Možemo, zar ne?“

„*Let, let, let*“, začuše se ovacije odozdo, sa ulice.

„Trebalo bi samo da odletimo odavde i ostavimo ih sve tamo, dole“, reče Oz mračno. On je bio najstariji i najjači posle Maks, alfa mužjak. „Trebalo bi da odletimo i nikad se ne vratimo. Ozbiljno, Maks. To mi govore moji instinkti. Znaš da sam u pravu. Nećemo preživeti tako, razdvojeni po zasebnim, malim porodicama.“

Maks uzdahnu i odmahnu glavom. „I ja volim šumu, ali Ozimandijase, dolazi zima.“

Metju reče: „Pa, pokrašćemo ćebad. Uštedećemo za špagete i veliki, crveni, prdi-do-mile-volje pasulj.“

Maks se nasmeja prikazu svog brata. „Naravno, ali zaboravljaš da volimo i jastuke, i TV igre, i picu sa povrćem, i filmove na videu.”

Metju se pokunji. Maks pomisli da bi mogao i zaplakati.

„Hej, ne tuguj”, reče mu. „Razvedri se, kauboju. Bar ćeš biti sa mnom.”

„Mi smo za njih *predmeti*. Kao igračke iz F.A.O. Švarca”, reče Oz. „Hoće da nam zapovedaju. Skroz su ljudi za kontrolom. Misle da su bolji od prirode, od životinja, biljaka, ptica.”

„Možda”, reče Maks, „ali mi smo želeli da živimo zajedno sa drugim ljudima. Znaš da smo molili za to. I gotovo smo izginuli zbog toga. Zato bi možda, samo možda, trebalo i da uradimo ono što nam kažu. Bar za neko vreme.”

„Pa, pogodi šta kažu da treba da uradimo”, reče Oz. „*Poslušaj* ljude, Maks. Šta čuješ?”

Neprekidno ponavljanje je dopiralo do njih sa ulice, odakle ih je masa posmatrala: „Let, let, let.”

Maks skupi ruke ispred usta. „Okej! Naravno! Dobro!” uzviknu sa krova špetospratnice. „Okej!” doviknu masi ljudi koji su preplavili park i migoljili između kola na ulici. „Ali mi ovo radimo zato što sami *želimo*. Činimo ovo zbog sebe. I nećemo odleteti daleko.”

Radost ozari dečija lica i oni shvatiše šta treba da urade. Rasporediše se na razmacima od po tri metra na oblini krova. Stotine sočiva kamera bile su okrenute gore, prema njima. *Tu* sliku su mediji očekivali.

A dobili su još i bolju.

Deca odjednom, kao jednim zamahom raširiše dvanaest veličanstvenih krila i - thršššššš! - njihovi vrhovi digoše se iznad dečjih glava kao sopstvenom voljom. Sunčeva svetlost se odbijala i bleskala na njihovom belom perju.

Na Maksin i Ozov znak saviše kolena, snažno se odbaciše i poleteše u vazduh. Ljudi ispod njih ostadoše bez daha.

Nije bilo oklevanja. Deca su sa lakoćom mahala snažnim krilima kroz vreli vazduh. Zajedrili su iznad zgrade vlade, čija je kupola bleštala na suncu. Zatim svih šestoro poleteše u visinu. Jato.

Maks je videla nekoliko denverskih orijentira na predelu pod sobom: gradsku biblioteku, muzej umetnosti, Pepsi centar, zabavni park Šest zastava u Iličevom vrtu. I naravno, prednji deo Stenovitih planina u

daljini. Grad, kao i čela država, izgledali su predivno, i imali najlepše nebo na svetu.

Cvrkutali su tokom leta, da bi slepi Ajk znao gde su, „Či-rap. Či-rap“, dreknu Metju iz sveg glasa. „Hajdemo odmah u Kuću na jezeru! Idemo! Idemo!“

Maks posegnu napred vrhovima prstiju, pa skrenu vazduh krilima. Bilo je to gotovo kao veslanje! Uradila je to opet i opet. Uspostavila je ritam. Lepo.

Njeno predivno telo se diže više u toplu struju, oseti kao joj glavobolja prolazi. Odjednom se našla u nekom drugom boljem svetu.

„Pođite sad za mnom“, doviknu ona ostalima. „Ne zaostajte. Ni ti, Ajk.“

„Ne istresaj se na slepo dete“, uzvratu joj on svojom omiljenom šalom, *njihovom* omiljenom šalom.

Maks spusti desno krilo i graciozno skrenu udesno. Ostali su je sledili. Ona spusti levo krilo i skrenu ulevo. To je bilo jednostavno zadovoljstvo.

Držeći spuštenu levo rame, ona oblete veliki i širok krug oko impozantne, sive granitne zgrade vlade. Ostala deca su letela krilo uz krilo pored nje.

Pogledavši dole, morala je da se osmehne. Dozvolila je sebi čak i zračak nade. Ljudi na ulicama vikali su i mahali, pokazujući im da polete više i brže.

Maks je znao šta svi oni misle: *I mi želimo da letimo. Oh, bože, želeli bismo da letimo kao vi.*

16

Međutim, nisu svi u masi želeli da lete poput tih šest čuda biologije. Niti su svi želeli da ta deca uopšte lete.

Plaćeni revolveraš Marko Vinsenti čučao je pored gomile drvene građe na nedovršenom podu jedne zgrade u izgradnji, nedaleko od zdanja opštine u Denveru. On nije osećao ništa prema toj deci koja lete, sem što je bio ubeđen da su prave male nakaze. Bili su prijatnog izgleda i sve to, čak i lepi, ali to jednostavno nije bilo u redu, to što su oni bili, *šta god*, do đavola, to bilo. Proklete nakarade.

Mada, bilo je zabavno gledati ih - dok ne dobije nalog da ih poobara.

U stvari, nije pojma imao šta će se sledeće dogoditi. Ali šta god bude, on je bio spreman. Ako bude morao da smakne neko od njih, to neće biti problem.

Pretpostavljao je čak da bi mogao da poobara svih šestoro, ako bi posao to zahtevao. Ni to ne bi predstavljalo problem. Posle tih ubistava nastao bi pakao, ali on nije brinuo o tome. Bio je pokriven.

Lagano i bez napora pređe optičkim nišanom preko lica svih šestoro. Ta japanska optika je bila zadivljujuća i mogao je da primeti sitne nepravilnosti - kao što su bubuljice ili urasle dlačice na pojedinim licima dece.

Neprestano je vraćao nišan na plavu ženku. Ona je bila najupečatljivija, prirodni vođa. To će biti ona ili zgodni dečko koga zovu Ozimandijas. Bio je vitak i vižljast, ali već je bio razvijen kao neko, ko radi fizički posao.

Strelac je na glavi imao slušalice i strpljivo je čekao naređenja. Koliko je znao, u okolini je bilo još snajperista - možda po jedan za svako dete.

Tada začu u slušalicama svoje ime:

„Marko, jesi li tu? Marko?“

„Tu sam“, reče on u mikrofona, postavljen ispod donje usne. *Gde bih do đavola bio?*

„Možeš li sad da skineš jedno od njih?“

„Bez problema. Bilo koga. Samo izaberite.“

„Možeš li sve?“ upita glas.

„Bez problema i to. Samo mi javite kad hoćete. Sada bih mogao. Savršen trenutak. Vetar nije jak.“

Nastade tišina od nekoliko sekundi. Prst Marka Vinsentija dodirnu oroz. Bio je vrlo spreman.

„Spusti pušku”, reče mu glas. „To je sve za sada. Ovo je bila samo vežba. Ta deca su od neprocenjive vrednosti za nauku i nadamo se da ćemo problem resiti na drugi način. Molim te, napusti Denver što pre. Putuj kolima. Tvoje vreme će biti plaćeno. Kao i uvek, Marko, zadovoljstvo je poslovati sa profesionalcem. :učemo se opet.”

„Očekujem to”, reče profesionalni ubica.

Zatim glas u njegovim slušalicama zamuknu.

On zadrža optički nišan na Maksinom levom, pa na desom oku, a zatim na tački veličine novčića između njih.

„Vidimo se sledećeg puta, mala”, šapnu.

17

Osećala sam se kao da ceo svet propada. To je to, zar ne? U glavi mi se vrtelo i strahovito me je bolela. Nisam mogla ni da zamislim mogućnost da izgubim tu decu.

Sela sam u visoku, smeđu kožnu fotelju, u prostranoj odaji sudije Dvajera. Panel-obloge na zidovima trebalo je da pruže osećaj toplote i sigurnosti, ali ja se uopšte nisam osećala sigurno, a klima-uređaj je održavao zimsku hladnoću u prostoriji.

Kit uđe u prepunu odaju, potraži me pogledom, priđe mi i uhvati me za ruku. Naposletku uđe i sudija Dvajer, u pratnji sudskog stenografa. Vrata se sa treskom zatvoriše.

„Pozvao sam vas zajedno“, počeo sudija Dvajer odmah, „zato što hoću unapred da vam saopštim svoju odluku. Tako ćete moći nasamo da je prenesete deci.“

Ja sam jedva disala. Čvrsto stisnuh Kitovu ruku i digoh pogled prema njemu, a on me poljubi u kosu. Nisam mogla da ne pomislim kako je apsolutno predivan tip. Ali vratih svoju pažnju na sudiju. On je govorio o eksperimentalnoj laboratoriji koju su deca nazivala Školom.

„Pročitao sam izveštaje o onome što se dešavalo u Školi, toj stravičnoj i neopisivoj laboratoriji, i teško mi je da prihvatim sve to...“

Da su ti eksperimenti izvođeni na zečevima ili šimpanzama, pročitao bih član i paragraf o nezakonitoj zloupotrebi žrtava. Međutim, zločini počinjeni prema ovoj deci, drugačiji su od svega što je u nauci i medicini ikada učinjeno, čak i u najmračnijem dobu ljudskog razuma.“

U prostoriji se začu jecaj. Došao je od Antee Taranto. Izgledala je kao da je stigla do kraja svojih mogućnosti i ne može to više da izdrži. I ostali u sobi briznuše u plač.

Sudija Dvajer nastavi. „Shvatio sam da su ljudi koji su to učinili nestali, zatvoreni ili mrtvi. Tokom poslednja dva dana video sam tragične posledice njihovih neopisivih zločina. Ima tu i nedužnih. Ne mislim samo na decu. Kao što je gospodin Kusof rekao u svojoj uvodnoj besedi, ovde nema loših ljudi. Ali moj posao je da se pobrinem za decu i učinim ono što je najbolje za njih.“

Sudija skide naočare za čitanje i spusti ih na sto. Pogleda po prostoriji.

„Evo moje odluke... Predlagači, doktorka O'Nil i gospodin Brenan, uzeli su na sebe zadatak da dokažu da bi starateljstvo roditelja bilo štetno za ove maloletnike. Oni tvrde da deca ne bi bila srećna, ili bezbedna, sa svojim biološkim roditeljima. Izgleda da se i deca slažu sa tim mišljenjem. To je bitno za ovaj sud. Za mene to ima težinu. Međutim, doktorka O'Nil i gospodin Brenan nisu uspeli da dokažu svoju tvrdnju; bar ne danas. Prema tome, moram presuditi da deca ostanu sa svojim roditeljima."

Odjednom sam se osetila strahovito ispražnjenom, kao da sam ostala bez sopstvene dece. Vrele suze mi potekoše niz obraze. Zadržala sam u sebi krik očaja.

„Međutim", nastavi sudija Dvajer, „to je privremena presuda. Zakon mi nalaže da održim još jedno ročište nekog kasnijeg datuma. Ako se, kao što doktorka O'Nil tvrdi, ovo 'jato' ne odomači, promeniću ovu presudu. Doktorka O'Nil i gospodine Brenane, molim da primite moje saosećanje. Žao mi je. Znam da volite tu decu kao da su vaša, rođena."

Zapisničar tiho ude u sobu i dade sudiji neku cedulju. On stavi naočare, pročita poruku i učini nešto neočekivano - osmehnu se.

„Gospodine i gospodo Stern, gospođo Taranto, gospodine i gospodo Cen, gospodine i gospodo Maršal, deca su obletela krug oko zgrade vlade i čekaju vas u sudnici sedam. Možete ih povesti kući."

Drugi deo
ČASOVI LETENJA

Bolnica, Soba mašte B

Krupno telo Šarlote Donahju se nape kada su joj slušalice od nerđajućeg čelika pričvršćene na glavu. Činilo joj se kao da se nalazi u svemirskom brodu. *Ovo već postaje uvrnuto.*

Zvuci iz operacione sale u kojoj je vladala užurbanost zamuknuše čim su slušalice legle na svoje mesto. Tada Šarlota začu neki glas unutar svoje glave!

„Ovde doktor Itan Kejn. Šarlota, molim te, ne odupiri se anesteziji. Je li ti udobno? Da li ti je nešto potrebno? Važno je da ti sve odgovara.”

Šarlota se svake sekunde osećala sve čudnije i čudnije - ali prijatno čudno. Lebdela je; um joj je još uvek bio bistar. „Mislim da je u redu. Sviđa mi se.”

„Možeš li da osetiš ovo?” upita doktor, ubadajući dugačku iglu injekcije u bubuljičavi donji deo leđa dvadesettrogodišnje devojke iz Sinsinatija.

„Ne, ništa ne osećam”, reče Šarlota.

Ali, oh bože, htela je da se nasmeje. Njeni stari strahovi od bolnica sasvim su nestali i obuzimalo ju je uzbuđenje. Dešavalo joj se nešto neverovatno, nešto dobro, nešto izvanredno.

Odjednom Šarlota oseti slankast morski povetarac. Da li je to moguće? Odakle sam ja došla? *Zar nije ovo nešto najčudnije u životu?* Naravno da jeste.

Čula je krike galebova. Galebova - bila je sigurna u to.

Zatim je *ugledala* parobrod *Nautiku* iznad sebe, sa devet spratova sjajnog, starinskog luksuza. Onda spusti pogled niz sebe, sasvim zadivljena i zbunjena. Sve na njoj bilo je drugačije. *Kada je nastupila ta neverovatna pramena?* Na sebi je imala tanku, crvenu haljinu, sa crvenim bretelama, obasutim blistavim veštačkim dijamantima. Štikle su joj prijatno kuckale dok se uz brodske stepenice uspinjala prema glavnoj palubi *Nautike*. Paluba je bila od tikovog drveta, i svuda su bile stolice od tikovine.

Na vrhu stepeništa stajao je plavi stjuard sa elegantnom, plavom mornarskom kapom i u savršeno ispeglanoj plavoj uniformi. Pružio je Šarloti piće u kristalnoj čaši i pozeleo joj dobrodošlicu na palubu,

„Gospođice Donahju“, rekao je. „Zadovoljstvo mi je.“ Znao je čak i njeno ime.

Namignuo joj je, ali Šarlotine misli bile su na drugoj strani. Kapetan, sav u belom, zurio je u nju odozgo, sa komandnog mosta. Nije bilo sumnje - zaista ju je posmatrao. Šarlota se drsko okrenu prema njemu i pogleda pravo u njegove srebrnoplave oči.

Smešno ili ne, ona oseti talas želje. Koža joj je bila prijatno topla - a tada doktor Kejn opet progovori.

Majstor-kvariš!

„Šarlota, čuješ li me još uvek?“

Negde na palubi, bleh-muzika zasniva pesmu, u kojoj ona poznade „Pticu rugalicu.“ I muzičari su bili poluodeveni. Bobmarlijevski. Možda donekle i džimiklifovski.

„Gospođice Donahju?“

„Idite, doktore Kejne“, reče ona i otpi veći gutljaj svog šampanjskog koktela. „Dobro sam. Dobro. Ovo je savršeno. Sad me pustite da uživam na suncu.“

„Šta piješ?“

„Ružičasto“, reče ona. „Mislim da je šampanjac od božje krunice. Ukusan je.“

Piće je bilo slatko i oporo, i od njega joj se malo vrtelo u glavi. Nije znala gde zatim da pogleda ni šta da uradi. Doživao ju je brzi ritam čeličnih bubnjeva. Orkestar je već ušao u raspoloženje. Oh, da, poželela je da igra! Sa kapetanom!

„Šarlota, priđi ogradi i pogledaj dole. Videćeš me među ljudima. Mahni mi, molim te“, reče doktor Kejn.

Šarlota nije shvatila čemu to, ali ga poslušala. Probila se do ograde i spustila pogled na veselu masu pratilaca okupljenih u pristaništu. Naslonivši se na ogradu, primetila je čamce za spašavanje, kako vire sa jedne od donjih paluba.

Eno ga! Vrlo zgodan, mada malo hladan i ukočen, doktor Kejn.

Gledao je gore, prema njoj.

„Zbogom“, doviknu ona doktoru. Zatim diže ruku, mahnu i počeo da se smeje. Nije mogla da zaustavi smeh.

Mnoštvo ružičastih i plavih konfeta padalo je kroz vazduh. Užad je teško udarala o korito. Brodska sirena za maglu zatrubi tri puta duboko zadovoljno.

„Doviđenja“, doviknu ona veselo.

Doktor opet progovori. „Srećan put, Šarlota. Žao mi je što sad moraš da umreš. Ali bićeš od koristi nekome... ko je mnogo važniji od tebe.“

19

Itan Kejn prestade da govori glupoj Šarloti i nastavi da radi na njoj.

Hirurg je imao čelične živce i još mirnije ruke. Koristio je laserski skalpel koji ne seče oštricom, već vrelinom. Bio je plavo usijan na vrhu i ispuštao šaputavi šum praveći početni rez dubine tri milimetra, koji je išao bočno, od jednog do drugog ramena Šarlote Donahju.

Crvena liniLr krvi pocrnela je gotovo odmah, ispuštajući avetinjski trag dima. Vazduh se ispuni karakterističnim mirisom izgorelog mesa.

Sledeći rez je zajedno sa prvim načinio slovo T, počinjući kod grla i završavajući se kod pubične kosti, gotovo oštro određenom linijom, koja je mogla biti i nacrtana tankim flomasterom na beloj, devojačkoj koži.

Treći rez je zašao duboko u potkožni sloj, u debelo, žuto salo koje je oblagalo Šarlotin puteni ženski oblik.

Tada podvuče ruke ispod nje. Arterije behu zadržane giljotinskom štikaljkom, konstruisanom tako, da steže na jednoj, a preseca na drugoj strani. Doktor Kejn je pažljivo preparisao vezivna tkiva i priraslice.

Osam minuta kasnije, njeni najdragoceniji organi plutali su slobodno unutar šupljine u njenom telu. Mašina za vantelesni krvotok održavala je njene vitalne organe sjajnim i ružičastim - živim. Njeno snažno srce i dalje je pumpalo sa šezdeset otkucaja u minutu.

Odjednom, odozgo se začu neki onostrani šum. Jedan čelični mehanički aparat, nalik kašici bagera, prelazio je preko neke metalne trake. Medicinski tehničar spusti kašiku rukom i postavi je iznad devojčinog tela.

Lagani, tihi muzički zvuk čuo se iz Šarlotinih slušalica, ostrvska melodija. „Eki pirinač i morska riba su ukusni / a rum prija u svako doba godine“, pevušio je i doktor Itan. To je bila njegova ironija.

„Dobro, onda“, reče on, osmotrivši svoj rad. „Ovde sam završio. *C'est fini.*“

Anesteziolog pogleda monitor iznad Šarlotine glave. Na ekranu su treperile slike sa palube *SS Nautike*. „Hoćete li da date mladoj dami još nekoliko minuta, za seks? Poslednji metak?“

„Mnogo si sentimentalna“, reče Kejn i namršti se. „Ne. Moje vreme je mnogo vrednije od njenog. Ukini je.“

Anesteziolog sleže ramenima, pa istrže žicu iz Šarlotinih slušalica, i muzika stade.

„Hvala ti“, reče Kejn. „I tako mrzim ta rege sranja.“

On pritisnu prekidač i giljotinske štipaljke završiše presecanje. Krv odmah poče kroz velike plastične cevi da ističe iz tela, u veliki, čelični kanister. Organi Šarlote Donahju počеше da sive. Neonske linije na monitorima poludeše.

Zatim se pretvoriše u ravne linije i začu se pištavo bliiiiiimiiii-ip.

„Okej, narode“, obrati se doktor Kejn svima u prostoriji. „Hajde da je očistimo.“

Otvorene čeljusti kašike se zatvoriše. Pišteći i zujeći, kašika izvadi devojčine unutrašnje organe napolje u jednom komadu.

Šarlota Donahju je bila očišćena poput ostrige u Disi Koustu, kod Vašingtona, jednom od mesta u kojima je doktor Kejn najviše voleo da jede i pije. Možda će i ove večeri nagovoriti svoju ženu da odu tamo.

Kolorado

Novi dan, nova škola, pomisli Maks za sebe. Ali ovo bi trebalo da bude dobra škola. Ne, odlična škola! I odličan početak!

Neskladna zvonjava označi kraj trećeg časa. Slušala je razgovor o vrstama koje izumiru u Koloradu: crnorepi prerijski pas, plavi leptir, sivi soko i orao ribar. Bio je to jedanaesti dan kako ide na nastavu i ona je davala sve od sebe da sve radi *nesavršeno*. Pametno, ali ne prepametno; simpatično, ali ne suviše simpatično; skromno, ali ne udvorički.

Dohvatila je svoju modernu torbu biciklističkih poštara ispod klupe, ubacila udžbenike i ustala da se pridruži gužvi đaka koji izlaze iz učionice. U tu gužvu je bio uključen i jedan pas. Njen učitelj je, kao i obično, na čas doveo svog smeđeg labradora retrievera. Pomalo šašavo, ali i simpatično.

Međutim, Maks nije stigla do vrata. Krik koji se začuo odnekud izvan zgrade zaustavi je u mestu. Ona se brzo okrenu. *Metju! U nevolji je!* Maks je bila sigurna da je u pitanju njen brat; njegov glas joj je bio utisnut u mozak, ugrađen u njen nervni sistem.

Niko od ostale dece to nije čuo - ali njen osetljivi sluh, odmah. *Metju!*

Maks ispusti torbu sa knjigama, pritrča prozoru i pogleda dva sprata niže, u prašnjavo školsko dvorište. I ugleda ga! Grupa dečaka je jurila Metjua, a par njih je mahao štapovima za hokej. I nekakvim konzervama. *Šta to, do đavola, rade?*

Ona ugleda bljesak i žuta izmaglica ispuni vazduh. Tada shvati. Hoće da ofarbaju Metjuova krila. To je već treći put od kada su pošli u školu, da ga neka banda progoni.

„Hej“, dreknu ona. „Hej, prestanite s tim! *Prestanite odmah!*“

Zatim zalupa pesnicama po staklu, ali niko ne diže pogled. Naravno. *Gluvaći!* Maks istrča iz učionice, sjuri se niz prepuno betonsko požarno stepenište i istrča napolje, na igralište. Pazila je da ne leti u školi. Čak ni sada.

Ugledala je siledžije na drugoj strani igrališta. Tako-su-kul u odeći Aeropostala, Ameriken igla i Aberkrombija. Petorica momčića iz devetog razreda stajalo je u polukrugu kod lančane ograde. Devetogodišnji Metju stajao je između njih. Rugali su mu se, lica

izobličenih od besa i mržnje. Dobro je da u blizni nema nijednog novinara, inače bi ona i Metju opet bili pominjani u veslima *Uživo u 5*.

Čula je sve što govore, i neke reči joj se zariše u srce. „Cirkus nakaza.“ „Karnevalko.“ „Larvaš.“

Najkrupniji dečak, jedan zdepast kruškoliki grubijan u vrećastim, reperskim pantalonama i gornjem delu trenerke „avalanč“, uhvati Metju za ruke, a drugi diže konzervu boje u spreju. Crvene!

Maks začu oštru zveku metalne kuglice u konzervi, pa šištanje i smrad boje rasute u vazduhu.

„*Prestanite s tim odmah, kreteni mali!*“ dreknu ona.

Momčići se u trenutku iznenadiše i malo razdvojiše sa gomile. Metju se istrže iz ruku najvećeg dečaka i odmah pade na zemlju. Perje na krilima i odeća bili su mu puni boje. Borio se da ne zaplače. Hrabri Metju. Kako je on dobar klinac!

„Meti, ovde sam“, reče Maks, privlačeći brata sebi i poljubivši ga u vrh glave. Toliko je potrajalo iznenađenje grubijana. Konzerva sa bojom opet zazveketaše.

„Kome ti kažeš da je 'kreten', kučko mala?“ uzviknu vođa čopora.

„Oh, žao mi je, obratila sam se *tebi*“, prošišta Maks otrovno. „Tebe hoću da sredim.“

Dečko je imao verovatno petnaest godina i već imao bar sedamdeset pet kilograma. Čula je za njega. Otac mu je igrao ragbi profesionalno za denverske Bronkose, ili nešto slično i strašno upečatljivo. On se nasmeja Maks. „Hajde. Hoćeš da se tučeš?“

Maks je obećala Maršalovima da nikada neće povrediti neko dete u školi. Isto kao i Metju. Želela je da rasturi tog kretena, ali se uzdržavala, što je bilo zaista teško. Gotovo neizdrživo.

A tada ugleda svetlocrvenu boju kojom je jadni Metju bio isprskan. To je opet razbesni. *Hajde? Taj ružni kreten nema pojma šta traži.*

„Kako se zoveš, krele?“ upita ga.

„Ne znaš ko sam ja? Sranje, mala, ja sam Brajs Dulin. Svi me znaju.“

„Ti ne znaš s kim se kačiš, kučko“, zarezala Maks. „Ti i tvoji pajtaši ne shvatate. Možda ćete shvatiti za koji minut.“

Dulin je bro punačak, ali mišićav. Pošao je na nju, ali Maks ga čvrsto uhvati za glavu. On počne obema rukama da vuče njenu. „Hej, puštaj“, jauknu.

Maksini prsti bili su poput čeličnih klešta. Nisu popuštali. Dulin se gušio. Njegove praseće oči su se buljavile. Ona mu istrže iz ruke konzervu sa bojom. Lako.

Ono što su uradili Metjuu bilo je sknavljenje. Bio je to zločin mržnje. Toliko je znala. A šta sada da uradi? Možda da isprska Brajsa Dulina od glave do pete. Ili da ga obeleži rečima MAKSINA KUČKA. I šta tada? Ona će postati grubijan, zar ne?

Ona naposletku popusti stisak na Dulinov vrat i odgurnu ga od sebe. On se zatetura i pade natraške na travnjak. Ostali iz bande gledali su to u neverici. Brajsa Dulina je devojčica bacila na guzicu.

Maks stisnu konzervu dok se ona nije spljoštila i boja iscurila iz nje. Bilo je lako. Bez žurbe se zagledala u oči svim klincima u krugu, a posebno Dulinu.

„I Metju je mogao da vas sredi. Jak je skoro kao i ja“, reče im. „Nije hteo jer je tako prokleta dobro dete. Ne zezajte se nikad više s njim. Nikad. Dok ne pomrete i crvi vam izjedu bezvredne iznutrice.“

Ona pomože Metjuu da ustane, i zajedno ispratiše pogledima čopor starijih dečaka, koji su se povlačili gundajući i psujući, ali uglavnom prestrašeni. Maks će ih zapamtiti. Neće zaboraviti nijednog od njih dok god je živa.

Zašto toliko mrze? Odakle to dolazi? Plašila se da nikada neće razumeti te ljude.

Ali možda je to dobro.

21

U subotu ujutru, oko nedelju dana kasnije, Maks začu glasne krike sa sprata kuće Maršalovih. Ona se okrenu bratu, ali on je bio izgubljen u igri Velika krađa auta na svom Plejstejšnu 2.

„Bilo bi dobro da pogledamo“, reče Maks naposletku. „Ajde, Meti. Ostavi igru. Metju, *Odmah!*“

„Dobro. Čuo sam te i prvi put.“

Mada im je bilo zabranjeno da lete po kući, oni uzleteše na drugi sprat i niz hodnik, do glavne spavaće sobe.

Tu zatekoše Teri Maršal na vratima sobe. Na sebi je imala radnu odeću: kariranu maramu, skraćene farmerice i majicu na kojoj je bilo odštampano: ĐEVRECI BRAĆE ANŠTAJN.

„Zatekla sam je kad sam provetrila sobu“, reče ona. „Porazbijaće mi unutra sve što mi je važno. Možete li da mi pomognete, Maks? Ne bih htela da j'e povredim.“

Maks proviri u sobu. „Ona“ je bila tužna golubica koja je očito uletela kroz otvoren prozor i sad se našla u klopci. Par pera jadicice ostalo je zaglavljeno u panoramskom prozoru koji je gledao na mali ribnjak. Bilo je i malo krvi na njenom kljunu.

„Jadna mala, polako, mala“, reče Maks tiho golubici. „U redu je, slatka.“

„Šta da radimo? Možete li da razgovarate s njom?“ upita Teri Maršal drhtavim glasom. „Izbacite je odatle! Molim te.“

„Ukočila se od straha.“ namršti se Maks. Zatim nastavi: „Sredićemo to, mamice.“ „Mamicom“ je obično zvala Teri, uglavnom iz poštovanja, mada ponekad i jednostavno zato što je to bilo jednostavnije.

„Mi znamo kako ćemo to uraditi. Razgovaraćemo sa golubicom“, reče Maks, pa polako izgura mamicu iz sobe. „Preпусти to nama“, reče. Zatim zatvori vrata.

Metju istog trenutka zakoluta očima na svoju stariju i najčešće pametnu sestru. „Razgovaraćemo sa golubicom? Šta ćeš joj reći? *Saberi se, glupa ptičurino?*“

„Ne znam, Mete. Smisliću nešto.“

„Zašto je ne poteramo? Ja mogu da budem i fin.“

„Ne slažem se, Meti. Izbezumila bi se. Ukočila se od straha.“

Maks priđe dvokrilnim vratima koja su vodila iz spavaće sobe na malu terasu i otvori ih.

Golubica je nastavila da naleće na panoramski prozor - kroz koji nije mogla da izleti iz sobe. Bila je tako lepa, toplo smeđa, sa ružičastim nogama i ružičastom nijansom perja na grudima.

„Sedi sa mnom, Mete“, reče Maks. „Sedi pored otvorenih vrata. Samo *sedi*, Metju.“

Metju opet prevrnu očima - njegov apsolutno najomiljeniji izraz, koji je značio da mu nešto izgleda posebno šašavo - ali sede. „I -šta ćemo sad?“ upita.

„Prićaćemo joj“, reče Maks. „Nazvana je tužnom golubicom zato što se oglašava sa - uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu?“ ponovi Metju, pa frknu i nasmeja se.

„To je to, Meti. Pogodio si“, ohrabri ga Maks.

„Uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu.“

Potrajalo je nekoliko minuta, ali golubica najzad primeti njih dvoje. Ženka nije želela da oni to shvate, ali ona ih je proveravala. Takođe, više nije udarala o panoramski prozor. Letela je izbezumljeno, jeste; ali nije više onako udarala o prozorsko staklo.

„Uuh-a-u-hu“, nastaviše Maks i Metju da šapuću.

„Uuh-a-u-hu.“

„Hajde, srce. Možeš ti to“, nagovarala ju je Maks.

„Uuh-a-u-hu.“

„Ova vrata su izlaz. Prođi pravo ovuda.“

„Uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu.“

„Lako je, glupačo“, uzviknu iznervirani Metju. „'Ajde. Napolje. Kroz. Vrata.“

„Guči, Metju. Ona je majka. Zabrinuta je za svoje mlade. Samo budi strpljiv s njom.“

„Uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu.“

„Uuh-a-u-hu.“

I tada, i ne zahvalivši se, tužna golubica izlete kroz vrata terase u slobodu. Odletela je najvećom brzinom preko ribnjaka i nestala u

gustom boriku iza njega.

Kada se Teri „mamica“ najzad vratila da vidi šta se dešava, Maks i Metju su sedeli na podu spavaće sobe neprekidno ponavljajući: „Uuh-a-u-hu.“

„Čudno je to“, reče njihova biološka majka. „Vas dvoje ste pravo čudo, znate li to?“

Rekla ti je Freni, reče joj Maks u sebi.

22

Posle ročišta za starateljstvo, otišla sam kući da nastavim svoj život u predivnoj provinciji Kolorada.

Kit se vratio u grad Vašington.

Nisam sigurna da je bilo koje od nas znalo zašto se rastajemo, ali mislim da je to bilo vezano za gubitak te dece i potrebu da odtugujemo. Kit je rekao da treba da radi u Vašingtonu, bar za izvesno vreme, ali će dolaziti da me vidi kad god bude mogao.

U početku smo se čuli telefonom i slali jedno drugom elektronska pisma, međutim nije me posetio ni jedan jedini put. Zaista mislim da smo tada upali u krizu. Nije to bilo vredno divljenja, ali mislim da jeste shvatljivo i ljudski, mada uglavnom kukavički i glupo od oboje - ako mogu da govorim za Kita kao i za sebe.

Život se nastavljao u Koloradu, iako uz jedan vrlo čudan i tužan događaj - jedna od mojih drugarica je jednostavno nestala. Džesi Horvat je jednog dana bila tu; zatim je nestala. Svi tragovi i svih njenih sto petnaest kilograma. Jednostavno je nestala.

Bilo je oko četiri sata u nedelju posle podne, a moje ruke su bile do zglobova u krvi i iznutricama. Moja svakodnevnica u veterinarskoj bolnici.

Bila sam u prostoriji koja je dvostruko - u stvari trostruko - služila kao lekarska ordinacija, soba za preglede i apoteka. Svuda oko mene bile su zalihe, od kuglica vate i pritiskača za jezik, do stotina plastičnih teglica punih pilula, sve do jedne, belih. Na zidu je stajala okačena samo jedna slika, moja fotografija iz vesti, na čelu kolone dobrotvornog marša „Pomozite četveronošcima u Bolderu“.

Sendvič sa tunjevinom stajao je polupojeden na ivici lavaboa, gde sam ga ostavila u podne, kada je gospođa iz Mačjeg spasa dovezla puna kola ničijih mačaka za štrojenje.

Na sreću, kraj posla se nazirao.

Zatvarala sam devetog i poslednjeg pacijenta, veliku mačku beskućnicu po imenu Sofija, kad začuh nečuvenu buku spolja.

Bila je to vrlo bučna policijska sirena - a kola stadoše tačno ispred mojih vrata.

Nadala sam se da nije neko terenskim vozilom udario jelena ili konja. Jer, jasno je da je i to neka vrsta hitnog slučaja.

Prokletstvo. To mi uopšte nije trebalo.

Završila sam poslednji šav na Sofijinom rezu i stavila je u kavez sa mekanim, ružičastim ćebetom, pa požurila napolje, da se suočim sa nevoljom koju mi donose policajci, kakva god ona bila.

„Dolazim“, doviknuh, da me čuju unapred. „Dolazim! Sačekajte! Isključite tu prokletu sirenu!“

23

Moja mala veterinarska bolnica *Ležeći pacijenti* je kutija od stakla i drveta, površine sto osamdeset pet kvadratnih metara, a šest metara od autoputa, blizu raskrsnice kod Ber Blafa, ljupkog mestašceta, ali tako malog, da biste mogli par puta proći kroz njega i ne primetivši ga. Stanica državne policije nalazi se samo tri kilometra uz put, a upoznala sam većinu policajaca zbog zalutalih i nastradalih životinja, kao i udarenih i ostavljenih na putu, koje su mi donosili tokom godina.

Rotirajuće svetio patrolnih kola bilo je još uvek uključeno kada sam izašla na parking ispred ulaznih vrata. Odjednom poželeh da nije u pitanju moja drugarica Džesi.

Videh kako policajac Džems H. Blejk izlazi iz kola. Nekadašnji vođa navale Kolorado stejta, visok je sto devedeset centimetara, krupnih ruku i torza. U snažnim rukama držao je okrvavljenu sivosmeđu vreću za spavanje.

Oh, nemoj, Džemse H., pomislih.

Bacih još jedan pogled na maricu i na zadnjem sedištu primetih dvojicu tinejdžera u kariranim košuljama. Plavog i riđeg: duga, raščupana kosa; ljutita, nadurena lica.

Moje srce zastade i reče mi da su, šta god bilo u vreći za spavanje, povredila ta dvojica dečaka. Čula sam sva objašnjenja, pa se ne trudite da raspravljate sa mnom. *Mrzim lov i uvek ću ga mrzeti.*

Videlo se da je i Džems Blejk uznemiren. Bila sam sigurna da ulaže veliki napor da se ne bi iznervirao. Par puta me je pozivao da izađemo, ali, mada sam ga odbila, zaista mislim da je fin, pristojan i postojan momak. Pa, zašto ne izlazim sa njim? Zato što sam glupačica. A i vezala sam se za Kita.

„Freni, nadam se da možeš nešto da učiniš“, reče Džems Blejk prilazeći mi. Krv iz zavežljaja u njegovim rukama curila je na šljunak pod njegovim nogama.

Ja mu otvorih staklena vrata i povedoh ga kroz prijemno, pa pored bolničkih odeljenja jedan i dva.

„Pretpostavljam da nemaš ništa o Džesi“, rekoh.

„Ništa“, odgovori Džems.

Dok smo prolazili pored broja dva, šašavi crni labrador, koji je ostavljen zbog čišćenja zuba, počeo da arlauče. To izazva i lisičara sa

torzijom želuca i jednog zalutalog ovčarskog mešanca.

Javi se i moj, sopstveni Džek Rasel terijer, koji se druži sa ležećim psima i ne odbija poziv na dobar kocert.

Ta galama uznemiri životinju u vreći za spavanje i ona počne panično da se vrti.

„Ti-šina, momci!" viknuh ja na pse.

Uvedoh Džemsa u sobu za preglede i zatvoriti vrata za nama. Jedan dolutali pas je dremao na prozorskoj klupici, prijatno ušuškan u gomilu jastuka. Ja počeh da odvijam slojeve vreće napunjene poliesterom.

Pas, mačka, rakun, šta god da je, ovo će biti pravi kaos. To sam već shvatila.

Međutim, uopšte nisam bila pripremljena da se zagledam u staklaste jabučice *Gymnogyps californianus* - ptice koja, koliko znam, nije u Koloradu viđena već dve stotine godina.

„Koji je to đavo, Freni?" upita me Džems.

„Kalifornijski kondor", rekoh mu. „Nikad nisam videla nijednog živog. A to je zato što ovde ne bi ni trebalo da ih bude živih."

Sem toga, tako živ je izgledao šašavo. Glava mog najnovijeg pacijenta je bila ćelava, veličine velikog manga, sa duguljastim, kukastim kljunom, delimično prekrivenim ružičastom krestom. Na čelu je imao žbun krutog, crnog perja, a tamo gde mu se vrat sastaje sa telom, imao je kragu od raščupanog, crnog perja, koja mu se spuštala niz celo telo, tako da je jadno stvorenje podsećalo na nekog umornog starca u telu gorile.

„Baš je lep", reče Blejk.

Nasmejah se. „U svakom slučaju je redak. Ostalo ih je još samo oko sto šezdeset u svetu, od kojih je šezdeset u divljini, a ostali zatvoreni u odgajalištima. Tako bar kažu."

To je bila tužna istina. Nekada su živeli slobodno, ali do 1987. godine sve sem desetak tih ptica su nezakonito pohvatane, otrovane i pobijene, gotovo do istrebljenja. Posvećenim i napornim radom, njihov sadašnji broj je postignut u zarobljeništvu.

Po narandžastoj oznaci na zdravom krilu, vidim da potiče iz kolonije Vermilion Klifs u severnom delu Arizone, nekih 480 kilometara odavde. To je, za kondora, kratak let. Oni mogu satima da jedre, a

da ne zamahnu krilima, a postižu brzinu do devedeset kilometara na sat.

Naravno, ovo ovde čudo nikad više neće leteti. Metak nekog lovca onesposobio mu je krilo, možda nepovratno.

Podrazumeva se da je kondor širio kljun i šištao na mene. „Okej, drugar“, otpevuših ptici. „Prekrsti prste, Džemse“, rekoh policajcu. „Izgubio je mnogo krvi. Ja mogu samo da pokušam ono što znam. A to možda neće biti dovoljno.“

Džems H. Blejk uzdahnu. „Ja ću odvesti ovu dvojicu nevaljalaca u stanicu“, reče, „i videti šta mogu da im prišijem.“

„Samo ih pritisni. Nadam se da će dobiti po petnaest godina do doživotne.“

On se osmehnu. „Ti si prava dobrica, Freni. Javiću ti se.“

„Ja *jesam* dobrica“, rekoh. „Biću ovde.“ Međutim, već sam bila gotovo zaboravila policajca Blejka.

Oprah ruke antiseptičkim sredstvom i bacih se na posao. U poslednje vreme, samo rad me je spašavao. Daleko je bolji od razmišljanja.

24

Moj umor je smenila neka nervozna energičnost. I strah.

Operacija tako retke ptice bila je skopčana sa strahovitom odgovornošću, a ja sam, sem toga, morala sama da je izvedem. Psi sa odeljenja dva još uvek su zavijali iz sveg glasa, pa sam uključila radio i našla stanicu sa dobrom muzikom. Ona je prijala mojim živcima, kao i živcima ptice. Prepoznala sam stvar sa poslednjeg Mobijevog albuma. Dobro urađeno - volim njegov stil.

Uperih svetlost kondoru u oči, očekujući reakciju. Ne dobih je. Stanje mu se pogoršavalo iz minuta u minut.

„Hajde, veliki dečko. Nemoj da mi se predaš. Ti imaš stvarno veliko srce. Daj, upotrebi ga.”

Natakoh gas-masku kondoru na kljun, pa uključih mešavinu izofluorina na peticu, da ga brzo uspava.

Gas prošišta kroz cev. Tek pošto je ptica bila potpuno uspavana, usudila sam se da otvorim vezove i sasvim ga raširim na stolu za pregled.

Polako sam raširila povređeno krilo i ono se, kako sam i očekivala, otvori pod ružnim i neprirodnim uglom. Sklonih perje sa povređenog mesta i videh da je kost slomljena ispod fine, gotovo providne kože. Još gore, povreda je dobijala zelenu boju.

Ova momčina je gadno oštećena.

Nadala sam se da ću ga održati u životu. Mada sam bila zabrinuta da će, ako preživi, a ne bude mogao da leti, biti osuđen da živi u kavezu. Mejsi Grej je pevala dok sam ja po ormančiću iznad lavaboa tražila opremu koja će mi biti potrebna. I Mejsine pesme volim. Problem kod učvršćivanja slomljenih ptičijih kostiju je u tome što su one šuplje, pa metalne čivije ne mogu da ih drže sastavljenim. Mnogo sam radila na povređenim pticama i osmislila sopstveni hirurški postupak terenskog tipa, koji je, iskreno, uglavnom dobro funkcionisao.

Raširila sam kosti krila, pa počela da ubacujem malu endotrahealnu cev broj pet unutar loma. Da bi se to uradilo kao treba, potrebni su laserska usredsredenost i sigurna ruka. Zadržala sam dah i pažljivo gurala cev kroz slomljenu kost, a zatim natrag, do najbliže tačke loma, gde se učvrstila, pa sam mogla da nastavim da dišem.

U ptičijem krilu nema mnogo mekog tkiva, ali odsekla sam oštećeno meso, isprala ranu antiseptičkim rastvorom, pa sastavila kožu običnim, prekidnim šavovima.

Bila sam zadovoljna. Operacija je protekla prilično čisto.

Brava, dottoressa!

Savila sam kondorovo krilo i stabilizovala prelom učvrstivši krilo na telo uz pomoć osmice, omotača sličnog udlazi, koji deluje kao kineska zamka za prste. Ako ptica pokuša da zamahne krilom, zavoj se samo stegne još čvršće.

Zatim sam prenela kondora teškog trinaest i po kilograma u ostavu, koju moja pomoćnica sa polovinom radnog vremena, Džena, i ja koristimo za skladištenje medicinskih zaliha. Pozadi više nije pevao lajavi hor, ali u uglu je stajao jedan veliki kavez - savršena motelska soba za ovog momka, koji se sigurno izlegao i odrastao u odgajalištu.

Nežno stavih kondora unutra, prekrih kavez ćebetom i isključili svetlo.

„Laku noć, veliki dečko. Lepo spavaj, prinče Kolorada.“

Najzad se vratih u salu za operacije, da je očistim.

Puna dva sata, koliko sam radila na kondoru, trudila sam se da odagnam neki nejasan osećaj. Sada, pošto sam završila operaciju, osetila sam iscrpljenost, kao i tugu. Bilo je to zbog dece. Ovo sa kondorom me je podsetilo na to koliko mi nedostaju svi oni.

Zamišljala sam njihova lica.

Brojala sam im prste na rukama i nogama.

Bacila sam mrtvog tunja u smeće i nabacila krvavu vreću za spavanje preko njega. Oprala sam čeličnu površinu stola za operacije i lavabo, i otišla na spavanje.

25

„Freni, ako si tu, javi se“, šaputao je neki glas. „Hajde, požuri.“

Upravo sam padala u san, ali odjednom se probudih. Pružih ruku - i barem četvrti put toga meseca - oborih pepeljaru iz prvobitnog hotela Bolderado, iz 1909. godine. Neko je pokušavao da mi kaže da prestanem da pušim.

Maks? pomislih.

„Maks, oh, Maks“, rekoh, dograbivši slušalicu telefona. Bio je to njen glas na telefonskoj sekretarici. „Upravo sam mislila na vas. Verovatno je telepatija, mala. Zaista mi je drago. *Kako si ti?*“

„Valjda dobro“, reče ona, ali to „valjda“ ubode me u srce.

„Šta nije u redu, dušo? Pričaj. Nema veze ako je kasno. Šta se dešava?“

„Oh, ništa“, reče ona izveštačenim glasom. Maks ume ponekad da bude velika klinka.

„Nećeš valjda večeras da pričaš o sebi, ah? Kako je Metju?“

„Oh, Freni“, reče Maks. „Strašno mu je teško jer se razlikuje od ostale dece.“

„Šta je u pitanju?“ zatražih.

Uspela sam da obučem staru, flannelsku kućnu haljinu, a da ne prekinem vezu, dok mi je Maks pričala o zločinu mržnje u Pajnu Bušu, u Koloradu. Svakog dana koji provedu u školi, dešavao se bar po jedan incident izrugivanja, pa i gorih stvari, rekla mi je Maks.

Pokušavala sam da nađem prave reči koje bih rekla Maks, dok mi je optužujući glas Katarine Ficgibons odjekivao u glavi: *Vi nikada niste bili majka, zar ne, doktorko O'Nil?*

„Deca ponekad znaju da budu okrutna, Maks“, rekoh joj. „Ubeđena sam da si ti sve sredila pravilno. Znaš da ljudski mladunci nisu jedini koji napadaju jedni druge. Ponekad, u nekom ptičjem gnezdu, najstariji pilići izbacuju najmlađe, da bi njima ostalo više hrane. Dešava se.“

„Da, verujem“, reče Maks, mada nije zvučala baš ubeđeno. Bilo je teško zaboraviti da je njen koeficijent inteligencije veći od sto osamdeset. A ima i fotografsko pamćenje.

„Toliko o tome. Pređimo na vedrije teme“, reče Maks, pa promeni temu, možda malo prebrzo. Ispričala mi je za lepotana, „senzitivnog“ dečka iz škole, po imenu Miki, koji joj je bio simpatičan; „a izgleda da

sam i ja njemu simpatična, sa sve krilima", dodade. Zatim me upita šta se dešava u novoj i poboljšanoj bolnici *Ležeći pacijenti*. Ispričala sam joj za kondora koga sam upravo operisala.

„Auf, volela bih da vidim tu zakrpljenu pticu", reče ona. Vraćala joj se stara iskra. „Nedostaješ mi, Freni. Svima nama. Metju ti šalje velike zagrljaje i poljupce. Kao i Ozimandijas. I Ajk."

„I vi svi meni nedostajete, dušo", rekoh nežno.

Pazila sam da joj ne pogoršam muke dodajući njenoj čežnji i svoju. Očekivala sam da će Maks uzdahnuli i složiti se kao i uvek, ali čuh nešto drugo. Maksin glas se odjednom zaguši. „Moram da prekinem."

„Maks, šta je bilo? Šta se dešava? Nešto drugo je u pitanju, zar ne?"

„Ne mogu da pričam o tome. *Ne mogu*", reče. „Ali strašno boli čuvati tajnu. Gadno je, Freni. Izvini, izvini, moram da prekinem."

„O čemu pričaš, Maks? Rastresena si. Polako, dušo."

Ona začuta. Upitah je opet. Molila sam je, nagovarala, hrabrila. „Hajde, Maks. Uplašena si. Čujem ti to u glasu."

„Ne mogu da ti kažem", reče ona. „Opasno je i beznadno. Freni, gore je nego Škola. Ovi ljudi su gori, ono što rade je gore. Ozbiljno. Čak mislim da neko prati Metjua i mene. Znam da je tako. Videla sam ih dva puta. Moram da prekinem! Moram! Volim te."

I Maks mi spusti slušalicu.

26

Maks se zaista trudila da ne misli na nevolje koje je očekuju, na, ko god bio, onoga ko špijunira nju i Metjua. Iako ih je opet videla - već tri puta. Prebacila je misli na nešto drugo - život u malom mestu.

Koliko god bila pametna i promućurna u vezi nekih stvari, Maks se nekoliko dana kasnije našla u nezavidnoj situaciji. Bila je na nekoj vrsti „sastanka“, i to sa jednim od poznatih „lepotana“ svoje škole - visokim, plavim, zgodnim frajerom po imenu Miki Bosko. Ona u suštini nije volela frajere - dok je Miki nije pozvao da izađu.

Ona i dotični frajer nisu mnogo razgovarali penjući se uz strmo, stenovito brdo koje se uzdizalo na zapadnoj strani Školskog drumu. Probijajući se kroz naraslo žbunje i korov, ipak je pomislila kako je to možda i loša ideja.

Htela je da pokaže Mikiju kako izgleda leteti. Obećala mu je to.

„Trebalo da se popnemo gore, na onaj kameni ispust“, rekla mu je, pokazujući. Zvučala je samouvereno, dok ju je neki unutrašnji, dartvejderovski glas neprestano upozoravao. Govorio je: *To je stvarno glupo, Maks. Najpametnija devojčica u učionici, najgluplja devojčica na ulici.*

„Nešto si tiha, Maks“, reče Miki uspinjući se. „Jesi li često takva?“

„Samo održavam ravnotežu, da ne bih pala i poginula. Mogao bi i ti da se pripaziš.“

„Oh, naravno“, reče Miki. „Nema problema. Samo sam hteo da proverim tebe. Da se uverim da si u redu.“

„Dobro sam. Jesam. Hvala što pitaš.“

Maksine „ribok“ patike legoše na sledeći kamen. Miki je bio odmah iza nje. *Tako blizu.* Duboko ispod njih ostao je bučni i brzi autoput. A na drugoj strani autoputa nalazio se veliki, otvoren pašnjak prijatnog izgleda. *I mnogo bezbedniji.*

Najzad su stigli na vrh. „Spreman?“ upita ga Maks. „Ne moramo to da radimo, ako ne želiš.“

„Zezaš se? Izbezumljen sam. Ovo će biti moja najveća pustolovina! Kao ekstremni sportovi.“

Maks zagunđa savijajući se u struku i stavljajući ruke na kolena. „Popni se. I ne brini, jaka sam ja.“

Miki Bosko joj se pope na leđa i obavi noge oko njenog struka. Obavi joj ruke oko grudi, ispod krila. I jeste bio malo težak.

„Nije ovo tako loše“, reče joj, „za mene. Jesi li sigurna da si u redu?“

„Jedan, dva i tri“, odbroja Maks. „Ma super mi je.“

Zatim se odbaci od stene i poleteše.

„Jeeboteeee!“ uzviknu Miki. „Strašno je! Ludilo! Ovo je neverovatno! Mi letimo! Ja stvarno letim.“

Maks nije bila ubeđena da je njihova pustolovina tako strahotna. U stvari, pošlo je nekako pogrešno još od prvog trenutka. Umesto da poleti u visinu, propala je par metara, prema prometnim trakama sa brzim saobraćajem. Miki je bio vrlo težak - čak i za nju.

Maks je izbezumljeno mahala krilima. I odjednom se uplašila! Vrlo kratko je bila u vazduhu, a pluća su je već zbolela. Mišići krila su joj goreli poput neke mašine koja će se zapaliti. To nije dobro.

Prema Mikijevom uzbuđenom likovanju, Maks je videla da on nema pojma u koliko su lošoj situaciji i koliko bi trebalo da se plaši. Posezala je napred za teškim vazduhom i privlačila ga svojim snažnim krilima. Naposletku je uhvatila blagu uzlaznu struju i počela da se uzdiže.

„Je li ti zabavno?“ uspela je da prozbori par sekundi kasnije.

„Ovo je bomba!“ uzviknu joj Miki na uvo. „Ti si bomba, mala. Najbolja si!“

Maks pomisli kako je to verovatno dobro i najzad se osmehnu. Možda će ovo ipak funkcionisati. Opet zamahnu krilima. Neće se osećati sasvim bezbedno sve dok ne prelete autoput i počnu da kruže iznad pašnjaka.

Tada oseti nešto šokirajuće i savim neočekivano. Miki Bosko je šetao rukama preko njenih grudi, istražujući.

Pipao ju je!

27

„Prestani!" vrisnu Maks. „Odmah. „Sklanjaj ruke sa mene!" Ona izvi vrat, da pogleda plavušana u oči. On ju je i dalje trljao po grudima.

„*Ti nemaš sise*", dreknu on nasmejavši se. „Ravna si."

Maks oseti kako joj se emocije sukobljavaju. Pre izvesnog vremena sviđao joj se Miki Bosko. Sada joj je bilo muka od sramote i neprijatnije nego ikada u životu. Zamrzela ga je zbog toga što je bio tako grub, okrutan i sasvim lakomislen.

„Ne trebaju mi grudi", pokuša ona da mu objasni.

„Meni trebaju", reče Miki Bosko i opet se nasmeja. Zvučao je kao da glumi muškarčinu pred svojim društvom u muškoj svlačionici, i Maks shvati da će će i priča o ovome proći kroz nju.

Pogled je počeo da joj se zamagljuje i nije više dobro videla. Srce joj je bilo strahovito teško. Dole ugleda neko seosko jezerce. Kanadske guske, trubeći uplašeno, uzleteše sa ruba vode.

„Rekla sam ti da prestaneš", reče ona molećivim glasom. „Molim te?"

„Šta je, L'Í' te vređa?" reče dečak, smejući se gromoglasno. „Pa, nema šta da se povredi, je li?"

„Samo osećanja", promrmlja ona. „*Ma, jebi se!*"

Maks se zatim obruši prema četrdesetak ari površine pod blatom. U trenutku kada se našla negde iznad sredine jezerceta, ona sklopi krila i poče da pikira u uskoj spirali.

„Ovu figuricu zovem 'metak'", reče ona Mikiju Bosku, okrenuvši se prema njemu. „Zar nije bomba? Ludilo, je li!"

Oseti kako njegov zahvat slabi, a ruke i noge mu klize niz njena leđa. „*H-e-e-e-e-j-j-j!*" uzviknu on. „Prestani. Isuse Hriste, Maks. Uspori! Pašću!"

Maks ne odgovori. „Ovo je 'brdska železnica!'" viknu ona opet. „Kao ekstremni sportovi. Bon vojaž, triki - Miki!" Ona izvede manevar naglog poniranja i uzdizanja.

Miki Bosko kriknu osetivši kako gubi oslonac i počinje da klizi niz nju. Zatim polete nadole - najmanje petnaest metara niže, u tamnu, smeđu vodu. Izazvao je solidan pljusak, sličan onome koji je pre par večeri videla u filmu *Plićak* sa jednom od svojih najdražih glumica svih vremena, Gvinet Paltrou.

Maks je gledala kako Bosko tone, pa opet izranja kašljući i pljujući. Ona polako oblete jedan krug, da se uveri da se glupavko nije udavio. Pošto je najzad, kroz žabokrečinu i smrdljivo rastinje, izašao na obalu, pokaza joj prst. Maks mu posla poljubac.

„Prvoj ljubavi“, doviknu.

Međutim, osećaji su joj bili uskomešani i bilo joj je potrebno da shvati neke stvari. Severno od jezerceta nalazio se čestar zimzelenog drveća. Maks odabra najviše stablo bora, sleti u njegovu krošnju i objaha jednu granu čvrstog izgleda.

Nasloni glavu na hrapavu koru drveta. Suze su joj bile u očima i mrzeia je to. Nije volela da bude slaba. Kako je mogla da dozvoli da je povredi neko poput Mikija Boska? Nikada više, zaklela se. Bar ne u ovom životu.

Zatim se smiri i oslušnu zvuke oko sebe: neprsetano pucketanje grana, šuštanje lišća, trljanje krila insekata. Srce joj uspori rad do pulsa odmora: šezdeset otkucaja u minutu. I disanje joj se najzad normalizovalo.

Ubrzo joj postade savim jasno šta je važno.

Želela je da bude prihvaćena tu, u Pajm Bušu, u Koloradu, ali to se neće desiti.

Želela je da može da poveruje ljudima, ali ni to neće moći. Ne! Ni blizu! Trebalo je da to shvati i prihvati.

Jedini kojima može verovati jesu deca-ptice iz prvobitne Škole. I Freni i Kit. Samo sedmoro ljudi u celom svetu, a ni *njima* ne može da kaže tajnu koja je najviše plaši. Upozorena je da to ne učini.

Ako progovoriš, umrećeš.

Ne, nikome nije smela da kaže za strahote koje su se dešavale u ustanovi zvanj Bolnica.

Nikada to neće odati.

Ni reći.

A i ko bi joj verovao?

28

Smrkavalo se i bilo je zaista mračno na jugu i zapadu. Crni kišni oblaci su se već skupljali kada je Maks najzad poletela natrag, prema kući na ranču Maršalovih, na drumu Ejms, u Pajm Bušu. Bila je samo jednu ulicu od kuće, kad ugleda staru, crnu „hondu“ na prilaznom putu i neku visoku, mršavu ženu kako priča sa njenom majkom.

Šta se sad dešava?

U prvom trenutku nije poznala posetiteljku.

Tada joj sinu.

Denver!

Maks poznade lice posetiteljke, pa se seti i imena žene koja je prisustvovala suđenju za starateljstvo. Linda Šajn. Novinarka *Denver Posta*.

Zašto je došla ovamo? Šta traži u Pajm Bušu? Oh, bože, zar ne mogu jednostavno da nas ostave na miru?

Neću više da radim predstave sa nakazama. Prosto neću! Zaboravite to!

Maks se kočeci odgurnu unazad u vazduhu. Doskoči na prednji travnjak, gledajući kako novinarka širi oči. Verovatno besni jer nije pvela fotografa.

Tada joj Linda Šajn uputi svoj najprijatniji osmeh. „Zdravo, Maks. Lepo što si skoknula“, našali se.

„Ja ovde živim“, reče Maks suvo. „Šta hoćete?“

Teri Maršal je stajala u dovratku, pod svetlom. „Maks, ovo je važna novinarka iz Denvera. Dovezla se čak ovamo da te vidi.“

„Linda Šajn“, reče žena, pružajući ruku. Bila je od prilike Freninih godina, na svoj način privlačna, ali suviše veslačka za Maksin ukus. Maks ipak pokuša da joj ne presuđuje zbog ruža i šminke.

„Sećam vas se, gospođo Šajn. Mislim da ste četrdeset sedmi novinar koji je došao ovamo, do kuće. Tu negde. *Roki Mauntin Njuz?* Ne, vi ste u *Denver Postu*, zar ne?“

„Ne sada. Pišem knjigu. Znam da je trebalo da se najavim telefonom, ali jednostavno sam rizikovala, nadajući se da ćeš imati nekoliko slobodnih trenutaka za razgovor. Zaista se izvinjavam, Maksimum. Tvoja majka dozvoljava. Ako ti prihvatiš.“

Moja majka dozvoljava? Maks odmahnu glavom, ali zatim se predade. „Hajde, uđite, gospođo Šajn. Ili biste voleli da uradimo intervju na drvetu? Neko mi je jednom i to tražio. Stvarno kreativno, jel'te? Ali najbolji je bio jedan TV voditelj, koji je tražio da skoči iz aviona i intervjuiše me u vazduhu. Prihvatila sam - ako skoči bez padobrana.”

Maks uđe u kuću, prepustivši spisateljici da uđe za njom, ako hoće. Njena soba je bila ofarbana u krem boju, sa cvetnim rubom ispod profilnih letvica. Imala je „mekintoš” računar boje mandarina, preko čijeg ekrana su letele guske, krevet sa baldahinom, nekoliko polica sa knjigama, fosilnim stenama i drugim otkrivenim blagom. Maršalovi su se potrudili da joj sve učine prijatnim. Poen za mamicu i taticu.

Maks sede na ivicu kreveta, gledajući dok je spisateljica razgledala sobu. Ona daje ljubazan konijentar Maksine lepe zvezdane mape Holivuda i plakata za film *Četrdeset dana i četrdeset noći*, ali nije duhgo čekala da pređe na stvarni razlog svoje posete. A to beše...

„Zanima me zlostavljanje dece. Ja sam bila zlostavljana”, reče Linda Šajn, smestivši se na stolicu pored stola. Maks nije bila sigurna treba li da joj veruje. Već je shvatila da bi neki novinari slagali bilo šta, čak i u svojim pričama za vesti. „Maks, kad sam čula tebe i ostalu decu na suđenju za starateljstvo, zainteresovala sam se za institucionalno zlostavljanje. Posebno sam se zainteresovala za Školu. Molim te, ispričaj mi šta se tamo dešavalo. Važno je - za obe nas. Mislim da shvataš da jeste.”

„To je prošlost”, reče Maks tiho. „Škola je prošla. Ljudi koji su tamo radili, mrtvi su ili zatvoreni.”

Spisateljica suzi oči i usredsredi pogled. Maks shvati da je pametna. „Mislim da nije tako”, reče Linda Šajn. „A mislim da i ti to znaš. Nisu svi u zatvoru. U pravu sam, je li?”

„Kako to mislite?” upita Maks. Nije mogla izbeći prizvuk zabrinutosti u glasu. Oštro se zagleda u spisateljicu, uljeza.

„Ja *znam* neke stvari, Maks. Zaista. Imam vezu u Vašingtonu, koja ima pristup zapečaćenim dokumentima vlade. I sama sam malo kopala, i među papirima zapečaćene optužnice velike porote otkrila memorandum doktora Braunhila. Užasan je. Objašnjava jedan tekući projekat, začet u Školi. Znam da postoji. Znam za nešto, što se zove

Projekat *Uskrsnuće*. Šta je Uskrsnuće, Maks? Postoji li mesto nazvano Bolnica? Postoji, zar ne? Moraš mi reći."

„Zaista treba da odete", reče Maks odjednom. „Daleko ste od suštine. Ovo je suviše ludo. Zašto nas vi, novinari jednostavno ne ostavite na miru."

Ona brzo ustade i otvori vrata sobe, da novinarka izađe. Zatim oseti napad savesti. Oseti potrebu da nešto doda. „Ne kopajte po tome, gospođo Šajn. Molim vas, verujte mi. Ako budete pričali o tome, možete umreti. Ne preterujem. *Ako pričate, umrećete*. Daleko ste od suštine, ali ipak možete nastradati."

Ona izvede novinarku u hodnik. Međutim, ova nije htela da ode. Ne tako lako. „Maks, ne možeš to da ostaviš ovako. Vidim da si uplašena. Mislim da te shvatam. Daj mi samo još nekoliko minuta. Pričaj mi, molim te. Šta je Projekat *Uskrsnuće*! Gde je?"

Maks odmahnu glavom. „Nemam šta da vam kažem. Tražite na pogrešnim mestima." Ali sada je opet morala da doda: „Ako budete pričali, možete umreti. Molim vas, zapamtite to, gospodo Šajn. A sad se vratite u Dnevnik. Vozite pažljivo."

Dahćući od straha i na rubu plača, Maks zatvori vrata svoje sobe i snažno naleže na njih. Čuvši kako se spisateljčina kola najzad udaljavaju, stropošta se potpuno odevena na krevet. Sva napeta i na rubu raspada, istovremeno.

Sada je to uradila - razgovarala je sa spisateljicom. Sa novinarkom istražiteljem.

Biće otkrivena. Tada će sva deca biti u strahovitoj opasnosti.

Ako progovoriš, umrećeš.

Naročito ako progovoriš o Uskrsnuću.

29

Ako progovoriš, umrećeš; ako progovoriš, umrećeš; govoriš, umreš; govoriš, umreš.

Bilo je dva sata u tandara-mandara jutro, a Maks se već satima okretala i prevrtala u krevetu. Glava ju je bolela od mnogih misli i nije to više mogla da izdrži.

Svojim mobilnim telefonom je nazvala jedan broj.

Javio se najbolji drug koga je imala na svetu i razgovarali su nešto kraće od jednog minuta. Za slučaj da neko prisluškuje.

Tada Maks zbacila čebad i obuče se za let u hladnoj noći. Morala je da vidi svog druga. *Odmah.*

Nije bilo važno što su noćni letovi protiv pravila koja je uspostavila Teri Maršal. Njihova besmislena i tesna pravila nisu je zanimala. Ne više. Ne više, zaista. Većina roditelja izmišlja pravila da bi se sami osećali komotnije, zar ne?

Morala je da vidi Ozimandijasa. Neko je znao za Uskrsnuće. Novinarka je saznala, a oni nisu poznati po tome što drže svoja velika, debela usta zatvorenim.

Maks tiho siđe zadnjim stepeništem i prođe kroz usnulu kuću. Pošla je pravo prema ostavi za mokru odeću.

Tu je skinula sa kuke svoju srebrnastu trenerku i zakopčala je preko košulje i farmerica.

Vezala je pertle patika jednu za drugu i okačila ih oko vrata. Gurnula je svoj CD plejer u jedan, a mobilni telefon u drugi džep.

Zatim je tiho i oprezno, kroz zadnja vrata, izašla iz kuće Maršalovih.

Bilo je dva i dvadeset ujutru.

Vreme za rokenrol.

Ako progovoriš, umrećeš.

30

Mesec je bio skriven iza debelog sloja oblaka kada je Maks bosa pretrčala celo zadnje dvorište. *Mokro, mokro, hladno, hladno.*

Maks pomisli: *Volela bih da se svi vratimo u Kuću na jezeru. Volela bih da sve bude kao ranije. Piće sa povrćem i kokosovi orasi, dugi razgovori sa Kitom i Freni, noćne šetnje i letovi.* Ali tada se zaustavi. Kuća na jezeru je pripadala prošlosti; davnoj prošlosti; gotovo je sa njom. Ovo je sada. *Ako progovoriš, umrećeš.*

Ona ispruži ruke napred i raširi svoja lepa krila. Dok su se krila širila, zglobovi se sami otvoriše i perje za let se raširi. *Bernulijev princip na delu, Džekson.*

Dok je vazduh prelazio preko vrhova njenih krila, Maks se diže kao da je nebo usisava. Uzdigavši se, zamahivala je krilima dok nije uzletela iznad vrhova drveća - a zatim nastavila da jedri!

Bože, volim da letim. Rođena sam za to, pomisli.

Ko ne bi uživao u noćnom letu?

Možda Džorž V. Buš? Nee, njemu bi se baš svidelo!

Maks je poletela na jugoistok iznad Pajna Buša, uzdižući se poput mlaznog aviona kroz vlažne oblake koji su se proređivali dok se udaljavala od grada. Nije obraćala pažnju na oblake prolazeći kroz njih - podsećali su je na kajmak sa bele kafe? paučinu? - ali bili su tajanstveni i eterični, i činilo joj se da joj orošavaju lice vodenim kapima. Mesec je bio sjajan, a zvezde nalik na jasne, bele rupice izbušene na tamnoj tkanini crnog neba.

I tu, gore je bilo tako *tiho* - tako nezemaljski tiho i mirno. Da nije bila tako nervozna i zabrinuta, i *gotovo na smrt uplašena*, bilo bi savršeno.

Maks ugleda Severnjaču, prateći liniju koja povezuje dve tačke Velikog medveda. Zatim podese putanju leta, tako da leti istočnim rubom Ruzveltove nacionalne šume - prema gradu Fort Kolins, blizu pedeset kilometara odatle.

Oz je živeo u okolini Fort Kolinsa i zaista je voleo taj grad. Bože, jedva je čekala da ga vidi. Da razgovara sa Ozimandijasom. Da se nasloni na njegovo rame.

Ako progovoriš, umrećeš.

Maks je potpuno raširila krila, hvatajući uzlazne struje sa grebena, i lebdela punih deset minuta ne zamahnuvši krilima ni jedan jedini put.

Fantastično! U kostima je osećala da je ovaj čudesni let vredan sve patnje koju je pretrpela zbog njega.

Maks pokuša da otkloni sve strahove i brige, i preda se uživanju u letu. Ispod nje su se protezale stotine hektara ustalasanih brda na veličanstvenoj pozadini snežnih planinskih vrhova koji su se uzdizali i parali oblake. Nizovi omorika i borova ispod nje pod mesečinom su ličili na neke fantastične zamkove sa srebrnim kulama. Oh, do đavola, poezija u njenoj glavi nije im bila ni do kolena.

A tada shvati šta bi bilo savršeno - vratiti se u Kuću na jezeru, biti sa Freni i Kitom, i svom ostalom decom. Ali, naravno, to se neće desiti. Nikada više. I moraće to da shvati i prihvati.

Maks je letela oko jednog sata, kad primeti metalni odsjaj reke Kas la Pudir, dve hiljade i sto metara niže.

Ona uključi CD plejer i, leteći iznad reke, zapeva zajedno sa Neli Furtado.

Hladan noćni vazduh šibao ju je od glave do pete. Mogla je sasvim dobro da leti i sa patikama na nogama, ali sa bosim nogama je imala veću kontrolu leta. A prijalo joj je i za stopala.

Kas la Pudir je tekla paralelno sa širokim pravcem 287, sa četiri kolovozne trake. Maks, prateći vijugavu traku autoputa, preleti prigušena svetla Fort Kolinsa, pa polete oko osam kilometara na istok, prema svom cilju, gradiću Vorenu, u Koloradu.

Ozimandijas je dole. Najčvršći je od nas šestoro dece, možda je čak budući vođa. Moj apsolutno najbolji drugar na svetu. Moj tajni junak.

Ona privuče krila za nekoliko stepeni i spusti se na oko trideset metara visine. Zatim pogleda duž linije drveća, dok nije jasno ugledala Vorenov centar za ptice grabljivice.

„Tražim odobrenje da sletim“, prošaputa ona za sebe. Zatim: „Sletanje odobreno.“

Maks je imala izvanredan noćni vid, mesečina je za nju bila kao filmski reflektor za običnog čoveka. Azil za ptice sastojao se od drvene upravne zgrade, sa travnjakom ispred i zemljanim stazama koje vode od nje.

Na rubu tog svetilišta nalazila se grupa malih, drvenih kućica od letvica i mreže za komarce, u kojima su bili smešteni raptori, ptice grabljivice.

Maks dpskoči i zaustavi se na hladnoj, vlažnoj zemlji.

„Oze“, pozva ga. „Oze, jesi li tu? Naravno da jesi. Ali gde? Izađi, izađi, gde god da si. Hajde, Oze. Oze?“

Kukuvija joj doviknu, *Ken-ju-kuk-for-miii*.*(*Can you cook for meeee (onomatopeja) - možeš li da kuvaš za mene (prim.prev.)*)

Maks joj odgovori: „Mogu da ti kuvam.“

Zatim opet nastade tišina.

„Oze? Ne izmotavaj se sa mnom. Nemoj noćas. Plašim se. Stvarno, stvarno se bojim, Ozimandijase. *Potreban* si mi, dobri družo.“

„Maks, evo me u sokolskoj kući. Dođi ovamo, gore, gusko glupa.“

31

Bilo je tu udobno i toplo, i najvažnije, bezbedno pod niskim gredama sokolske kuće.

Mesečina boje putera probijala se kroz krov od letvica, praveći pruge na licima Maks i Oza, koji su klatili nogama sa poprečne grede i vodili iskren razgovor.

„Zaista mi je drago da te vidim“, šapnu mu Maks i oseti knedlu u grlu.

„Dobro je da se vidimo. Ali u tri ujutru? O čemu se radi? Neka razlog bude dobar. A koliko tebe znam, i jeste, Maks.“

„Stići ćemo i na to. Možda. Vidim da i tvoje društvo kasno leže. Sokolovi.“

Dva crvenorepa sokola, koji žive u ambaru, stajala su u blizini. Mužjak, koji je bio gotovo slep, nakostrešio se; njegova ženka, koja je imala samo jedno krilo, priđe mu bliže. Sokolovima nije smetalo njihovo prisustvo, a na Maks su njihovi glasovi i mirisi delovali smirujuće.

„Čiiii“, reče im Oz.

„Čiiii“, odgovori mu mužjak.

Maks se osmehnu. Oz zna ponekad da bude tako nežan i sladak. U stvari, uglavnom je takav.

Razmišljala je kako se zaista promenio od kada ga je poslednji put videla. Dok su bili u Školi, bio je sitan. Sada, iako nekoliko meseci mlađi od Maks, bio je mnogo krupniji. I snažniji. Dečački izgled je nestao, mekoća njegovih obraza i vilice takođe. Isuse, Oz je izrastao u pravog frajera. A ona zna sve o frajerima, zar ne?

„Mogu li da vidim tvoju tetovažu?“ pita ga.

„Da. A onda ćeš mi reći čega si se uplašila toliko, da se vratiš u Bušovu ligu. Ti nisi plašljiva, Maks.“

„Oh, jesam“, reče ona. „Daj, pokaži mi tetovažu.“

Oz zadiže crnu trenerku, da joj pokaže smeđe-crveno-žuti crtež američkog beloglavog orla, potpuno raširenih krila na njegovim grudima. Orao je držao štit u jednoj, a munje u drugoj kandži. Ispod njega bio je ispisan moto: Živi slobodno ili umri. Izgledao je veličanstveno.

„Ovo je strahovito“, reče Maks. „Mora da je ludački peklo.“

Oz sleže ramenima i reče: „Ova peče.“ Zatim otvori dlan i pokaza joj i drugu tetovažu. To je bio amaterski rad, očito ju je Oz uradio sam sebi.

Maks se sagnu i glasno pročita: „Ozimandijas, kralj nad kraljevima.' Malo uobraženosti, rođače“, upita ga.

„Mislim to onako, kako je mislio pesnik Šeli“, reče Oz. „Sujeta nije ništa, tačno je. Čak i moćni Ozimandijas, Ramzes II iz starog Egipta, umro je i pretvorio se u prašinu. Jesi li ikad pomislila zašto sam dobio to ime?“

„Kako mi možemo shvatiti zašto su oni radili bilo šta u toj blesavoj školi?“ reče Maks. „Sve one nastranosti.“

„Ja ih još uvek strahovito mrzim. To je jače od mene“, odseče Oz. „Sve vreme se pitam kako bismo živeli da oni nisu petljali sa nama. Ponekad pomislim da više zajedničkog imamo sa ovim sokolovima, nego sa ljudima.“

„Čitaš mi misli“, reče Maks. „To je strašno. Brrrrr.“

„Pa, šta se to desilo u ljupkoj Bušovoj ligi - to jest, Pajm Bušu? Zašto si htela da se vidimo?“

Maks prelista bezbrojne uznemirujuće misli pre nego što će odgovoriti. To će biti *malo* zeznuto.

„Povela sam jednog dečka na let“, reče. „Znam, glupo je. Gad me je opipavao. Stvarno me je povredio, Oze. Trljao se o mene, i onda mi rekao da sam ravna. Kao da to nisam već znala. Kao da me je briga. Kao da me zaboli. Što, očito, jeste slučaj.“

Oz odmahnu glavom i razmisli nekoliko sekundi pre nego što će odgovoriti. Vrlo zrelo od njega. „Žao mi je zbog toga, Maks. Ali, iskreno, očekivao sam nešto slično.“

Maks nije mogla da poveruje da je to čula. Zagleda se u Ozovo lice, tražeći objašnjenje. „Šta to pričaš? *Iskreno, očekivao si to?*“

„To sam rekao. Jesi li se skoro pogledala? Imaš li ogleдалa u toj kući?“

Maks ubrzano zatrepta očima. „Naravno“, reče. „Stalno, *!*“

„Lepa si, Maks. Predivna si. Prema tebi su i Lara Kroft i Andželina Džoli kretanke!“

Maks oseti priyatnost u grudima. Toplina joj poteče kroz vene, a u stomaku oseti prazninu, isto kao kada je izvodila uzdužni obrt na

nebu. Nešto čudno se tu odvijalo. Nije bila spremna za to. „Drugar, ti treba da pregledaš oči.“

„Jedno od nas dvoje sigurno treba“, reče Oz. „Pa, šta te u stvari uznemirava? Kaži mi istinu, Maks.“

„Pa, znaš već. Ništa. Sve. Deca u školi znaju da budu neverovatno pokvarena, podrugljiva, okrutna. To već znaš. Novinari su još gori. Glupi su i svuda idu za nama. I to znaš.“

Oz se naceri. „Foks nas upravo snima, Maks. Izvini, prodao sam nas. Trebala mi je lova. *Ko želi da oženi krilatu lepoticu.*“

Maks ućuta i osvrnu se okolo.

„Eh, pa to *mene* zaista vređa. To, što si i za delić sekunde pomislila da bih pozvao ljigave novinare ovde.“

Maks poljubi Oza u obraz. „Ne, nisam zaista. Ma, jesam, paranoična sam. Vrlo, vrlo sam paranoična, Oze.“

Nemaš pojma.

Sedeli su tako u sokolskoj kući, oboje ćuteći par trenutaka. To je obično bivalo u redu, ali u ovom trenutku, osećali su se neudobno. Nameravala je da razgovara o Uskrsnuću i opasnosti, ali odjednom n'je mogla da istisne reci iz sebe. Možda zbog toga što nije želela da uvlači Ozimandijasa u tu zbrku.

„Moram u lov“, reče Oz naposletku. „To mi je u prirodi.“ Isceri se.

„Sad? Treba još da razgovaramo.“

„Hajde sa mnom. Prijalo bi mi društvo. Ali *moram* u lov.“

Maks nikada nije lovila i nije je to ni privlačilo. „Ne, bolje da pođem“, reče. „Skoro će i jutro.“

„Pa, dobro. Valjda je tako. Voleo bih da možeš da ostaneš. Srećan put“, reče Oz. „Drago mi je da si došla. Nedostaješ mi.“

„I ti meni“, reče Maks.

„Predivna si, Maks. Prihvati to!“

„Ja sam nakaza.“

„Predivna. Ti si predivna nakaza. Divno stvorenje.“

Nespretno se zagriše. Zatim se zagriše drugi put, i Oz poljubi Maks u obraz. Tada pođoše svako na svoju stranu.

Maks je bilo zaista žao jer nisu razgovarali o onome što je zaista muči, ali još uvek nije mogla da kaže Ozimandijasu za Uskrsnuće. Zašto to? Jer nije želela da ga izlaže opasnosti? Ili nije mogla sasvim da se osloni na njega u vezi toga? Mogao bi postati lakomislen.

Početi da se junači. Što je u njegovoj prirodi, zar ne? Oz *jeste* bio hrabar, a zbog takvih se može biti povređen, ili poginuti.

Poletela je kući kroz intenzivno ružičast i svetloplav izlazak sunca, ali nije obraćala pažnju na lepotu prizora.

Neko ma za Uskrsnuće. Neko, ko zaista ne bi trebalo da zna. Neko novinarsko njuškalo. Ili pisac.

Predstava užas-i-nakaze opet počinje da oživljava, zar ne? Tada Maks oseti potrebu da prenese misli na nešto drugo, nešto lepše.

„Oz misli da sam lepa“, šapnu zvezdama.

Treći deo
KUĆNI POZIVI

Bolnica

Ove večeri bilo je vrlo živo. Doktori, bolničarke, desetine kreveta sa točkovima, u pokretu.

Sedamnaestogodišnji Džems Li nervozno je brojao zaslone za neonske sijalice, koji su prolazili iznad njega dok su bolničari u plavim mantilima užurbano gurali njegov krevet kroz hodnike Bolnice. Bio je ukočen od straha, ali isto tako i uzbuđen.

Doktor Kejn mu je već saopštio da je izabran za „finalistu.“ „Gospodine Li, gospodine Li“, rekao je. „Vi ste poseban mladić. Zbog toga smo upravo vas i izabrali. Imate sve što je potrebno.“

„Imate li traku koju sam snimio?“ upita ga Li. „Potrebna mi je moja traka za ovo.“

„Imamo je“, uveri ga doktor Kejn. „Čekam vas u sali za operacije. Ne bismo zaboravili nešto poput vaše trake. Ovde smo vrlo striktni.“

„To sam primetio.“

Džems Li čvrsto stisnu ruke ispod čaršava, da ne bi drhtale. Obliznu suve usne. Iskrivi se malo prema ivici kreveta dok je obilazio iza ugla. Bolničari ga najzad doguraše do čeličnih vrata sale za operacije. Ona se otvoriše bučno zašuštavši. Njegov krevet gurnuše napred i postaviše pored stola za operacije.

„Zbog čega me tačno operišete?“ upita Džems Li.

„Džemse, to je samo jedna mala, eksplorativna operacija. Pogledaćemo - u tebe. Veruj mi, ništa nećeš osetiti.“

Miris antiseptika je bio jak u operativnoj sali, a neprestano kuckanje medicinske opreme činilo je sve to malo suviše stvarnim. Za trenutak, strah gotovo nadjača Džemsa Lija. U trenutku htjede reći: „Zaboravite. Predomislio sam se.“

Tada jedan dubok glas, pravo iznad njega, reče: „Na moj znak.“

On oseti ruke ispod sebe; dva para snažnih, muških ruku.

„Jedan, dva, tri. Skoči, Džemse.“

Sa lakoćom ga digoše na sto i odmah prekriše tankim, flannelskim čaršavom.

Bolničarka mu alkoholom očisti venu unutar levog lakta i bocnu kožu iglom. Infuzija poče da kaplje.

„Da li se dobro osećate, gospodine Li?“

Bio je to doktor Kejn, koji je kod Džemsa uvek izazivao veliko samopouzdanje. Doktor je bio lepo, muževno građen - čak i ruka mu je bila čvrsta i snažna, kada ju je spustio mladiću na rame. Lice koje se nadnelo iznad njega bilo je uglasto i potamnelo ispod plave kose. Inteligencija je zračila iz njegovih bistrih, svetloplavih očiju. Dr Kejn je bio rođen za uspeh.

„Dobro sam“, reče Džems Li dok mu je bolničarka nameštala metalnu kacigu na obrijanu glavu. „Je l' ovo stvarno neće boleti?“

„Nikako. Uzgred, traka ti je senzacionalna. Najbolja koju smo do sada videli.“

33

Džems Li nije mogao da poveruje šta se dešava u njegovoj glavi. *Auh!* Bilo je gotovo savršeno. Upravo ono što je i zamišljao. Možda i bolje! Stiskao je i opuštao pesnice, pripremajući se za debi. To je bilo najbolje!

Bio je na pozornici čuvenog Starlajt Londža u Las Vegasu. Bar u mislima. Ali imao je utisak da je zaista tamo.

I bio je spreman. Oh, čoveče, kako je bio spreman.

To je bila njegova traka! Godinama je maštao upravo o tom događaju. Bože, *upravo to* je i zamišljao.

Li pređe malim rukama niz uzani gornji deo svoje bele koktel-haljine bez bretela i zabaci slojevitu suknju od organze. Stisnu tek namazane usne i dodirnu natapiranu i lakiranu frizuru. Sve je izgledalo tako stvarno. Tako istinski.

Odjednom, sa plafona ga obasja uzan mlaz plave svetlosti. Začu se šuštavi zvuk pomeranja u stolicama i uzdisaji iznenađenja iz gledališta. Stotine pari očiju gledale su u njega.

Uvodne note digoše se iz prostora za orkestar i razliše po bini, praćene snažnim sedmim akordom, koji je predstavljao prelaz sa uvertire na glavnu melodiju.

Njegova traka je bila još bolja nego što je zamišljao. Punija i bogatija.

Džems Li začu uzdahe i uzvike iz gledališta kada su bljesnula svetla pozornice. Kroz dimnu izmaglicu mogao je da vidi prijatelje i porodicu koji su došli da prisustvuju njegovom nastupu. Njegova majka se smeškala iz prvog reda. Ona je uvek verovala u njega. Goveče, dokazaće svoju vrednost jedinoj osobi koja ga zaista voli.

Li polako diže mikrofona do usta. Zatim, zadihanim glasom Astruda Gilberta, poče pesmu koju je proslavila neuporediva Brenda Li.

„I'm sorry, so sorry... that i was such a fool.“*(*Žao mi je, tako žao... što sam bila takva budala (prim. prev.)*.) Isuse, i on je zvučao odlično. Gledaoci u Starlajt Londžu su ga gutali. Kako i ne bi?

„Gospodine Li? Džimi?“

Neko je prekidao njegov nastup. Džems Li okrenu glavu. Bio je to neki prijateljski, autoritativan glas, koji kao da govori unutar njegove glave!

„Zemaljska kontrola Džemu. Gospodine Li, gospodine Li. Oh, gospodine Li?”

Sada se setio. To je medicinska procedura. Nastup na pozornici je samo u njegovoj glavi - malo skretanje, ali *kakvo*. Na nekom zaboravljenom mestu, njegovo golo telo leži na operacionom stolu u Bolnici u Merilendu.

„Da”, reče Džems. „Čujem vas, doktore Kejne. Sad, molim vas, idite. Upropastićete mi nastup.”

„Da li vam je udobno?”

„Jeste, hvala. Na nebu sam”, uzdahnu on.

„Niste još, ali uskoro ćete biti”, reče doktor Itan Kejn. Zatim šapnu: „U redu, ogulite ga.”

34

Doktor Itan Kejn je te večeri morao ranije da napusti Bolnicu - bar je za njega to bilo ranije. Odlučio je da ode u svoj „drugi dom“, koji se nalazio u ustalasanim, šumovitim brdima Merilenda, gde će imati malo mira.

Četrdeset minuta kasnije, izašavši iz svog „mercedesa“ i ulazeći u kuću, začu kako psi počinju da laju i to mu izvuče jedan od retkih i pakosnih osmeha na usne. „Isuse, to su dobro dresirane životinje. Čuvaju od opasnosti.“

Otključa ulazna vrata velike kuće od neobrađenog kamena i uđe unutra. Psi nastaviše da laju.

Visoka, crnokosa žena sa keceljom preko plave, cvetne haljine, izađe iz kuhinje. Bila je zapanjujuće lepa i imala najtopliji i najiskreniji osmeh na toj strani Ohaja. „Oh, stigao si kući, Itane. Tako sam srećna. Večera će ti biti gotova u pola devet. *Vašington post* i *Vol strit džornal* su ti u radnoj sobi, zajedno sa Džonijem Blekom. Opusti se. Zaslužio si.“

Itan Kejn ne reče ni reči svojoj ženi, Džulijet. I ne pomeri se da je zagrlji ili poljubi. Umesto toga, izvadi jednu crnu kutijicu iz džepa. Bila je slična spravici za zaključavanje njegovog „mercedesa“, samo mnogo složenija.

Doktor Kejn pritisnu kažiprstom jedno od dugmadi i Džulijet istog trenutka ućuta, ukoči se i potpuno isključi. Ostade samo tako da stoji, poput manekenske lutke tu, u holu.

„Savršena si, dušo“, promrmlja on. „Potpuno *razvijena* žena. Šta bih ja bez tebe?“

Kejn zatim pritisnu drugo dugme, kojim isključi lajanje pasa.

Zatim ode u radnu sobu, gde je čitao omiljene novine, pijuckajući viski. Čim je prošlo osam i trideset, otišao je u kuhinju i večerao: pile u vinu, svezu šparglu i rabe od prokula, pirinač sa smrekom, voćni dezert i čedar sir. Sve je to vešto spremila Džulijeta.

Pre nego što je pošao gore, doktor Kejn se vrati u hol i uključi alarm. Tada opet uključi Džulijet.

„Zdravo, dušo“, reče ona, osmehnuvši se izazovno.

„Hajdemo gore, u krevet, draga“, šapnu joj on na uvo, dok mu ona lagano pomilova prednji deo pantalona. On joj stavi jednu ruku na izazovnu, lepo zaobljenu dojku, a drugu joj spusti između nogu. Ono

što ga je tu očekivalo, upravo je savršeno pasovalo. Kejn je bio siguran u to. Izmerio je.

„Potreban si mi, Itane“, reče Džulijet i opet se osmehnu onako, zanosno. „Tako si divan ljubavnik.“

„*Ponesi* me gore, u krevet, draga“, šapnu on.

Radni sto Linde Šajn gledao je u prazan, beo zid, bez ijednog ukrasa. Smišljeno.

Panoramski prozor joj je pružao zapanjujuću sliku planine iz njenog stana u Četrnaestoj ulici, kod denverske tržnice, ali Linda nije podnosila ometanje kada piše. A u ovom trenutku je pravila skicu za priču koja će joj stvoriti karijeru i obogatiti je.

Kucajući na laptopu, Linda začu škripu negde u stanu. Ignorisała je to.

Nalazila se u Zoni, onom retkom i posebnom stvaralačkom stanju, u kome vreme nema značaja, a svaka reč joj poetski i logično pada na svoje mesto. Projekat Uskrsnuće je imao neverovatan domet, uz naučne, etničke i verske posledice. Bio je potencijalno eksplozivniji od originalnog ekspozea o Školi, pa i samog otkrića dece-ptica.

To je bila *njena* priča. Niko drugi joj se nije ni približio. Bar se ona nadala da je tako. Bila je toliko eksplozivna, da joj nije smetalo da slaže Maks o tome da je zlostavljana u detinjstvu. U stvari, njeno detinjstvo u Ridžvudu, u Nju Džersiju, bilo je predivno.

Linda je zamišljala kako njena priča izlazi kao feljton u glavnim dnevnim novinama, u deset do dvanaest nastavaka po tri hiljade reči ili na nekom sličnom prostoru, tokom dve nedelje. Poslaće je *Vašington postu*, *Njujork tajmsu* i londonskom *Tajmsu*. Možda i *Tajmu*, *Njusviku* i *Piplu*. Neka se bore za nju. Neka plate velike pare. A zatim - knjiga.

Linda ispi četvrtu jutarnju šolju kafe i dunuvši ukloni nekoliko dosadnih šištica sa čela. Glancala je uvod, dodavala slova TK u zagradi na mestima gde je potrebno dodati još podataka i naglašavala važne stvari.

Iz predsoblja začu škripu parketa.

„Gospodo Martinez?“ doviknu ona ime svoje domaćice. „Jeste li to vi? Halo?“

Linda Šajn oseti kretanje vazduha delić sekunde pre nego što je osetila i nešto hladno i čvrsto na čelu. Ona kratko udahnu vazduh.

Zatim pogleda i gotovo poželi da to nije učinila.

Pištalj.

„Ćuti, Linda. Samo uradi ono što ti ja kažem“, reče muški glas. Linda Šajn bešumno izdahnu vazduh koji je udahnula trenutak ranije.

Mišići na leđima joj se opustiše.

Ona uguši neodoljivu želju da vrisne, ili se odupre. Nije okrenula glavu više nego što je bilo potrebno da ugleda pištolj. Molila je boga da provalnik nosi masku, jer nije želela da ugleda i njegovo lice. Pretpostavljala je da joj život zavisi od toga.

„Jedini novac koji imam, u tašni mi je“, reče mu. „Neću vam praviti probleme. Sve mi je jasno.“

„Pa, lepo je čuti to. Ali zaista nisam siguran treba li da vam verujem. Ja sam doktor Itan Kejn. Vi pišete priču o mom životnom delu, pa sam pomislio da bi trebalo da razgovaramo. Hmmm? Hoćemo li?“

Linda Šajn oseti kako joj apsolutni strah obuzima telo. On se identifikovao. Oh, bože! Oh, ne!

Doktor han Kejn.

Projekat Uskrsnuće.

„Treba li da vas znam?“ upita ona, glumeći neobaveštenost, u Pokušaju da ga skrene sa glavne teme.

„Ne, Linda. Ne treba. Ali znate me. Hajde sada da razgovaramo.“ Pritisnu joj cev revolvera na čelo. „Hoću sve da čujem.“

Linda Šajn je pričala i pričala, dok nije shvatila da se ponavlja. „Dobro“, reče doktor Kejn naposletku. „*Verujem* vam, Linda. *Zaista* vam je sve jasno.“

Začu se prigušena eksplozija, a onda nastade jak blesak svetlosti Iza njenih očiju, i sve - njene misli, maštarije o slavi, strahovi od fizičkog nasilja - nestade. Spisateljica nije saznala da joj je metak kalibra 9 mm prosvirao mozak brzinom od tri hiljade i dve stotine kilometara na sat.

„Nije bolelo, zar ne?“ upita doktor Rejn. „Ima li još pitanja o mom životnom delu? Ne? Dobro, onda, pretpostavljam da smo ovde završili. Izvanredan intervju, Linda. Kratak i suštinski. A to je retkost kod današnjih novinara.“

36

Maks je te noći ostala budna do kasno, potpuno besposlena, dangubeći u svojoj sobi.

Napeta.

Uznemirena.

Bezrazložno ljuta.

Nije mogla mirno da sedi.

Nije mogla.

Da sedi.

Mirno.

Zasvirala je svoju električnu gitaru i bila sve bolja. „Čuvajte se, Šeril Krou, Eriče Kleptone i Bi Bi King.”

Zatim se „spustila” uz video-igru Toni Hok - najbolji od skejtbordinga.

Maks je izašla na internet i odigrala partiju karata sa nekom devojkom iz San Dijega. Pseudonim joj je bio UPDRAFTGURL38. Pobedila je u kartama.

Naravno.

Napisala je u svoj dnevnik treći zapis od dolaska u kuću Maršalovih.

Trenutne simpatije i antipatije

Kožne pantalone (sve boje)

Bafi

Meri Kar

Zapaljivač

Gurnuto ispod tepiha

Šanija, Fiona, Šeril

„Kuglica sa otrovima u posudi sa tučkom”

Lubenični sjaj usana

Džosaja Bartlet

Jato

Posebno Ozimandijas!

Freni i Kit!

NSYNC

Pileća supa za tinejdžere

Soul

Vreća kostiju

Realna TV

Nedeljno veče na CBS

Lažljivi novinari

Ispravni novinari, koji misle da govore istinu a lažu

Filmovi o mumijama

Kako se „mamica“ previše trudi

Bušova liga u Koloradu

Muški profesionalni sportovi

Deca u školi (većina)

Maks prestade da zapisuje svoje sumanute, šašave, sebične besmislice i malo nakrivi glavu. Začula je neki šum napolju. Nešto što tek neznatno odudara od ostalih noćnih zvukova.

Vetar?

Neko doziva njeno ime? Oz?

Dođi i leti sa mnom, Maks.

Možda je vreme za drugi strogo zabranjeni noćni let?

Ona uze svoj mobilni telefon, pa ga spusti.

Opet začu neku buku napolju.

I to savim sigurno ne vetar. Nešto, što zaista nije bilo u redu.

Lovci!

37

Itan Kejn je lično predvodio tročlanu ekipu niz lišćem prekrivenu padinu, punu drača i žbunja, iza kuće na Ejmsovom drumu, u kojoj su živeli Maršalovi. Svi su nosili crnu, odeću bez šavova i crne, sportske kape; lica su im bila premazana bojama glumačke šminke. Čak i na mesečini, više su ličili na senke nego na stvarne ljude.

Došli su po ono dvoje dece, ali ostali ukućani verovatno će morati da umru. Nisu smeli rizikovati da budu otkriveni. Ne sada, kad su tako blizu Uskrsnuća.

Itan Kejn diže ruku, dajući ostalima znak da stanu. „Maks i Metju su vrlo brzi. Takođe su i snažni, i pametni. Molim vas, ne potcenjujte ih. U stvari, ne razmišljajte o njima kao o deci", reče im tiho.

Kejn se okrenu i zagleda u kuću Maršalovih. Obična, pomalo depresivna kuća sa međuspratom. Mračna u ponoć. Nije bilo ni odsjaja televizora na nekom prozoru.

Ovo bi *moglo* biti lakše nego što je očekivao. Oni nemaju logičnog razloga da budu oprezni. Kejn se nije potrudio da dovede svog profesionalca Marka Vinsentija. Osećao je da ove noći može da se osloni na svoju ekipu; za gospodina Vinsentija nije bio tako siguran. Želeo je tu decu živu - bar za neko vreme.

Imao je svoje razloge. Jake razloge, koje je samo on shvatao.

Opet im dade znak i oni se raširiše oko penjalice, pa oko ognjišta i popločanog dela zadnjeg dvorišta. „Samo posmatrajte kuću. Ja ću odraditi posao unutra", šapnu im.

Doktor Itan Kejn pođe pravo do vrata ostave za mokru odeću. Otključa bravu izvivši i okrenuvši tanki kalauz oblika slova L.

Zatim polako pođe kroz ostavu do kuhinje, pa do stepeništa koje je vodilo prema spavaćim sobama. Posegnu u džep jakne i izvadi crnu kutiju u kojoj je bilo nekoliko špriceva.

Tiho se popeo uz stepenište. Soba devojčice se nalazila desno, a dečaka levo. Maks i Metju. Njihovi biološki roditelji nalazili su se u velikoj spavaćoj sobi, na kraju hodnika. Teri i Art.

Ako progovoriš, reče za sebe, umrećeš. Ili ćemo te prodati Kinezima.

Bez obzira na cenu u ljudskim životima, Uskrsnuće je bilo vredno toga. Isto kao i zadržavajuća, zaista zadržavajuća deca koja mogu da lete poput orlova.

On polako gurnu vrata devojačke sobe. To je to. Trenutak istine. Dok je ulazio, zaslepi ga svetlost baterijske lampe.

„Šta, do đavola?“ promrmlja on.

„Dobro si shvatio, ortak.“

Gotovo istovremeno neko ulete u doktora Kejna, izbivši mu vazduh iz pluća i gotovo iščašivši mu rame.

Bože moj, pa to je devojčica! To je Maks lično! Jaka je kao konj!

„Beži, Metju, beži!“ doviknu Maks. „Došli su po nas. Znala sam da će doći.“

Međutim, njih dvoje ne pobegoše.

Odleteše!

Pravo niz hodnik koji je vodio na gore i kroz otvoren prozor, poput navođenih projektila.

„Ne pucajte u male gadove!“ zabrani Kejn oštrim glasom. „Hvatajte ih! Ne dajte da pobegnu! Vratite ih meni. Žive!“

38

„Stvarno se smrzavam“, šapnu Metju Maks nekoliko trenutaka kasnije. „Sav se tresem. I besan sam. Šta je to bilo? Ko su oni? Ko su oni? Šta nam se to dešava, Maks? Treba li da čujem odgovore na ta pitanja?“

On i njegova sestra su se u svojim flannelskim pidžamama šćućurili na vrhu jedne nestabilne jele. Nalazili su se oko sto osamdeset metara od kuće Maršalovih, petnaestak metara iznad tla. Maks je pretpostavljala da su prilično neprimetni za poglede koji su ih tražili sa zemlje.

„Pst, Meti!“ Ona je i dalje dahtala od straha, sama još uvek pod jakim stresom.

Ljudi su bili u kući. Lovci. Jesu li Maršalovi bezbedni pred njima?

Ili su ih uspavali? Molim te, Bože, ne daj da se to desi. Molim te, zaštiti Artu i Teri, zamoli Maks. Molim te, oh, molim te. Zaista ih volim.

Dok je gledala, do kuće se doveze potpuno crn kombi. Zatim primeti kako se četvorica ljudi pojavljuju iz senki oko kuće. Najviši od njih je pridržavao ruku uz telo i hramao. *Dobro je, povredila sam njegovu bednu guzicu. Dobro, je, dobro, dobro. Šteta što još može da hoda.*

Ljudi uđoše u vozilo i ono se odveze. Povukli su se.

„Hteli su da nas ubiju, je li, Maks? Da nas uspavaju? Bedni gadovi. Glupi, ništavni govsnari.“

„Mislim da jesu, Meti. Verovatno jesu. Okej, da, pokušali su da nas ubiju.“

Ona zagrlila Metjua tako čvrsto da se on pobuni. „Hej! To boli. Isuse, Maks. Znaš koliko si jaka. Prvo si me spasla od loših tipova. Onda me zamalo nisi sama ubila.“

„Baš smešno. Drago mi je da nisi izgubio svoj vrlo čudni smisao za humor.“

Maks ga zvučno poljubi i pusti iz zagrljaja. Zatim uključi svoj ručni aparat i uđe na internet. Oz je bio na mreži.

Maks mu posla hitnu poruku, za koju se nadala da ne može biti presretnuta i praćena.

„SOS“, otkucala je Maks. „Idite iz kuće ODMAH. Nađi Ajka, ODMAH. ODMAH.“

„Dođi u rudnik?" Ozimandijas joj odmah otkuca svoju poruku.

„Da", potvrdi Maks. „Vidimo se."

Maks i Metju se žurno viatiše u kuću Maršalovih, da pokupe svoje stvari i provere jesu li roditelji u redu. Za divno čudo, Art i Teri su sve prespavali.

Tada su Maks i Metju uradili ono što su bili svesni da će uraditi pre ili kasnije - pobjegli su.

39

Stare, izbrazdane drumove koji su nekada vodili do rudnika kod Prerijskog raskršća potpuno je progutala okolna šuma. Sada mu se moglo prići samo iz vazduha.

To je bilo u redu.

Oz i Ikar istrčашe iz ulaza u okno kada su Maks i Metju sleteli sa mračnog neba. Ispozdravljaše se uzbuđeno, ali nervozno.

„Slobodan sam, slobodan sam!“ ponavljao je Ikar neprestano. „I slepac će ih voditi! *Ja sam taj slepac!*“

Maks primeti da je Ajk porastao od kada ga je poslednji put videla. Beloplava kosa mu je porasla do ramena, a bio je visok gotovo kao i ona. Njegove slepe plavosive oči kao da su se zaista fokusirale kada je obgrlio Metjua i digao ga.

„Spusti me, Ajki!“ zakevta njen brat. „Nisam više blesava beba. Odrastao sam!“

Maks bez daha ispriča Ozu i Ajku za ljude koji su provalili u kuću Maršalovih sa namerom da ih ubiju ili povrede.

„Mislim da su jedan ili više njih bili doktori. Imala sam takav osećaj“, reče Maks.

„Sve počinje opet iz početka“, reče Ajk. „Trebalo bi da odemo po blizance. Ni maleni nisu sigurni. Prokletstvo, trebalo bi da pođemo po njih odmah, ovog trenutka.“

„Oni snimaju reklame za zobene pahuljice“, reče Metju. „Verovatno su bezbedni.“

Maks diže glas. *Nisu bezbedni.*“

Bez dalje rasprave, uz uznemireno cvrkutanje i zviždukanje, jedno po jedno uzleteše i stvoriše formaciju dostigavši visinu od šezdeset metara. Poleteli su na jugoistok, prema gradu Fort Laptonu, gde su Piter i Vendi živeli sa svojim biološkim roditeljima i gde je trebalo da budu bezbedni.

40

Ovaj let se umnogome razlikovao od Maksinog leta dve noći ranije. Sve je bilo drugačije. Nije uživala u mesečini ni igri svetlosti i senki na šumi ispod nje. Kao najstarija bila je vođa jata, a ostali su se savetovali sa njom i Ozimandijasom. Maks je već pretpostavljala da će biti teško izvući blizance iz njihovog doma. Oni su, u stvari, još uvek bili bebe, teško predvidljivi i teški za kontrolisanje.

Ali tako je moralo biti. Nisu imali izbora.

Neko je pošao po njih.

Preleteli su gradić Fort Lapton i ubrzo se približili farmi Čenovih. Nalazila se na jednom brežuljku, oko četiri stotine metara dalje, na kraju uzanog prilaznog, zemljanog puta. Najbliži komšija nalazio se gotovo pet stotina metara dalje.

Savršeno mesto za ubijanje, pomisli Maks. Ili hvatanje. Ili šta god da su naumili oni kreteni u crnom.

Ona i dečaci sleteše u mali borik, iz koga su jasno videli farmu.

Staza od kamenih ploča, koja je išla kroz sredinu travnjaka, vodila je do obuhvatnog trema koji je bio pun pletenog nameštaja i uobličavao tri strane kuće.

Oz pokaza lutku mačka Garfilda, postavljenog na jedan od gornjih prozora. „Vendi voli tu glupu mačku.”

„Okej”, Maks klimnu glavom. „To je njihova soba. Ja idem gore. Neću da se odmah uplaše.”

Maks odleti i lagano sleti na krov trema. Zatim se prišunja do prozora sobe blizanaca.

Bio je otključan. Ah-oh. Ona otvori obrtni prozor i poče da se uvlači.

Molim te, ne daj da zakasnim.

„Bu! Zdravo, Maks”, reče Piter. „Videli smo vas još na kilometar i po odavde.”

„I čuli”, ubaci se Vendi.

Ako se plašila da će morati da ubeđuje Pitera i Vendi da podu sa njima, Maks je pogrešila. Četvorogodišnjaci je zgrabiše, zagriše i izljubiše, drhteći od sreće. Iznad njihovog, dvostrukog kreveta stajala je uvećana jedna od njihovih reklama za zobene pahuljice. *Odvratno, pomisli Maks. Dođe mi da zaratim sa Batl Krikom.* (Grad u južnom delu Mičigena, poznat po industrijskoj proizvodnji zobenih pahuljica za doručak (prim. prev.))*

„Oh, auh, noćni let", reče Piter. „Hajde da zбриšemo."

„Let sa *jatom*, idemo na let sa *jatom*!" oduševi se Vendi. Začu se udaranje po zidu, a zatim i prigušen glas Džoa Čena. „Pitere i Vendi, prekinite. Deco, odmah na spavanje! Znate da ujutru imate važno snimanje filma."

„Mi smo zvezde", šapnu Piter, i namignu joj.

Maks se ukoči. Čula je lupanje sopstvenog srca. Sačekala je dok nije bila sigurna da se nikakvi koraci ne mogu čuti izvan sobe. Zatim je pomogla Piteru i Vendi da se obuku i spakuju. Pažljivo, tiho, brzo.

Nekoliko trenutaka kasnije čučali su na krovu trema. Senke Petra Pana. Zanimljivo, ludo, šašavo.

Vendi šapnu: „Kuda idemo?"

„To je tajna", došapnu joj Maks.

Odgurnuše se u vedru, mračnu noć i poleteše za Maks.

„Tajna!" uzviknuše mali Piter i Vendi. „Velika tajna!"

41

Bili su uhićeni jer su opet zajedno - u jatu!

Pleme! "

Porodica!

Isto kao onih nekoliko dragocenih meseci u Jezerskoj kući.

Izvodili su fine vazdušne akrobacije visoko iznad snegom prekrivenih šuma. Njihov nevini, dečiji smeh čuo se jasno kilometrima okolo. Izgledali su čudesno; bolje nego bilo koja predstava koju je ratno vazduhoplovstvo Sjedinjenih Država ikada smislilo ili će smisliti.

Napredni devetogodišnjak, Metju, predvodio je „juniorsku eskadrilu“ u naglim poniranjima i neverovatnim trostrukim kovitima. Poveo je blizance u jurnjavu iznad i oko para uznemirenih sova ušara koje su lovile. Oz i Ajk su se takođe izvrsno provodili. Slepom Ajku Oz je bio potreban da bi mu pomogao da „vidi.“ Deca su osmislila verbalnu šifru, ili letački jezik, da bi mogli da navode Ikara.

Cvrkut je značio, leti pravo; *gakanje* je značilo, skreni levo; *krik* je bio znak da skrene desno; *kandže dole* značilo je slobodan pad nogama na dole, a ništa u „ptičjem govoru“ nije moglo potpuno da zameni fantastičnu moć reči *uzlet* i *obrušavanje*.

Deca su i kombinovala neke reči. *Gak-okret* značilo je okreni se levo, a *cvrk-te-cvrk-te-cvrk* je značilo, leti gore-dole kao da si na zabavnoj železnici. Kada su opušteni jedrili, Oz i Ajk su komunicirali i kratkim zvižducima, coktanjem i hukanjem, a ponekad su i pevali tekstove „Kvaran do srži“ i „Moja Šerona.“

Maks je bila ispunjena ponosom. Preživeli su pakao Škole u kojoj su bili primorani da rade u laboratorijama, žive u kavezima i u neprestanom strahu da ne budu uspavani. Nikada, do prošle godine, nisu se vozili kolima, niti izašli u bioskop ili u grad, i nikada nisu učinili ono zbog čega su stvoreni.

Nikada nisu raširili krila i poleteli.

Dok se ona bavila tom kratkom, srećnom mišlju, preseče je Metjuova želja za nestašlukom. „Klopa za usput“, uzviknu on kreštavovisokim glasom. „Ko je gladan kao vuk?“

Metju je primetio mini-market 7-11 na autoputu koji prolazi kroz grad Lajons. Prema njima je blještao zeleni i narandžasti neon. On

zviznu blizancima, pa se ustremiše prema otvorenim vratima kao strele prema meti.

Maks je mogla samo da vikne: „Ne! Momci! Nikako! Molim vas, stanite! Nemojte to!”

Mogla je sebi da prištedi dah.

Bespomoćno je gledala kako dečaci obleću police u prodavnici i uzgred obaraju tegle i konzerve.

„Ring Dings!” uzviknu Vendi, zgrabivši par pakovanja čokoladnog keksa sa police.

Piter kratko zalebdi ispred odeljka sa slanim užinama, pa izabra veliko pakovanje Čiz Dudlsa.

Metju dohvati kutiju „kreker Džek” slatkih kokica i nekoliko pakovanja „tostitos” tortilja čipsa. Naposljetku veselo kričeći izleteše iz prodavnice, ostavljajući zbunjenog tinejdžera razrogačenih očiju za kasom kao da je začaran ili izbezumljen.

„Nikad više”, počeo Maks da ih grdi pošto su se vratili u letačku formaciju. „To, što ste uradili je krađa, koja je loša, loša, loša. Onaj jadni dečko će morati da počisti nered koji ste ostavili.”

„Bićemo dobri, Maks”, reče Piter, oblizujući narandžaste mrvice sa usana. „Časna pionirska. Od sada ćemo biti dobri.”

Maks htela da se osmehne, ali nije mogla. Nije bila zabrinuta zbog te male krađe, koliko zbog činjenice da su viđeni.

Sada su ostavili svedoka na samo nešto više od trideset kilometara do Ber Blafa.

I Frenine kuće.

42

Imala sam veće samosažaljenja na zadnjem tremu svoje kuće, sa lepo ohlađenom bocom „turning lif” šardonea pod laktom, kad sam začula zvonjavu telefona. *Jebeš ga*. Nisam je javila.

Moji pozivi za hitne intervencije preusmeravani su mom pomoćniku, doktoru Mongilu, u Klejton, sledeći grad zapadno odavde. Činilo mi se suviše niskim da istresem svoju tugu na nekog nedužnog klijenta, ko god on bio.

Sedela sam, jednostavno se utapajući u atmosferu: zrikavce, treptave zvezde i svo vino koje mi se našlo pri ruci, kad telefon opet zazvoni, ali sada se zaista trgoh.

Svet.

Do đavola, ostavite me na miru.

Tada u daljini začuh policijsku sirenu.

Šta je sad?

Ostavih vino na tremu i uđoh unutra. Upravo sam premotala traku telefonske sekretarice, kad paklena sirena utihnu. *Ovo je bio moj poziv*. Istrčah napolje.

Ugledah bleštavu svetlost u šumi. Bio je to policajac Brajan Mekena. Doviknuh mu: „Hej, Mek.”

„Hej, Freni. *Očekivao* sam da ćeš biti tu. Zašto se ne javljaš na telefon? Zabrinula si me.”

„Završila sam za danas”, rekoh. „Šta je sad?”

„Deca su nestala”, reče Mek, dignuvši tešku cipelu na stepenik trema i spustivši mesnatu ruku na ogradu. I veliki Mek je pokušao da me izvede, ali on je *oženjen*. „Znaš li nešto o tome? Nadam se da ne znaš, Freni.”

Ja prodrhtah. „*Nestala?* Kako to misliš? Ko je nestao?”

„Svi, Freni. Nestali su, svih šestoro, kao da su isparili. Jesu li kod tebe i znaš li nešto o tome gde su? Ako znaš, reci mi i sprečiću sve tvoje nevolje.”

„Nisu ovde, Mek”, rekoh. „A nisam se ni čula ni sa kim od njih.”

„Mogu li da pogledam unutra?” upita policajac.

„To me vređa, ali uveri se, ako hoćeš”, rekoh. „Isuse, Mek.”

On me pogleda sa strane, pokazujući mi neslaganje sa mojim stavom, ili sam se ja nejasno izrazila, nisam sigurna. Sasvim sigurno nisam bila pijana, ali sam napredovala u izdržavanju bola. Vest me je

ipak ošamutila. Čula sam se sa decom po par puta nedeljno. Iako su mi strahovito nedostajala, uljuljkala sam se mišlju da su bezbedni, ako ne i srećni. Ta prazna uteha upravo je isparila.

Ušla sam za ozbiljnim mladim policajcem u svoju kuću i gledala kako njuška po njoj. Pošto se zadovoljio uverivši se da ne krijem šestoro dece ispod kreveta ili u mašini za pranje i sušenje veša, izvinio se za bilo kakvu neučtivost i zamolio da ostanemo u kontaktu.

„Ako se čuješ ili vidiš sa tom decom, javi mi, Freni. Nazovi me ili kaži bilo kome u stanici, okej? Roditelji su im izbezumljeni.“

„Shvatam.“ Zaista jesam. I ja sam se izbezumila.

Policajac dodirnu obod šešira i ode niz šumski put prema drumu. Blaga ošamućenost koju sam razvila sasvim je nestala. Do pre nekoliko minuta bila sam usamljena i utopljena u samosažaljenje. Sada sam osećala mučninu i strah preveliki da bi se opisao rečima.

Sada sam samo na jednu osobu mogla da se oslonim za savet i utehu.

To je bio Kit.

43

Uključila sam sva svetla u kuhinji, nemajući pojma zbog čega to radim. Jesam li se uplašila?

Slavina mi je curila, pa sam je zavrnila da prekinem neprestano kapanje u sudoperi. Zalupila sam vrata kredenca, pa se naslonila na rub hoklice.

Nekoliko puta sam duboko udahнула vazduh i najzad ispritisкала dugmiće na bežičnom telefonu.

Slušala sam kako zvoni.

Bilo je pola sata posle ponoći, pa se nisam iznenadila zatekavši Kita kod kuće, kako spava. Bilo mi je drago da mi je prepoznao glas i nije spustio slušalicu. To sam mu i rekla.

„Zašto bih ti spustio slušalicu, Freni?”

Pa, poslednji put sam Kita *zaista* videla posle ročišta za starateljstvo u Denveru. Koliko se sećam, pokušavao je da me uteši, ali ja sam bila neutešna. Kasniji telefonski razgovor nam je bio tragično kratak. *Hajde da paziramo, tra-la-la. Treba da se oporavimo. Ako je suđeno da bude, biće.* Oboje smo bili suviše povređeni da bismo moli da se bavimo jedno drugim. I nismo razgovarali od kada sam mu vratila stvari poštom.

„Kite, upravo sam čula da su deca nestala. Sva! Jedan državni policajac je došao i rekao mi da su nestali.”

Nastade pauza i ja sam znala da je Kit u šoku i razmišlja o svim strašnim mogućnostima, baš kao i ja maločas. Zašto bi deca pobegla zajedno? Zašto sada? Kuda bi otišli? I najgore od svega, da li ih je neko oteo?

Bila sam potpuno nespremna kada je Kit rekao: „Znam, Freni. Ja nisam mogao da ti javim, i drago mi je da je to učinio taj lokalni policajac.”

„Šta kažeš?” *zaista* sam dreknula u slušalicu. „Ti si *znao* za to?”

„Nisam mogao da ti kažem. Zabranjeno mi je da te nazivam. Naređenje od direktora.”

Kako sam *mrzela* kada mi Kit pomene FBI.

„Drkadžijo”, rekoh mu. „Zar si stvarno pomislio da će mi biti lakše ako to čujem od nekog drugog? Ali nije važno”, rekoh.

Zatim ja njemu spustih slušalicu.

Sedela sam na trpezarijskoj stolici, držala slušalicu u ruci i besnela na Kita. Bila sam zaista *besna*, i povređena. Neko vreme sam zurila u kalendar *Životinje Kolorada*, iznad peći. Slike su lepe, ali nisu mi pomogle. Morala sam da izađem iz kuće ili bih poludela.

Uzela sam svoju jaknu od teksas-platna sa naslona stolice i obukla je. Zatim sam zviznula Pipu. „Maleni, hoćeš li da prošetaš sa mnom?“ On nije mogao da poveruje u svoju sreću.

Izašli smo na put koji ide vrhom jaruge. Na sreću, mesec je bio gotovo pun, pa smo imali dovoljno svetlosti.

Pip je trčkarao uz i niz jarugu, dahtao i njuškao. Čula sam kako se razne četvoronožne životinje povlače dublje u šumu čuvši šum mojih koraka na šumskom tlu.

Tada začuh šuškanje u krošnjama iznad sebe.

U glavi mi iskrsnu živa slika divlje mačke. Ukočih se od straha pri pomisli da se mačka od četrdeset kilograma nalazi negde među tananim granama iznad moje glave. To ne bi bilo dobro. U stvari, bilo bi vrlo loše.

Zatim nastade jače šuštanje. Kolena počеше da me izdaju. Tada čuh poznat glas.

„Hej, Freni. Kako se živi dole, na planeti?“

Sa debelih grana iznad mene skoči prvo Maks. Zatim se pojaviše Metju, Ajk, Oz i blizanci. I počеше svi odjednom da me grle. Vendi je ponavijala: „Mama, mama, to si ti, mama!“ Ja sam se topila. Nisam bila u stanju da to zaustavim, a nisam ni želela.

Čopor se naposletku razdvoji, pa smo se pentrali, trčali i doslovno odletei natrag, do moje kolibe. Proslavili smo toplom čokolodom i keksom, i po kriškom ananasa za Vendi i Pitera. Ja nisam mogla da skinem pogleda sa malih, pernatih vunderkinda.

Bilo mi je strahovito drago što su tu, u mojoj kuhinji, svi do jednog, živi i zdravi. U sebi sam im brojala prste na rukama i nogama. Neprestano sam obilazila i ljubila njihova draga lica. I čudila sam se: Šta ću sada da radim?

Posle deserta, Maks je još uvek bila gladna. „Imala sam stvarno dugu noć“, rekla je smejući se. „Pojela bih nosoroga. Ali zadovoljiću se i mornarskom pastom.“

Maks je poznavala moju kuhinju i zahtevala da sama sprema jelo. Uzela je veliki lonac sa čivije iznad peći, napunila ga vodom i stavila na ringlu. Ozimandijas je u ostavi našao teglu sa crvenim sosom. Metju poče da secka peršun.

Vratili su se kući, vratili se kući, Bože, što je to bilo dobro. Najbolje na svetu.

Dok je sa svojom ekipom spremala pastu, Maks mi je ispričala i zašto su morali da pobegnu. Uznemirujuće mirno opisala mi je naoružane ljude u crnom koji su provalili u kuću Maršalovih. Upotrebila je rečenicu sa plakata jednog skorašnjeg filma: „Ista planeta, nova bagra.“

Nisam se nasmejala. Bila sam šokirana, uplašena, prestravljena do kosti. Upitah Maks naslepo, da li zna zašto bi ih bilo ko tražio na taj način.

Ona sleže ramenima, pa reče:

„Zato što smo mi neprocenjiva umetnička dela? Ko zna? Neka ostane na tome, Freni.“

Okolo dva sata ujutru Vendi, Piter, Metju i Pip su najzad zaspali u mom krevetu. Smestila sam Maks ispod jorgana na sofi i prostrla ćebad i jastuke na pod, za čvrstog momka Oza. Ajk se zavukao u orman za rublje, gde se osećao najsigurnije. Sve sam ih izljubila za laku noć.

Pošto su zaspali, znala sam da treba ozbiljno da razmislim o toj situaciji. U mojoj kući se nalazilo šestoro prestrašene dece, koja su pobegla od nekoga, ko očito želi da ih povredi, ako ne i proda. Ko je to? I zašto, zašto, zašto?

Policajac Mekena je rekao da ga nazovem, ali ja to nisam učinila. Iskustvo me je naučilo da ne treba da verujem ljudima samo zbog toga što nose značku ili čak rade u vladi.

FBI je bio umešan.

Ako Kit nije mogao da mi kaže za decu, mogu li ja da kažem njemu?

Zaspala sam razmišljajući o tome.

Četvrti deo
ŽUTI POT OD CIGALA

Bolnica

Kristin Morgan je bila starija medicinska tehničarka sa samo jednim poslom, ali je držala da je to čini važnim, iako malim delom istorije medicine. U stvari, njena procena same sebe uzdigla se do njenog nadimka, Zubac.

Ona je bila zadužena za „kašiku“, aerodinamički titanijumski instrument poršeovskih oblina i finih kalibracija kojima je, kao i skupim kolima, bilo neophodno neprestano fino podešavanje. Zubac je bila odgovorna za funkcionisanje i održavanje „kašike“ i njena koža bi stradala ako bi bilo šta pošlo naopako sa tim tehnoinstrumetom. I na to se u bolnici gledalo vrlo ozbiljno.

Tihi, gotovo seksi šum najavio je ulazak „kašike“ u operativni teatar i njeno kretanje duž užljebljene šine u plafonu.

Zubac je, neprepoznatljiva pod svojom kapom, maskom i plavom, pamučnom odećom za operacionu salu, ušla za „kašikom“, u prvoj etapi njenog puta.

Ona se najzad zaustavi iznad golog tela Raula Ramireza, osamnaestogodišnjeg mladića iz Koral Gejblsa, na Floridi.

Raulovo telo je bilo rasečeno u obliku velikog slova H: dugim rezovima od grla do prepona, i preko ključnjače i karlice. Zatim je ta duplja širom otvorena. Rebra su raširena, a organi, odsečeni od vezivnog tkiva, otkriveni.

Zubac uhvati poprečne ručke „kašike“, koje su podsećale na upravljač bicikla. Trudila se da ne misli na čoveka koji je nekada bio Raul Ramirez.

Ovo je nauka, kazala je sebi. Bilo je važno i neophodno, i dešavalo se širom sveta, a naročito u Kini i Japanu. Bilo je od suštinske važnosti da Sjedinjene Države drže korak sa njima pa, naposletku, i preteknu druge zemlje, zar ne? Kašia je bila važna, a isto tako i Zubac. Dovala je hidrauličke čeljusti „kašike“ u precizan položaj iznad mladićevog torza. Proveravajući pogledom i korigujući slobodnom procenom, ona otvori čeljusti „kašike“, pa spusti i postavi titanijumske zube ispod Raulovih unutrašnjih organa. Postavila je čeljusti tako da obuhvaćena utroba ne isklizne ili se raspadne. Zatim je ukočila sjajne čeljusti mašine i pritisnula prekidač na glavnom držaču.

„Kašika“ uz tihi šum obuhvati „komplet“ organa i izvuče ih. Medicinskim jezikom, Raulov lež je sada bio prazan kao čamac.

Ona pritisnu drugi prekidač i pođe za „kašikom“, koja je nastavila duž svoje šine i kroz otvor, u susednu prostoriju, zvanu kupatilo.

Ono je Zubac podsećalo na foto-laboratoriju. Dug, čelični lavabo zauzimao je ceo jedan zid, a u središtu prostorije nalazio se sivi, metalni sto. Na njemu su se nalazile tri pravougaone, čelične posude, dubine dvadeset pet santimetara, napunjene tečnošću.

„Kašika“ je šumeći klizila šinom, dok se nije zadržavši zaustavila iznad prvog bazena.

Zubac diže ruku i spusti mašinu toliko, da ju je sasvim potopila. Zadovoljna dotadašnjim tokom postupka, otvori „kašiku“ i uvuče cevi u presečene krajeve dva najveća krvna suda. Zatim otvori giljotinske spone i u kavi i aorti.

Krv je procurila iz aorte i bila provedena u kantu za otpatke, dok je kratkotrajni izvor kiseonika sa enzimom za čišćenje kamenca prolazio kroz aortu prema organima. Pošto su srce, pluća i ostali organi opet postali sjajno ružičasti od infuzije rastvora kiseonika, ona ponovo zatvori krvne sudove; i sklopi gladne čeljusti „kašike“.

„Kašika“ diže komplet organa i prenese ga iznad drugog bazena, u kome se nalazio drugačiji enzimski rastvor, paperjasta supa, biološki sastavljena tako da traga za čvorićima sala, krvlju i bilo kakvim svežnjevima vezivnog tkiva.

Spustila je komplet da se pročisti u rastvoru. Povremeno bi rukom uklanjala salo sa jetre i srca.

Međutim, Raul je bio mlad i organi su mu bili u dobrom stanju. Bio je u stvari izvanredan primerak. Prava čokolada.

Zubac je gledala kako se „kašika“ diže iz drugog bazena. Ona ga sada spusti u treći bazen. Dok se čamac natapao jakim rastvorom soli sa neutralnim matičnim ćelijama, ultrazvuk je stimulisao nervni sistem talasima visoke frekvencije. Neuralne matične ćelije, prvobitno uzete iz fetalnog tkiva, pa klonirane, prikopčale su se na prekinute nervne snopove, potpomažući pripremu nervnih završetaka za ponovno spajanje.

Kristin Morgan zadovoljno odahnu. Postupak je dobro protekao. Pošto „paket“ bude prebačen u plavu sobu, pažljivo će rasklopiti i

dezinfikovati „kašiku". U sledećem postupku, koji će uslediti zaista ubrzo, nije moglo biti opasnosti ni greške.

Zubac će zaboraviti Raula Ramireza, baš kao što je zaboravila i sve njegove prethodnike.

Stotine davalaca.

Sve ubijene upravo u toj prostoriji.

46

Zora još nije zarudila kroz guste krošnje drveća u šumama oko Ber Blafa u Koloradu. Vazduh je bio svež i hladan.

Doktor Itan Kejn se nasloni na jedno stablo i opsova. Morao je da prestane da masira modricu na desnoj butini, gde ga je ona mala kučka udarila. Imao je još jednu veliku na podlaktici. Bio je siguran da se proširila do kosti.

Bol ga je podsetio da je devojčicu potcenio. Pa, ona je superiorno biće. Sada je shvatio.

Sisao je okrutno osvežavajuću bombonu, osmatrajući kolibu Freni O'Nil kroz najbolji nemački dvogled.

Bio je udaljen više od sto osamdeset metara, ali jasno je video doktorku veterine. Činilo mu se kao da stoji na samoj spoljnoj strani kućkinog prozora.

Upita se ustaje li tako rano svakog jutra, ili možda ima predosećaj da će toga dana umreti. Doktor Kejn je znao da hoće. *Ona kao da je već bila mrtva; samo, nije to znala.*

Video je vreme na satu na peći: 4.22.

Njegov, sopstveni sat, „brajting erspejs" br. 270, pokazivao je isto vreme. Doktorka O'Nil je vodila računa o tačnom vremenu. Verovatno i o mnogim drugim stvarima.

Ništa novo na zapadu, tiho se nasmeja. Uskoro ću moći da se vratim svom važnom poslu u bolnici.

Njegove dvočlane ekipe bile su duboko u šumi, raspoređene tako da posmatraju vrata na južnoj i severnoj strani kolibe. Svi članovi ekipa su imali ručni radio „motorola", infracrvene naočare, alatku sa više različitih sečiva i oštrica, kao i uređaj za navođenje koji je mogao naći gotovo bilo koju tačku na planeti Zemlji.

Doktor Itan Kejn u sebi ponovi svoj plan igre. Ekipa neće provaljivati u kolibu, jer to sadrži suviše mogućnosti za zbrku i neuspeh. Toliko je shvatio. Ta deca su bila zastrašujuće snažna, brza visprena. Izgledalo je da su dobila sve najbolje osobine ljudskog i ptičijeg života.

Ali oni će ostati u šumi. Spremni. Ovoga puta neće biti bolnih grešaka.

Kada deca najzad izađu iz kuće, ekipe će ih jednostavno pohvatati.

Jednu po jednu pticu.

47

Mislim da sam spavala oko pola sata, mada ne mogu biti sigurna. Možda sam ležala i pun sat. Odjednom, oči su mi bile širom otvorene. I znala sam da je u pitanju neka nevolja.

Devetogodišnji Metju je stajao pored mene i drmao mi ruku, prestravljeno zureći u mene.

„Šta je bilo, Mete?”

„Neki ljigavi puzavci su napolju, u šumi. Ni Pip ih ne čuje. To su oni koji su provalili u našu kuću u Pajn Bušu. Jesam, *siguran sam*, Freni. Mogu da ih namirišem. Osećaju se na smrt. Loši su do kosti. Veruj mi to.”

Mene obuze užas. Da je adrenalin raketno gorivo, već bih bila na pola puta do Meseca. Moja koliba ima preko deset prozora, a ni na jednom nema zavesa. Sad shvatam koliko sam bila glupa. Umesto da uživam u ponovnom susretu sa decom protekle večeri, trebalo je da tražim pomoć. Ili da pobegnem sa njima. *Trebalo je da pobegnemo!*

„Ostani tu”, šapnuh Metjuu. „Ne mrdaj odatle, superskaute. Nemoj da se uspraviš, ni da prilaziš prozorima.”

„Zar ti izgledam *toliko* glupo?” uzvрати Metju.

„Ne. Zato ostani *dole*.”

Ja sedoh na pod i žurno navukoh jučerašnju odeću. Tada začuh Pipove nokte na drvenom podu. On me u sekundi otkri i zaigra okolo na zadnjim nogama.

„Tiše”, opomenuh ga. „Omanuo si, dečko. Kakav si ti pas čuvar.”

Zajedno se odšunjasmu do kuhinje. Ja pođoh pravo do zida na kome je stajao bežični telefon.

Pređoh prstima uz zid i opipah oko baze telefona. U prvom trenutku nisam mogao da prihvatim ono što su mi prsti govorili.

Telefon je nestao!

Viljuška je bila prazna!

Gde je taj prokleti telefon? Šta je to, do đavola? Da nisu upravo u tom trenutku u samoj kući?

Uzdržah se da ne vrisnem, ali tiho zastenjah. Zatim otpuzah po podu, digoh riiu i dodirnuh gornju površinu kuhinjskog pulta.

Napipah šećernicu i prevrnuh slanik. *Prokletstvo!*

Tada mi se prsti sklopiše oko bežičnog telefona - tačno tamo, gde sam ga ostavila posle razgovora sa Kitom. Kakvo olakšanje.

Pritisnuh dugme na slušalici.

Nije bilo signala za vezu, nikakvog zvuka uopšte.

Možda se baterija ispraznila. To mi uopšte nije bilo važno. Plovila sam uzvodno bez vesla. Šestoro dečice se nalazilo sa mnom u probušenom čamcu. Zatekla sam se u sobi panike, zar ne? A ja nisam Džodi Foster.

Tada sam se uspravila u kuhinji.

I tada sam osetila nečiju ruku na nozi i zamalo nisam vrisnula.

„Pokušaj ovim.“ Bila je to Maks, koja mi stavi svoj mobilni telefon u ruku.

Ja ispustih uzdah olakšanja - baterija je svetlela zeleno - puna je. „Hvala“, šapnuh.

Još jedna senka dopuza u kuhinju. Ozimandijas Hrabri. Izgledao je kao da je spreman za rat.

„Polaze na nas, Freni“, izvesti me on. „Kukavice prilaze kući. Možemo da se borimo sa njima! Možemo i da ih pobedimo! Ne sumnjaj u to ni jednu nanosekundu.“

„Maks, okupi svu decu. I ti, Oze. Obucite se. Povedite ih sve tiho dole, u podrum. Puzeći. Nemojte leteti. *Nemojte leteti.*“

Skrivanje u podrumu bilo je samo privremeno rešenje. Ako tu ostanemo, bićemo opkoljeni. I pobijeni? Međutim, ja sam imala drugu ideju. Kažu da dijamanti nastaju pod pritiskom. U tom slučaju, moja ideja je bila pravi dragulj.

A kao svi vredni dragulji, i ovaj će biti skup.

48

Znala sam šta treba da uradim i to mi je bilo odvratnije nego da popijem litar ricinusovog ulja odjednom, do dna. Obuzeli su me bes i neutešna tuga.

Možda i neke bubice.

To je morao da bude jedan od najgorih trenutaka u mom životu, a *trebalo je tek da usledi.*

Bila sam besna i na Kita jer nije bio tu, da mi pomogne. Možda bi on smislio neki drugi, bolji plan. *Proklet bio, Kite.*

Čučnula sam nisko iza dece dok su silazila u podrum. Blizanci su gledali razrogačenih očiju i ćukali, uznemireni jer su tako iznenada probuđeni iz zone udobnog sna.

Maks im spusti ruke na glave da bi ih smirila. „Tišina“, šapnu im.

„Dolazim odmah“, rekoh Maks. „Nemojte da izvedete neku ludost. Ja ću sići za par minuta.“

Nadala sam se da ću moći da održim to obećanje.

Blistavo jutarnje sunce probijalo se kroz prozore. Meni su ruke malo drhtale. Pre nego što su osećaji mogli da me izbezume, učinila sam ono neizrecivo.

Pošla sam sa oštrim, krivim nožem do sofe. Isekla sam jastuke toliko, da je okvir bio prekriven perjem i jastučnicama.

Zatim sam stavila gomilu časopisa sa malog stočića na upropašćenu sofu. *Sranje, sranje, sranje. To boli. To zaista boli.*

Osvrnula sam se po dnevnoj sobi, po knjigama i uspomename na moj brak sa Dejvidom Mekinom: maketi čamca koju je on napravio, potpisao i datirao; slici sa našeg venčanja na okviru kamina. Nisam mogla zaustaviti navalu uspomena: građenje gnezda, duge večeri provedene pored vatre, vođenje ljubavi, pa i svađe kroz koje smo prolazili.

Sabrah se i otpuzah do regala u hodniku. Hitro ustadoh i povukoh sa gornje police, štosove starih medicinskih časopisa mog ubijenog muža Dejvida. Nisam smela da ih bacim dok je bio živ, a nisam to htela posle njegove pogibije. Dejvid je bio medicinski istraživač, i to dobar. Otkrio je suviše toga o Školi i gadovi su ga ubili. Radili su takve stvari, i upravo sada se pojavio neko spreman da progoni i mene, i nanese teške povrede. *Jadni Dejvid, pomislih. Jadna ova deca. Jadna ja.*

Suze počeše same da mi se stvaraju u očima. Sećam se užasnog bola zbog gubitka, koji sam osetila videvši Dejvidovo telo na onoj čeličnoj ploči. Kada su ga ubili, preselila sam se iz kolibe u kojoj smo živeli u rezervnu sobu u *Ležećim pacijentima*. Bilo je suviše bolno živeti pored tih predmeta, a sa mojim uspomenama. Tada sam u šumi naišla na Maks. Pošto sam zadobila njeno poverenje, odvela je mene i Kita da upoznamo ostalu decu. Kada su me gadovi iz Škole otkrili, spalili su moju bolnicu za životinje. Od nje su ostale samo ugljenisane drvene grede. Novcem koji sam dobila od osiguranja, izgradila sam je ponovo. I vratila sam se u svoju staru kolibu u šumi.

Pa, izgleda da je došlo vreme za novu selidbu - samo što sam ovoga puta bila prilično sigurna da neću dobiti odštetu od osiguranja.

Nekoliko cepanica je bilo složeno visoko, pored peći na drva. Dobro će poslužiti.

Nabacah cepanice na gomilu časopisa i perja, i dodadoh na njih i kuhinjsku stolicu, za svaki sučaj.

Sakupljala sam u sebi odlučnost za ono što mora hiti učinjeno.

Prinesoh palidrvce lomači. Plamen zapucketa nedužno, pa se odjednom razvi.

Gledala sam kako se pipci dima izvijaju prema špicu kupastog plafona, a kada se vatra razgorela, izvadih iz džepa mobilni telefon i nazvah jedan broj.

„*Molim vas, pomozite mi!*“, rekoh iskreno uznemireno. „Zapalila se kuća u šumi, iza bolnice za životinje *Ležeći pacijenti*. Da, na autoputu trideset četiri. Požurite, molim vas!“

Obukoh jaknu i uzeh Pipa koji je cvilio ispod ruke. Plakala sam, spremajući se da napustim svoju zapaljenu kuću.

49

Bila sam, takođe i izbezumljena od besa, i sklona da se nekako, bilo kako osvetim. A način uvek postoji.

Strcala sam niz stepenište, da se ne bih predomislila. U podrumu je vladao totalni mrak.

Bilo mi je potrebno nekoliko sekundi da se saberem.

Začuh neko grebanje i struganje, pa pođoh prema tom zvuku. *Greb, greb, greb.*

Deca su radila; dizala su i pomerala teške kutije i nameštaj. Mislim, zaista teške.

Šokirana, shvatih da se ispred podrumskih vrata nalazi svakojaka starudija - izlaz nam je bio blokiran. I sve se samo pogoršalo. Osvrnuh se prema stepeništu i videh da se ispod vrata u podrum probija dim. Nisam očekivala da će vatra da se raširi tako brzo. Kakvu klopku sam nam namestila! Svi ćemo pomreti tu, dole. Izgorećemo. Ja sam upalila vatru!

Uđoh u gužvu i počeh da pomažem Ozu, Maks i Metjuu da odmaknu kostur kreveta sa preko deset kutija sa knjigama od vrata. Pomerismo i par starih toaletnih stolova.

„Jača si nego što izgledaš, gospođo“, ohrabri me Maks osmehom. Na vratima je bio zaključan katanac, ali uspela sam da ga odvalim sa par udaraca kovačkim čekićem.

Odjednom gore se oglasi alarm. Zatim i drugi. Zaista glasno. Kreštavo.

„Ne brinite, to je zbog vatre“, rekoh ja deci. „*Zapalila sam kuću.*“

50

Sa mešavinom tuge i zadovoljstva sam slušala prodorno zavijanje detektora za dim. Kada planu drveni zidovi, napolju će se stvoriti dimna zavesa koja nam je potrebna. Tome sam se bar nadala. Ali, bože, po koju cenu!

Vrata podruma otvarala su se na gore, a šarke su bile zardale. Naslonili smo se na njih leđima i ramenima, i pritisnuli. Vrata škripnuše i odškrinuše se. Ja sam zaboravila da su Maks, i naročito Oz, koji me je zaista na sve načine impresionirao, neverovatno snažni.

Vrata su ležala horizontalno, gotovo na samom tlu, pored istočne strane kuće, oko trinaest metara od jaruge. Ona je bila duboka oko tri metra, okružena neravnim i izbrazdanim kamenjarom obraslim mahovinom; u normalnim okolnostima, bila bi to lepa šetnja po prirodi.

Sada mi je ta jaruga izgledala kao dug rov za put u bezbednost. Tome sam se bar nadala.

Do sada nije bilo načina da se spasimo - ali sada jeste. Vatra i dim su im do sada skrenuli pažnju. Sada nam je bilo potrebno još samo malo sreće.

Vendi se uplašila i rasplakala. Ja polako digoh glavu kroz odškrinut poklopac i pogledah okolo. Oslušnuh. Nisu se čuli koraci. Ni pucnji. Sagnuh se opet dole, uzeh Vendi u ruke i čvrsto je obgrliti.

„Mama!“ propišta ona.

Prokletstvo. Eto ti. Ja sam bila njihova majka. Jedina majka koju će ikada imati.

„U redu je, dušo“, šapnuh joj na uvo. „Izvući ćemo se iz ovoga. Nekako.“

Zatim, sa Pipom pored sebe, potrčah do ruba jaruge i skliznuh na zadnjici do njenog dna. Deca dotrčaše za mnom, Oz vodeći Ajka, a Maks pazeći na Metjua i Pitera.

Ja sam brojala noseve.

Deca su bila uplašena, ali bar su još uvek bili zajedno i nepovređeni.

A šta sada da radimo?

Topli dim je zamaglio hladno jutro i pomislila sam kako sam sve uradila sasvim dobro, kao žena u takvoj situaciji. Ja nisam ni

komandos, ni superžena; nego *veterinar!*

Pre nego što sam se srušila od sopstvenog tapšanja po ramenu, začuh oštar fijuk i stena se rasprsnu na jednom mestu.

Meci počеше da udaraju oko nas. *Opet smo primećeni. Oh, moj dobri bože, ili loš bože, ili nekakav bože, bili smo u velikoj nevolji!* A tada dobismo predah. Ne baš za veselje, ali dovoljan. Vetar promeni pravac. Dim od vatre nam pruži izvestan zaklon.

„Sad letite! Nisko. Vidimo se kod mojih kola. Idite! Bežite!" dreknula sam na decu i oni me bar jednom poslušашe; zaista poslušашe. To je bilo oko četiri stotine metara od puta, gde su moja kola stajala na parkingu *Ležećih pacijenata*.

To jest, molila sam se da kola još uvek budu tamo; jer, drugi plan nisam imala!

Deca odleteše, a ja pođoh da savladavam stenje, klade i gomile popadalog granja. Pazila sam da dim stalno bude između mene i naoružanih ljudi.

Upravo kada je jaruga postala suviše plitka da bi me skrila, ugledah veliku plavu konturu, koju sam uvek volela.

Kao stena. Moj „saburban" je bio tu; kao i sva deca. Hvala bogu.

Ja priskočih i otvorih vrata deci i Pipu, koji se svi uvukoše unutra, ne čekajući da im ja to kažem.

„Kuda idemo?" upitaše i Maks i Oz kada sam startovala motor.

„Vežite se svi. Stavite pojaseve", rekoх im umesto odgovora.

Nisam imala srca da im kažem da ne znam i da sam uplašena.

Nisam imala nikakav plan.

51

Tokom vožnje od gotovo pet stotina kilometara, prolazili smo kroz veličanstvene ravnice i doline, kao i pored Pajks Pika i ostalih čudesnih predela, kojima bih se u bilo kojoj drugoj prilici divila.

S vremena na vreme neko od dece se budilo, a ja bih se zaustavljala zbog jela i goriva, ali uglavnom su bili dobri i ostajali skriveni u kolima. Sve uzgredne potrebe rešavane su u žbunju pored drumu jer tako je moralo biti. Nismo bili na izletu.

Sve se to ponavljalo. Opet smo bili u bekstvu, i nije samo meni bilo zlo od sećanja na protekle događaje.

„Baš kao nekad, zar ne?“ reče Maks, ali pre sa izrazom tuge i ironije, nego bilo kakvim nagoveštajem humora. „Osećam se isto kao kad smo Metju i ja prošle godine pobjegli iz one trule, smrdljive, odvratne Škole. Samo, što do tada nikad nismo videli stvarni svet. A sad ga znamo.“

„Ja bih radije ostao u bekstvu nego sa biološkom mamom“, reče Ozimandijas. „Ona me zove Harold. I nema pojma o životu ptica.“

„To si u pravu!“ reče Metju. „*Harolde*.“

Vozila sam već oko šest sati, kad smo prošli pored stare vulkanske kupe kod Valsenburga, istočno od autoputa koji čini sastavni deo starog puta za Santa Fe. Gorela sam od visokooktanske mešavine umora i straha kada smo najzad prešli Raton Pas i državnu granicu u podne.

Tada sam ugledala znak Motela *Borovih bungalova*.

Skrenula sam sa autoputa na sporedni drum, odmah pored grada Ratona u Novom Meksiku, i prijavila se. Platila sam gotovinom za jednu noć u sklonjenom bungalovu.

Zatim sam vozeći unazad prišla do samih vrata broja osam. Ušla sam i proverila ga pre nego što sam dozvolila deci da izađu iz „sabrana“.

Bilo je to memljivo i loše mesto bez komfora, da se ne pominje prastari radio, iz sredine sedamdesetih. Tepih je bio tamno siv, bez sumnje izabran zbog toga što skriva prljavštinu. Dva dupla kreveta bila su zgrudvana od ćebadi i prekrivača koji nikada ne bi dobili pečat odobrenja Dobrih gostioničara - a ni moj. Mesto je bilo izvanredno za neki od onih holivudskih filmova o karakondžulama.

Deca su bila gladna, pa im rekoah da ću otići u kupovinu. Ali htela sam da se prvo mobilnim telefonom jave roditeljima.

„Što manje kažete, to bolje“, upozorila sam ih. „Zabrinuta sam i za njihovu bezbednost. Neka bude kratko i slatko. I molim vas, budite fini. I oni su uplašeni.“

Dogovorili smo se šta treba da kažu i ograničili dužinu razgovora na trideset sekundi. Jedno po jedno, javljali su roditeljima da su u „odletu“, da nisu u opasnosti i da će se uskoro vratiti kući. Kada su deca završila, nazvala sam doktora Mongila i izrecitovala njegovoj telefonskoj sekretarici - bez objašnjenja - da mi je potrebno da nadzire *Ležeće pacijente* na dan ili dva, možda čak tri. *A možda i do kraja moga života.*

Odjednom, osetila sam se sasvim iscrpljenom. Bila sam na kraju snaga. I meni, samoj je bila potrebna pomoć.

Srce mi je lupalo dok sam prolazila kroz proveru na telefonskoj centrali i njegovog pomoćnika.

Zatim sam začula muški glas: „Agent Brenan.“

„Kite“, rekoah, „usred nedodije sam. Bukvalno. Prestravljena sam. Sa mnom su deca, svih šestoro. Kunem ti se, neko pokušava da nas ubije. A možda malo potcenjujem situaciju.“

Te noći, deca i ja smo sedeli u skućenoj motelskoj sobi veličine četiri i po sa četiri i po metra i pričali priče o duhovima. Istinite! Na televiziji je bila bezbol utakmica, ali niko je nije gledao. Metsi i Rokiji.

Priče su se uglavnom odnosile na ono što su deca nazivala svojim „mesecima zarobljeništa bez mućenja“, „vremenom provedenim sa bioroditeljima“, „provalijom“, „košmarom u predgrađu“, „znam zašto i ptice u kavezima pevaju.“ Uglavnom su zvućali isto kao i većina dece koja odrastaju i po prvi put su primorana da poštuju neka pravila. Mrzeli su to i protivili se; želeli su da rade ono što im se prohte i kada im se prohte.

Naravno, to je komplikovanije ako ste - ah! - drugaćiji od ostale dece.

„Morali smo da se podvrgnemo terapiji“, priznao je Metju. „Možete li da zamislite terapiju u Pajnu Bušu, u Koloradu, kod nekog gurua poput doktora Fila, koji misli da zna kako smo se Maks i ja osećali u Školi? I to zbog toga što su njega, kad je bio đak, izbacili iz dve škole.“

„Isprićajte nam vi o reklamama za zobene pahuljice“, Oz pogleda prema blizancima, koji su se šćućurili u mom krilu i mislili da su bezbedni jer su mali.

„Nema šanse.“ Piter sede uspravno i prekrsti ruke na grudima. „Nosu se, Ozimandijase. Hoću reći, Harolde.“

„'Mi volimo da letimo'“, reče Vendi, „'ali volimo i da počnemo dan uravnoteženim doručkom Vingdingersa.' To je bio tekst reklame za zobene pahuljice.“

„Nije taćno“, upade Piter. „'Mi volimo da počnemo dan uravnoteženim doručkom, uključujući u njega i Vingdingers.'“

„Na probi smo“, reče Vendi ponosno. „U Bridžportu, Konektiketu i Kolumbusu, u Ohaju.“

„Oohh“, reče Metju. „Ja sam impresioniran. Ili se kaže 'depresioniran'?“

„Hajde, prekinite.“ najzad sam se umešala kao sudija. „Hoće li neko da govori o ovom trenutku i mestu? Šta sada da radimo? Treba li da pokrenemo TV i filmsku karijeru? Kao što se Ajk pojavio u *Dodiru anđela*?“

„Neka *niko* ne ide tamo“, upozori ih Ajk, dižući pesnice kao da udara nekoga po ušima, čak i mene. „Da, *šta* sad da radimo? I ko su lovci?“

Odjednom, svi pogledaše u Maks.

Ona diže ruke. „Ne ja, društvo. Ne znam ni ko su, ni šta žele. Ja sam u mračnom strahu, kao i svi vi. Časna reč.“

Pogledavši ostale u toj motelskoj sobi, videla sam da joj niko od njih u stvari ne veruje, ali nisu imali hrabrosti da dovode u pitanje njeno vodstvo. Niko nije poverovao u njenu časnu reč. „Hej“, isceri se Maks. „Šta je sa tim Metsima?“ Niko se ne nasmeja.

Bolnica

Itan Kejn je stajao u sali za operacije, visok i kraljevskog držanja, iznad pacijenta po imenu Endru Melon Mekej. Njegove misli su se užurbano razvijale u dva smera. U jednom smeru se pripremao za čudesnu artroplastiku i honorar od dvesta hiljada dolara, a u drugom je razmišljao o neuspehu koji je doživeo u Koloradu.

Maks i ostala ptičja derišta nestali su sa radarskog ekrana. Kao i doktorka Freni O'Nil. A draga Maks je znala previše za svoje, a i svačije, dobro.

„Još malo i gotovi smo, doktore Kejne“, reče jedna od bolničarki iz operacione sale.

„Oh, svestan sam toga“, odseče Kejn.

Ona ubaci Folijev kateter u uretru pacijenta, da bi se pratili hidracija i rad bubrega. Doktor Kejn uzdahnu i poče operaciju.

Pregledao je opušteni zglob kolena na operacionom stolu, pre nego to je skalpelom napravio rez preko čašice. Digao je kožu i počeo da razdvaja mišiće i ligamente da bi razotkrio čašicu kolena i čvrstu hrskavicu oko zgloba.

Odmah je primetio da je patela, ili čašica, upropaštena toliko da se ne može vratiti u razumno funkcionalno stanje, pa bi bilo i brže i bolje ukloniti je sasvim. Tako nešto je i pretpostavljao.

Doktor Kejn odabra testeru sa finim sečivom. Uz tihi šum struganja, on odseče kraj desne butne kosti i cevanice pacijenta, pa odbaci delove, viškove i celu čašicu u bazen.

Zatim uze vrlo finu bušilicu, u stvari glodalicu. Bila je duga sedam ipo santimetara i napravljena od savremenih metala i plastike. Rupe koje je ona pravila bile su precizne do jednog milimetra i bile savršeno kalibrisane za dimenzije šiljatih krajeva veštačkog kolena.

To savršeno uklapanje štedelo je mesece oporavka. A kada pacijent ima osamdeset tri godine, meseci su bitni.

Bušenje je završeno u roku od nekoliko sekundi. On nanese medicinski cement na šiljke, pre nego što ih je savršeno utisnuo u tek izbušene rupe. Zadovoljan savršenim pasovanjem, Kejn odstupi jedan korak. Drugi doktor je čekao da vrati ligamente i mišiće na svoje mesto. On odsutno razradi prste i prede na drugu stranu stola, do drugog opuštenog kolena.

„Primio sam neprijatnu vest“, reče Itan Kejn ekipi, dok su oni radili. „Eksperiment po imenu Maksimum je još uvek van domašaja, odsutan. Kao i ostali. U bekstvu su. Ne znamo gde se bilo ko od njih nalazi u ovom trenutku.“

Kejn pomisli na Maks, njenu neutoljivu radoznalost i hrabrost. I u tom trenutku pogreši.

Skalpel mu skliznu između vrhova prstiju i uz zveket pade na pod.

On se zagleda u nož koji je ležao na linoleumu sa smeđim mrljama i kosa mu se naježi.

Šta se to, do đavola, dešava?

To je nečuveno.

Itan Kejn ne greši.

54

Maksino srce preskoči jedan otkucaj dok je gledala kroz uzan prorez gotovo sasvim navučenih sivoplavih zavesa motelskog prozora. *Šta je ovo?*

Neki prašnjavi, crni džip se parkirao unazad na mesto ispred kolibe do njih. Ko je to u bungalovu broj osam? Tada se pojavi Kit.

„Oh bože, ura, ura“, šapnu Maks za sebe. „Sada već postaje zanimljivo.“

Gledala je kako Kit proteže dugačke udove, pa se stresa kao neki veliki pas. Bio je sav u plavom: plava košulja od teksas-platna, plave farmerice i tamnoplava jakna, koja je činila kontrast zlatnom odsjaju u njegovoj kosi. Maksino srce se diže i osmeh joj iznenada pomrači ono jezivo, loše raspoloženje.

„Freni, on je ovde“, reče Maks tiho. „Kit. Konjica je stigla.“ Frenin krajnje iscrpljen i tužan izraz se u sekundi pretvori u izraz veselja i nade.

Maks oseti drugačiju sreću - zbog Freni. Kit je stigao! A nju je mučilo pitanje, zašto su se njih dvoje razdvojili? Kako dvoje pametnih ljudi mogu biti tako glupi? Oni pripadaju jedno drugom. Svako je to mogao da vidi, a i oseti. Sem, očito, samog Kita i Freni.

Freni otvori vrata bungalova i požuri do Kitovih kola. Ponekad je bivala tako ljupka. Pružiše ruke jedno drugom, sa oklevanjem u prvom trenutku, a zatim se čvrsto zagriše i zaljuljaju.

Maksine oči se, a da ni sama nije znala zašto, ispuniše suzama. Tada shvati. *Sviđalo joj se to, kako su njih dvoje bili jedno sa drugim. Jednostavno je to obožavala!*

To dvoje odraslih, „mama i tata“, naposletku se razdvojiše i pođoše prema bungalovu broj osam. Kit se smeškao.

Freni je ušla prva. „Deco“, reče. „Vidite ko je ovde. Rampelstilskin*(*Glavni junak istoimene hajke braće Orim (prim. prev.)!*)!“

Nastade eksplozija oduševljenog smeha i vrištanja, dok su se deca okupljala da zagrle Kita. On nije imao dovoljno ruku da zagri sve njih. Maks je sa svog mesta, sa strane, gledala kako se Kit pozdravlja sa svakim od dece naizmenično.

Zatim pogledom potraži nju.

„Hej, Maksi“, reče, prilazeći joj. „Kako je moja najdraža devojčica na svetu? Vidim da te je još uvek teško osvojiti.“

„Šta smeta? To uvek deluje", reče Maks.

Kit ju je jedini zvao Maksi i ona je to jednostavno obožavala. On ispruži ruke prema njoj, a ona ga obgrli oko struka i samo ostade tako. Ona se nalazila kod kuće. To je bio dom - njih osmoro zajedno.

„Nedostajao si mi, Kite", šapnu mu ona. „Otrcana istina." Za kratak trenutak imala je osećaj da bi ipak sve moglo dobro da se završi.

Međutim, u duši, Maks nije verovala u srećne završetke.

Suviše je znala o tome kako veliki, ružni svet zaista funkcioniše. Znala je više nego Kit i Freni.

Maks je znala da njoj i ostaloj deci neće biti dozvoljeno da žive. Tužno, ali istinito.

To jednostavno nije suđeno.

Tragedija.

Bilo je to neočekivana prijetnost. Opet sam bila u Kitovim rukama, oboje potpuno odeveni, pristojni - možda suviše pristojni - ali, prijetni.

Poljubili smo se par puta i zagrlili, ali suviše vode je proteklo ispod mosta od kada smo poslednji put bili zajedno. Strasni zagrljaji bi izgledali čudno i neodgovarajuće. Tako sam bar ja zaključila.

Upravo sada sam imala izvesnu kontrolu. Ne preveliku, priznajem, ali izvesnu. Naučno je dokazano da se u mozgu žene koja vodi ljubav sa muškarcem, oslobađa hormon oksitocin, zbog koga se ona veže za njega kao „ludi lepak“; sa naglaskom na *ludi*. Za slučaj da to nije dovoljno, još uvek sam se sećala kako je dobro biti sa Kitom. Da citiram deo one stare pesme, „Niko to ne radi bolje... Dušo, najbolji si.“ Ne, da smo Kit i ja vodili ljubav, dala bih mu ključeve svog srca, a nisam nameravala da ih predam u tom ljigavom motelu sa bungalovima.

Ne ovde, ne sada, ne još.

Ne-ehe. Ne ja.

Mada me nije ni pitao.

Bilo je prijatno naći se opet u zagrljaju, posle toliko vremena. Kit i ja isprva nismo progovarali, samo smo zajedno, tiho disali. Onda ja, valjda iz nervoze, počeh da brbljam o situaciji u kojoj smo se našli.

„Imam mnogo toga da ti pričam“, rekoh mu.

„Tu sam. Cela noć je preda mnom, Frensis Džejn“, reče on. Tako me je zvao uvek kada je hteo da me smiri. Bilo je to pomalo zaštitnički, ali šta onda?

Ispričala sam Kitu kako su me deca prestrašila skočivši sa drveća dok sam šetala šumom. Zatim mu rekoh zašto su pobjegli iz smeštaja i kako sam nadmudrila ubice zapalivši svoje jedino vlasništvo na svetu, kuću. Kit me je gledao sa nežnošću, smeškajući se dok sam opisivala klizanje niz jarugu, a kada sam pomenula kako sam ga navela da se doveze preko šest stotina i pedeset kilometara, do Motela *Borovih bungalova*, glasno se nasmeja.

„Isuse“, reče, cereći se široko. „Stvarno si bolja od Skali.“

„Pa, zar nisam?“

Volela sam taj Kitov osmeh. Kako i ne bih! Iscerila sam se i ja njemu i možda ceo minut dodirivala mu dugu, plavu kosu. Volim je. *Ne gubi kontrolu, Freni. Samo i dalje glumi Skali.*

„Deca sazrevaju“, reče on. „Oz je već čovek i po. Je li ti pokazao tetovaže?“

Klimnuh glavom. „Prijao im je život na otvorenom. Ajk već zna tri jezika, a počinje da uči i još jedan. Oz je naš, domaći stručnjak za ptice. Mislim da je proučavanje svih svetskih vrsta ptica neka njegova verzija Korena.“*(*Stara TV serija o dolasku crnih robova u Ameriku (prim. prev.)*.)

„A Maks? Šta je s njom?“

„Ahm, ona je i dalje glavna, zamena za majku. Možda će jednog dana postati nastavnica. Profesor.“

Kit mi se opet smeškao. „Mislio sam, zar ti Maks nije rekla šta se dešava? Pretpostavljam da ona zna. Maks kao da uvek zna više nego što pokazuje.“

Odmahnula sam glavom. „Maks ne priča. I, šta sad?“

Kit se uozbilji. „Sve u svoje vreme“, reče. „Mislim da treba da uspostavimo neke prioritete,“

„Na primer?“

„Na primer, da naručimo tri ili četiri pice sa svim dodacima.“

Klimnuh glavom. „A onda?“

„Onda ću ja popričati nasamo sa Maks.“

Tačno to su i uradili. Pice sa povrćem, pa razgovor nasamo. Maks je sedela pored Kita na jednoj niskoj grani velike, stare smrče, u obližnjoj šumi. Struk farmerica bio joj je prijatno napet od hrane koju je upravo pojela. Jela je isto kao i Kit.

Pričala mu je o životu u Pajnu Bušu - ili „Bušovoj ligi“, kako su ga zvali Oz i Metju - i kako je teško bilo združiti se sa „običnim ljudima.“ Znala je više od pedeset nadimaka koje su joj deca smislila i koristila iza njenih leđa. Maks je rekla i da su je povredile i neke laži u nekoliko novijih napisa. „Znaš, samo sam želela da se uklopim“, rekla mu je. „Zar je to previše?“ Kit kao da je shvatao. Gotovo uvek i jeste.

„Mnogo toga je na tebi, malena“, reče Kit. „Odlično izdržavaš. Zaista sam ponosan na tebe. Kao i Freni.“

Maks klimnu glavom. Međutim, ona nije Kitu rekla ni pola onoga što joj je bilo na pameti. Nije mu kazala da se nalazi pod punom uzbunom, da strogo pazi na bilo šta, što odudara od okoline, niti da je sigurna da će ona i ostala deca biti oteti, možda i pobijeni, i to verovatno ranije nego kasnije.

Maks je topografski zamislila mesto na kome se nalaze. Kratko nadletanje pružilo joj je osećaj reljefa padine i visine drveća, kao i brzinu vetra, i temperaturu šumske mikrokline. U stvari, predeo ju je podsećao na planine oko Kuće na jezeru. Ona i Kit su razgovarali i o tome. Sve dok Maks naposletku nije rekla: „Dosta nostalgije, Kite. Glupa je.“

Maks sada začu tesno isprepletenu simfoniju saobraćajnih i šumskih zvukova, a čula je čak i Freni ispod tuša u bungalovu.

Mogla je da izbroji dlačice koje rastu na Kitovom obrijanom licu, da je to htela. Nijedna buba na grani, niti oblačić polena nisu mogli izbeći njenoj pažnji.

Ali Kit je bio tu i zbog toga se osećala sigurnije. Biti u Kitovoj blizini značilo je za Maks najveću sigurnost koju je ikada osetila.

Tata. Dragi, stari tata. Sem što Kit nije bio naročito star. Sigurno je da ne izgleda staro. On i Freni su jednostavno najbolji odrasli koje ona zna.

Maks uzdahnu i pogleda okolo, u apsolutno predivno veče. Sunce se upravo spustilo iza horizonta, a nebo je bilo crveno na spoju sa

tlom, prelazeći iznad u zelenkastozlatnu traku, pa u svetliji kobaltno-plavi plafon, obasut zvezdama.

Ostala deca su se igrala, smejala i vrištala u šumi, iza bungalova, i gotovo bi se moglo poverovati u laž koju su toga dana svi rekli svojim roditeljima.

Ovo je samo izlet, bezopasan, kratak izlazak iz kuće. Nema nikakve štete. Uskoro ćemo se vratiti. Tra-la-la, tra-la-la.

„Maksi“, reče Kit, „mi ovde imamo vrlo opasnu situaciju. Mislim da si svesna toga.“ Kit se uozbiljio, a Maks se štregnu. „Ubrzo ćemo morati da odemo iz ovog motela. Šta ćemo posle?“

„Smislićeš ti nešto“, reče Maks. „Uvek se snadeš. Jesam li u pravu?“

„Tvoje poverenje u Freni i mene je laskavo. Ali nije dovoljno. Potrebno mi je da saznam šta se zaista dešava. Maks? Ko vas progona? Zašto vas progona? Kaži mi šta se dešava, Maksi. Pomozi mi.“

Maks odmahnu glavom, u univerzalnom značenju nikako, nema šanse.

„Nemoj to da radiš“, reče Kit sa nervozom u glasu. „Ne isključuj me. Nisam ja Supermen, Ja, društvo, ne mogu da vas zaštitim ako mi ne kažete ko vas progona i šta želi. Ti to znaš, zar ne, Maksi?“

„Vidiš, zbog ovoga Freni mrzi kad počneš da joj glumiš FBI“, reče Maks, pa odmahnu glavom sa jedne na drugu stranu. Uši i obrazi su joj goreli od navale krvi.

Zatim, pre nego što je stigla da kaže nešto još gore, Maks se odbaci sa grane i, bučno zamahnuvši krilima, odlete od Kita i njegovih nezgodnih pitanja.

Uspinjala se, uspinjala i uspinjala, dok nije stigla na visinu od bar osam stotina metara. Kakvo veliko bekstvo! Bože, kako je divno tu, gore!

Izuzev jedne strašne stvari - taj uzlet neće promeniti ono što se dešava dole, ispod nje.

Znala je neke stvari, jezive tajne, zbog kojih bi svi mogli izginuti. Zvučalo je šašavo, ali bilo je tačno. Svih osmoro bi mogli biti pobijeni zbog onoga što ona zna o Bolnici.

Ti znaš, zar ne, Maksi?

On, da, naravno da je znala. Znala je mnogo više nego što je želela da zna.

Bože, koliko je bila usamljena.

Opet pomisli na Kuću na jezeru - jedino mesto na kome nije bila usamljena, ni jednog jedinog minuta, to je bilo najlepše mesto na svetu. Bože, kako ga je volela. Svi su ga voleli. *Prestani, Maks. Pusti to. Ni Kuća na jezeru nije bila predobra. Sada je to prošlo.*

Tada Maks ču kako neko zviždi i doziva njeno ime. Je li to moguće? Jeste, bilo je.

„Hej, Maks. Letimo-letimo-slobodniiii." Bio je to Ozimandijas."

Bio je Oz, i ona oseti neverovatnu sreću što ga vidi. Leteo je, u stvari lebdeo, u oblacima iznad nje - a zatim se obrušio pravo pored nje.

Maks pođe odmah za njim. „Pazi leđa, dečko!" uzviknu ona. „Zaskoćiću te!"

Gledala je kako Oz sleće na jednu granu ispod nje i, pošto je bila u stanju da vidi svaki delič pokreta, izgledalo joj je kao da odskače u usporenom filmu.

Ona sleti na istu granu iz usporenog filma. „Hej", reče. „Upravo sam mislila na tebe."

„Slično kao i ja, siguran sam."

Ozimandijas pruži ruku da umiri Maks, dodirujući joj osetljivo mesto između krila i plećki.

Mali električni udar prođe kroz nju, kao predivni udar prijatnosti posle koga ostade malo ošamućena. *Hej! O čemu se tu radi?*

Ona ispusti potpuno nevoljan zvižduk: „Vuuuuh."

„Pocrvenela si", reče Oz zabrinuto. „Jesi li dobro? Maks?"

Maks opipa svoje lice i obraze. Bili su topli. „Imala sam raspravu sa Kitom", reče mu. „Ništa naročito. Ništa važno."

„Čuo sam."

„Prevazići ćemo to", reče ona. „Ne mogu dugo da se ljutim na Kita. Niko to ne može."

„Hajde, Maks. Zašto čuvaš velike, ružne tajne? Od *svih?*"

„Možemo li sad da pređemo preko toga?" reče Maks i okrenu se od Oza. „Jednostavno zaboravi."

„Dobro, dobro."

On otkide jednu grančicu smrče i ukloni iglice. Bio je zamišljen. Bio je, takođe, i neverovatno lep, zgodan, sve. „Drago mi je što nisam kod kuće. Mrzeo sam je. Moja majka je neprestano naplaćivala intervjuje i pojavljivanja. Glumila je sveticu i mučenicu, a nije to bila." On pogleda Maks pravo u oči. „Mnogo sam razmišljao o tebi. Svakog dana. Svakog minuta."

Maks zaustavi dah. *Znači, nisam samo ja razmišljala, o Ozu; zamišljala ga; stalno čula njegov glas.*

Kada su se pogledali, ona oseti istu vrtoglavicu kao i kada je bila sa njim u centru za grabljivice. Ozove zenice su se ubrzano širile i

skupljale. Pogled mu je bio strahovito napet.

Maks se krišom uhvati za stablo drveta i čvrsto ga steže. *Oh, dečko. Šta sad?*

„Osećam se malo šašavo“, reče joj Oz. „Ali mislim da mi se to sviđa.“

„*Misliš da ti se sviđa?*“

„*Znam da mi se sviđa. A znam i da tebe mnogo volim, Maks. Kao i uvek. Takoreći, od kad smo bili bebe.*“

Maks je jedva obuzdavala svoje podivljale osećaje. Želela je da se glasno nasmeje, ali je pretpostavljala da to ne bi bilo u redu.

Ali šta bi pa bilo u redu? Šta bi trebalo sada da uradi? Važi za strahovitu pametnicu. Pa dobro, kako ovo funkcioniše?

Želela je da dodirne Oza i da ga poljubi u slatka usta. I da ga ljubi svuda.

Strahovito je želela da ga zagrlji i da bude zagrljena. *Ako i on oseća isto, posegnuće za mnom.* Maks se usredsredila na tu jednostavnu misao.

Uradi to, Ozimandijase. Posegni za mnom. Sada. Moo-olim te. Molim te, poljubi me, Oze. Onda ću znati da nisam poludela. Ili bar da oboje jesmo.

„Hoću nešto da ti pokažem“, reče Oz tiho. „Moju tajnu.“ On otkopča kapuljaču koju je nosio i diže majicu. „Orao, znam. Pokazao si mi ga prošlog puta.“ „Ne, sad ima još nešto. Pogledaj bolje“, reče Oz. „Priđi, Maks. Molim te. Ne plaši se moje blizine.“

Maks se približi. Privukla se uz Ozimandijasa, osećajući njegovu toplinu i miris, i uživajući u tome. A tu, na orlovim tetoviranim grudima, nalazilo se malo, crveno srce.

U njemu su stajala četiri crna, uvijena slova: MAKS.

Maks dahnu. „Je li to tetovaža? Mislim, je li zauvek?“

„Malo je grubo“, reče Oz. „Ali sam sam to radio. I znaš, pisao sam naglavačke.“

„Hvala ti. Volim što si to uradio“, reče Maks tiho. „Mislim - *volim* to.“

Maks diže pogled prema Ozu. Pretraživala je snažne linije i ravnine njegovog lica, blagi nagib nosa, krivine usta, tanki, beli ožiljak preko desne obrve i savijene trepavice oko dubokih, smeđih očiju. Freni je kazala da liči na osamnaestogodišnjaka. U ljudsko-ptičjim godinama, mogao bi biti i stariji.

Nagnu se i poljubi Oza u obraz. I zadrža usne tu. Miris njegove kože prodro je pravo do njenog mozga i nju istog trena obuzeše osećaji koje nije mogla da definiše.

Poljubi i ti mene, Oze. Bože, kako je zgodan; divan je. Pravi princ.

Ozovo lice bijesnu od zadovoljstva.

„Hej“, reče Maks. „Hajde da letimo, ti i ja. Hajde da odemo gde niko drugi nikada pre nas nije bio.“

Maks, ne čekajući Ozov odgovor, zauze atletske čučanj i odbaci se sa grane, u vazduh.

„Vu-iii!” vrisnu ona iz petnih žila. „Kažem - vu-iii!”

Mahala je krilima ubrzano, uspinjući se brzo i visoko, ispruživši ruke pravo ispred sebe, prema mesecu. Još uvek je osećala blagu vrtoglavicu od Ozimandijasove blizine.

Saberi se, devojko, saberi se.

Ona okrenu glavu, začuvši promenu u vazduhu. Zatim se osmehnu. Oz je opet bio odmah pored nje. Gledala ga je. Njegov let je bio divan, kao umetnost.

„Ci-rap-ti-rap-ti-rap”, javi mu se, leteći dugom, talasastom, uzletnom putanjom.

Oz ju je pratio, tačno ponavljajući njene pokrete. Ona pomisli kako je to verovatno najšavija varijanta igre *prati vođu*, koju je iko ikada odigrao. Par vojnih mlažnjaka to ne bi mogao bolje izvesti. Ona skrenu na levo, sa Ozom i dalje samo par metara iza sebe. Nije mogla da mu pobegne. *To je pomalo, pa, seksi*, pomisli ona. Šta god da se dešavalo, ona je uživala u tome.

A ko i ne bi?

Zatim se obruši pravo, prema tlu, i izađe iz poniranja samo trideetak metara iznad šumske podloge.

Jesi li još uvek sa mnom, Oze?

Pratiš li me? Jesi li iza mene?

Primetivši da se i Oz pojavio pored nje, osmehnu mu se i namignu raspojasano, pa poleti na niže, dok se nisu spustili na oko tri metra iznad vrhova drveća.

Gledali su se dok su se spuštali. Maks je posegnula za Ozom, i on je učinio isto. Ruke su im se dodirnule nakratko - *elektricitet*.

Igrali su složenu igru i nekako, kao da su i Maks i Oz znali sve korake.

Bože, šta je to? Šta nam se ovo dešava? Oseća li se i Oz isto? Mora i on!

Mesec je bio u zenitu, blago platinastobelo svetio na njihovom perju obasjavalo ga je. Ona nikada u životu nije videla ništa slično. Ništa ni približno slično.

„Či“, reče Maks tiho, nežno, oglasivši se samo za Oza. Zajedno su mahali krilima, leteći opet iznad šume.

Sada je Oz mahao krilima iznad nje. Možda pola metra iznad. Ne više. Bilo je to tako divno, tako dobro. Pokreti su im bili usklađeni. Oz joj je bio tako blizu, da je osećala toplotu na leđima. Činilo joj se kao da ju je Oz pokrio kašmirskim ćebetom.

On nežno izreče njeno ime. „Maks, Maks, slatka Maks.“

Ona izreče njegovo, slušajući tu čaroliju za svoje uši. „Ozimandijase.“

Šta nam se ovo dešava?

Zašto toliko uživam?

59

Između njih je bila slikovita čistina, poput duboke činije, pune mesečine. Maks i Oz poleteše dole, prema toj tački, kao da je tu stvorena samo zbog njih.

Možda i jeste, pomisli Maks. *Možda Bog ipak pazi na nas.*

Stopala im stadoše na debeli prekrivač od borovih iglica. Iznenada, ruke im se isprepletoše. Stajali su licem u lice. Sasvim blizu. Ozimandijas poljubi Maks po prvi put. *Stvarno* je poljubi. Činilo joj se da već dugo sanja o tom poljupcu. Jedino, što je bio još bolji, toliko bolji, slađi i više seksi, koliko ona nije ni sanjala da može biti.

Oseti nalet vreline u telu. I čim se poljubac završio, ona poželi da ga ponovi. Nije mogla prestati da ljubi Ozimandijasa, ni zasititi se njegovih usta. Nikada pre nije osetila ništa slično, nije mogla ni zamisliti da to postoji, šta god *to* bilo."

Čvrsto su se držali jedno drugoga. Oboje su goreli: srcima, mislima i telima. A tada izgubiše ravnotežu i padoše jedno preko drugog, isprepleteni.

„Stablo!" uzviknu Oz.

Pali su, smejući se, na zemlju, koja je podsećala na meku postelju od borovih iglica. *Bog se morao pobrinuti i za ovo.*

Smeh je prestao isto onako naglo, kako je i počeo. Oz je nežno grlio Maks. Ona nije mogla da mu se odupre. Nije ni želela.

Odbacila je zujanje, zviždanje i šuškanje iz šume oko njih. Bila je svesna njihovog isprekidanog disanja kada su se opet poljubili. Neki glasić u njenoj glavi je govorio, *Ovo je dobro. Bože moj, volim ovo. Mora biti da je u redu. Tako sam srećna u ovom trenutku. Nikada ranije nisam bila srećna. Nisam razumela sreću.*

Oz joj je dodirivao obraz, usne, vrat, ramena, krsta. Sve što je dodirnuo rukom primalo je toplinu.

Ushićenje, pomisli Maks.

To je prava reč. Ona znači *ovo*.

Maks poče strahovito drhtavim prstima da otkopčava svoje farmerice. Bože, sva je drhtala. Ozimandijas je razvlačio svoje pantalone, cipele, košulju. Ubrzo je njihova odeća bila razbacana po šumskom tlu.

Maks prošaputa: „Moj prinče. Oh, moj slatki prinče. Ozimandijase."

On reče: „Princezo."

Ona se osmehnu. „Ne, samo Luda Maks.“

Osećaj dodira njihovih golih tela bio je predivan, i maksin strah od nepoznatog se izgubi iz misli. Zamenila ga je neizmerna žudnja, potreba, ljubav za nekim, ko nije ona sama. U jednom krakom trenutku mogla je reći ne. Međutim, kada je pogledala Ozu u oči i videla snagu i iskrenost njegove ljubavi za nju, osećanja su se vratila. Zatim, više nije bilo povratka.

Ushićenje.

Maks se otvori Ozimandijasu. Verovala mu je potpuno. Sasvim se uklapao sa njenim telom. Igrali su rokenrol i valcer. Za trenutak zalepršaše krilima i uzdigoše se par metara iznad šumskog tla. Oz duboko uzdahnu, a Maks ga obgrli rukama i nogama, i što je najvažnije, celim srcem.

Osećaj topline zatalasao je kroz Maks i ostavio je uzdrhtalu. Ona je znala istinu koja se pojavila iz toga, njihovog prvog puta. Maks pomisli: *Suđeno je da ovo uradimo, Oz i ja.*

Zbog ovoga smo stvoreni.

60

Maks se stiskala uz Oza i dok im se disanje usporavalo, shvatila je da se sav njen svet odjednom promenio.

Ranije je bila stidljiva sa Ozom, ali taj osećaj je sada potpuno iščilelo. Jednostavno, nije ga više bilo. Nestao je. Sada su se zbližili; upoznala je Oza kao prirodno biće univerzuma; sjedinila se sa njim. A on je nju upoznao onako, kako je niko drugi nije upoznao i nikada i neće. Tiho je to obećala sebi. Maks je osećala duboku povezanost sa Ozom. Bila je sigurna da i Oz, njen najdraži drug, njen ljubavnik, oseća isto.

Sparili su se za ceo život.

Tako to rade ptice.

Ležali su zajedno na borovim iglicama, podrhtavajući malo, jer su tela počela da im se opuštaju.

Nevini.

Čisti.

A ipak iskusniji.

I pametniji.

Krilima su prekrivali jedno drugog, ne razdvajajući oznojena prsa, još uvek isprepletenih ruku, nogu i bedara.

Maks je jednostavno ležala tu sa njim, osluškujući fine, sasvim smirujuće otkucaje njihovih srca. Gukala mu je tiho na uvo i nežno dahtala u lagana pera.

Tada Oz progovori.

„Maks?“

Ona sa ljubavlju diže lice prema njemu.

„Hmmm? Kaži, Ozimandijase?“

„Jesi li čula? Neka kola su se zaustavila na autoputu. Slušaj. Čujem korake. Neko brzo dolazi. Ovamo!“

61

„Samo trenutak“, dreknuh bilo kome, ko je kao lud kucao na vrata bungalova. Mali peškiri su mi bili omotani oko kose i tela, pa mi je bio potreban jedan minut, da se obučem i prekinem tu izbezumljenu lupnjavu.

Bio je to Kit, sa izrazom razočaranosti na licu.

„Gde ste ti i Maks?“ upitah. „Jesi li dobro? Je li Maks u redu?“

„Naravno“, odgovori on osorno, proguravši se pored mene u sobu.

„U redu je. To je Maks.“

„Kako je bilo? Ozbiljno? Treći stepen?“

Kid napravi grimasu. „Loše.“

„Bila je tvrdoglava, zar ne?“

„Da, i strašno je dobra u tome“, reče Kit. „Ona nešto krije, Freni. Siguran sam u to. Nečega se boji, a to mene plaši.“

„Imaš li ikakvu ideju?“

Kit odmahnu glavom. „Nikakvu. I to me izluđuje. Šta o može da skriva? I zašto od nas?“

Osećala sam kako me gleda dok sam peškirom brisala kosu, šetajući između kupatila i spavaće sobe. Uključila sam televizor i našla neku nejasnu verziju Oprine emisije sa Bredom Pitom. Stajala sam nekoliko sekundi ispred televizora. Zatim sam počela da trpam praznu ambalažu od pića u premalu korpu za otpatke.

„Freni, zašto ne sedneš? Uzvrtela si se kao mačka u kutiji“, reče Kit naposletku.

„Je li? Zabrinuta sam zbog dece. Zabrinuta sam zbog tebe, mene, svega. Zabrinuta sam jr Maks nešto krije od nas. Skriva svoju tajnu jer misli da bi ta informacija mogla da nam naškodi. Mora da je to u pitanju.“

„Dođi i sedi ovde, molim te. Malo ću ti izmasirati leđa. Izgleda da ti je to potrebno. Samo leđa.“

Zagledah se u njegove krupne, plave oči jednu napetu sekundu i osetih njegov pogled na sebi, sličan onom, prodornom zraku iz *Zvezdanih staza*.

„Hvala, ne“, rekoh. „Hvala u svakom slučaju. Zaista.“

Kit preterano i komično uzdahnu. „Vas dve“, reče. „Ti i Maks ste najtvrdoglavije žene koje sam ikad upoznao.“

Nasmejah se jer nisam znala kako drugačije da reagujem. U stvari, jesam. Želela sam da pređem do kreveta. Želela sam da zaključam vrata, navučem zavese, zbacim sa sebe sve do zadnje krpice i prvi put posle toliko meseci vodim ljubav sa Kitom.

Dobro, dozvolite mi da budem iskrena.

Još uvek sam mnogo volela Kita, ali nisam bila sigurna da i on oseća isto. Šta ako on oseća, znate, samo potrebu? Ko god da je rekao: „Bolje je voleti i izgubiti nego nikada ne voleti“, verovatno nikada nije voleo i izgubio toliko kao ja, jer sam pretpostavljala da ne bih imala snage da izdržim još jedan takav udarac.

Zbog toga masiranje leđa nije dolazilo u obzir dok ne budem sigurnija u Kitove osećaje. I da, možda mi je bilo potrebno da čujem one „tri slatke reci.“

Kit kao da mi je čitao misli. On to može ponekad. „Znam da smo bili razdvojeni“, počeo on. „Uplašio sam se. Prvo sam ostao bez porodice. Zatim ova deca. Freni, ja još uvek...“

Još uvek? Šta još uvek? Kaži!

Međutim, Kit je zurio u nešto *iza mene*. Šta? Polako se okrenuh i viđen da su ulazna vrata otvorena. Maks i Oz su zurili u nas, potreseni, posivelih lica, kao da ih je upravo izbacio tornado.

„Suma je puna lovaca“, reče Oz.

62

Nije moglo sve da se ponavlja - ali, do đavola, jeste! Kit nije oklevao duže od par sekundi. Potegao je svoje zastrašujuće automatsko, poluautomatsko ili kakvo god, do đavola, bilo to njegovo oružje i izleteo iz bungalova, spustivši se na zemlju, dok su Oz i Maks uzleteli u vazduh.

Kit nije imao njihovu čistu brzinu, ali bio je brz i sposoban na svojim nogama. Pip i ja smo istrčali za njim, trudeći se da ne zaostanemo, a istini za volju, bez mnogo uspeha.

Nejasna staza je vodila kroz šumu i Kit se držao nje. Odjednom se osvrnu i ugleda nas kako mu se približavamo.

„Prokletstvo, Freni“, šapnu on glasno, čučnuvši iza jednog drveta. „Sagni se“, prožišta. „Molim te, sagni se. Odmah! *Ozbiljno* ti kažem, Freni!“

Poslušah ga. Nešto se dešavalo u mraku i divljem rastinju, pa mi je bilo potrebno nekoliko sekundi da shvatim da lepršanje koje podseća na moljca, na okuci puta, potiče od Metjua.

Gospode! Obletao je krugove iznad četvorice ili petorice muškaraca u crnoj odeći. Udarao je rukama i nogama po njihovim pištoljima i licima.

Metju napada revolveraše! Gospode na nebesima, pa on ima samo devet godina! Ali tako je brz. I besan. I neustrašiv, bez obzira što nije smeo to da bude.

Tada primetih da još jedna isto tako mala prilika radi isto to.

„Kite, gledaj! Oh, bože! Zaustavi ga!“

Bio je to Piter! Maleni četvorogodišnjak, Piter je imitirao Metjua, neustrašivo pikirajući i pokušavajući da stvori pometnju hućanjem drekom i šutiranjem.

Jedini problem je bilo to što Kit nije mogao slobodno da puca u ljude u crnom. Piter mu je smetao.

Nije mogao da dobije čist hitac.

Bilo je to uznemirujuće, izluđujuće, izbezumljujuće. A uz to, pišolj nije ni bio kod mene.

Upravo kada sam pomislila da ne mogu biti bespomoćnija, niotkuda se stvori Oz i besno se baci među njih. Poput projektila se ustremio na jednog od revolveraša, koji je ispaljivao niz kratkih rafala, praćenih narandžastim plamenom.

Međutim, strelac je *promašio*. Izgledalo je gotovo kao da je to učinio *namerno*. Šta se to ovde dešava? Ko su ti lovci? Kakvi nalozi su im dati? Ko ih kontroliše?

Oz onesposobi revolveraša jednim zamahom snažnih krila. Ko je to pomenuo krilate osvetnike? Gotovo da nisam verovala svojini očima.

Vrištala sam na decu da se sklone. I Kit je vikao. Čak i Maks. Možda su sposobni, ali nisu otporni na metke.

Oz šutnu jednog od strelaca sa leđa. Gad pade, a Oz mu stade na glavu. Videh kako drugi revolveraš hvata jedan maleni oblik koji je leteo pored njega.

Vendi! Uhvatio je Vendi!

„Okej“, viknu revolveraš, i to zaista besno. „Svi nazad. Baci pištolj. Šutni ga prema meni.“

Sva šuma kao da se zamrzla u vremenu i prostoru. Videh na Kitovom licu da odmerava svoje ograničene mogućnosti - baci pištolj ili pucaj - kad nešto prekide tišinu.

Prodoran gak! Oz proleti i udari revolveraša sa strane po ruci. To je bio uzgredan udarac i ovaj se bcsno okrenu za Ozom. Udari ga drškom pištolja.

Čuo se zastrašujući zvuk kada je Ozu razbio glavu.

Ali Kit je najzad dobio čistu nišansku liniju. Pucao je! Pogodio je čoveka negde u gornji deo grudi. Ovaj se spotakao i pao, stežući obema rukama grudni koš i krvareći svuda oko sebe, možda umirući pred našim očima.

Ostali su ili već popadali ili se povukli. Vendi je uspela da se izvuče. Uzviknula je u trijumfu. Zatim je utrčala u moje naručje, vičući: „Mama, mama! Pobedili smo ih!“

Nisam bila ubeđena u to. Zaista nisam!

Teško dišući, gotovo u šoku, gledala sam kako Kit vraća pištolj u futrolu. Iako nas je to oružje spasilo, mrzela sam ga i prezirala ono što ono može da učini, znajući njegovu strahovitu sposobnost da nanese nasilnu smrt. A još nešto mi uopšte nije bilo jasno. Zašto revolveraši nisu odmah pucali? Šta ih je sprečavalo da nas sve pobiju? To su sasvim sigurno mogli. *Šta se to dešava? Zašto nismo svi pobijeni?*

„Okej, narode“, doviknu Kit, još uvek hvatajući dah. „Dođite ovamo, da vas vidim. Da nije neko povređen?“

Jedno po jedno, deca su nam prilazila. Oz ustade sa zemlje i uključi se u zagrljaj. Kit je i dalje pričao. „Okej, narode. Dobro je za sada.“

„Je li neko povređen? Da, *oni* jesu“, javi se najzad Metju. „Išutirali smo neke guzice.“

„Imali smo sreću“, reče Kit.

„A bili smo i dobri“, uzvрати mu Oz, pa mahnu pesnicom iznad glave. „Ponosno idem sa vama u rat!“

„Da, tako je“, ubaci se i Piter. „Naravski da je tako.“

Ja pregledah koliko su deca povređena. Oz je bio najviše. Imao je tamnu masnicu na licu.

Za divno čudo, svi smo prošli samo sa masnicama i ogrebotinama.

Ali Kit je bio u pravu - imali smo sreće. Mnogo sreće! Ili to nije bila samo sreća. Naravno da nije bila samo sreća.

Borba kroz koju smo upravo prošli počela je i završila se brzo. Petominutni napad, u kome je svako od nas mogao biti ubijen! Izgrlili smo se svako sa svakim, a zatim i svi zajedno, u jednom velikom zagrljaju. Ja sam još uvek bila kratkog daha posle uzbuđenja. Neka od dece počеше da cvile i drhte. Najzad je sve dolazilo na svoje mesto.

Videh kako Kit odvodi Maks izvan grupe, pa podoh za njima. Kit se sagnu i stavi joj ruke na ramena.

„Maksi, ovo je bilo vrlo blizu. Ja sam kriv. Trebalo je da vas držim pod ključem dok ne budete bezbedni. Moramo otići odavde. Odmah. Ali imamo problem, zar ne? Još uvek ne znamo šta se dešava.“

„Ne žele da nas povrede. Još uvek. Više bi voleli da nas uhvate“, reče ona. „To je *očito*, zar ne?“

„A šta to žele? Šta?“

Maks je bila izgrebana po licu, a oči su joj bile velike kao tacne. Primitila sam kako drhturi, i tada je odlučila.

Progovorila je tiho, tako tiho da smo se Kit i ja naprezali da je čujemo.

„U Merilendu je“, prošaputala je, „nešto kao druga Škola, slična onom odvratnom mestu u kome su nas držali. Samo, mislim da je još gore. Otišli su sa tim biotehnološkim ludilom još dalje. Tu su stigli do granice. Možda su je i prešli. Jesu, *daleko* su je prešli.“

„Kako ti to znaš, Maks?“ upitah je. „Šta je granica?“ Ona odmahnu glavom, pa se zagleda u zemlju. „U Školi sam bila zadužena da vodim administraciju i ostale dosadne poslove na računaru. U početku su mi to dali tek da im ne smetam. Posle su shvatili da radim posao troje njihovih lenjivaca za dvostruko kraće vreme.“

„Tako sam im unosila zapise i važne komunikacije. Ali sam ih i *pamtila*, i svega se sećam. Postoji još jedna eksperimentalna laboratorija, u Merilendu. Nedaleko od grada Vašingtona, gde Kit živi. Doktor koji je vodi važi za genija, mada ja, lično, mislim da je sasvim lud. Znam da jeste. Jednom je dolazio u Školu, ali nisam uspela da ga vidim. Bar ne dobro. Zaključali su nas u kaveze. Znam da su tamošnji doktori osećali poštovanje prema tom tipu i onome što on radi. Isto tako su ga se strašno plašili. I *da*, neki ljudi u vladi znaju za tu tajnu laboratoriju.“

Maks pogleda Kita u oči, pa mene. Odmahnu glavom. „Ako progovoriš“, reče, „umrećeš. Izgleda da ću ja umreti.“

64

Maksina ispovest je sve promenila.

Te večeri, oko zlatnog sata, ona i Ozimandijas su, iz Freninu dozvolu, povelili decu na kratak let. Leteli su u tesnoj formaciji, veličanstveni dok su jedrili prema zalazećem suncu. Činilo joj se da više podsećaju na eskadrilu mlaznih lovaca, nego na jato u noći.

Ikar uzviknu i Maks se okrenu prema njemu. Njegove slepe oči bile su zatvorene zbog vetra.

„Društvo, kuda to idemo? Kažite svima! Šta mi je usput promaklo?”

„Divan zalazak sunca, Ajk. Plamenonarandžasta na svetloplavoj pozadini. Predivne borove šume i planine bez kraja”, doviknu Maks ispred njih. „Idemo u šume. U prašumu. Ne vraćamo se, mali druže. Suviše je opasno za Freni i Kita.”

„Oh, znači, samo mi umiremo?” upita Ajk, glasićem punim ironije.

„Da. Bojim se da je tako, Ikare, Ovo je naša borba.”

On sleže ramencima.

„S tim mogu da živim.”

Bila je to, u stvari, Ozova zamisao, čiji se prvi deo sastojao od toga da jato ima dovoljno vremena da nađe sklonište u planinama, pre nego što padne mrak. Bio je siguran u to, i u sebe. Napraviće privremena skloništa visoko u krošnjama i isplesti gnezda za spavanje od granja i divljih loza. Gnezda mogu biti postavljena sa paprati i opalim lišćem.

Maks se složila. U osnovi. U stvari, zvučalo je udobno onako, kako je Oz to opisao i svi su mu verovali, naročito zbog toga što je i ona.

Da nisu odmah u početku smislili tako veliku zamisao, mogli su da odlete do neke od obližnjih farmi zbog hrane. Upravo je bila sezona povrća i bundeva. Mogli su naći šargarepe, možda grašak, paradajz, i lubenice.

Sem toga, bilo bi tamo i semenja suncoketa, koje su svi i tako voleli. Oz im je objasnio da se ukusno semenje nalazi spakovano u plosnatim diskovima, u središtu svakog suncokretovog cveta.

„Šta ako tu nema farmi?” upitala je Vendi. „Pomišljate li, društvo, na to?”

„Nema problema”, reče Oz. „Biće dovoljno oraha, semena i korenja. Hikorijevi orasi su prilično dobri. Čičkovo korenje je izvrsno.

A... ako prevrneš bilo koju kladu, naći ćeš debele, bele larve. Odličan izvor proteina!"

Maks opet pogleda okolo. Deca su pravila grimase na pomen larvi, ali kao da ih je držao osećaj za pustovinu i humor, dok su leteli prema planinama.

„Čičkovo korenje i bele larve! Čičkovo korenje i bele larve!" peviišili su.

Sada su bili sami.

Možda upravo tamo, gde i spadaju.

Kao u Kući na jezeru.

Pa, gotovo tako, ali ne tako dobro.

65

Oz i Maks su odlučili da se sami smenjuju na straži. Bar te, prve noći.

Sedeli su šćućureni zajedno na stenovitom ispustu, petnaestak metara iznad krošnji drveća, u kojima su deca spavala. Nikakvi ljudski lovci ne bi mogli da im se prišunjaju, ali Oz je bio posebno nervozan zbog planinskih mačaka, koje mogu biti neverovatno brze i okrutne, i rastrgati čoveka za tridesetak sekundi.

„Spada li ovo u tvoja proučavanja ornitologije?” upita ga Maks. „Kako preživeti u divljini? Kako se boriti sa planinskim lavovima?”

Oz se najzad osmehnu. „Naši instinkti će se umešati i sačuvati nas. Onako, kako je to bilo izvesno vreme na jezeru. To je činjenica. Ne zaboravi - čičkovo korenje i bele larve.”

„Tako si *siguran* u sve, Ozimandijase. Čuvaj se prejakog ponosa. Da li bi ti mogao da jedeš larve?”

„Siguran sam u neke stvari. Larve, *možda*. Siguran sam da želim da budem s tobom. Bez obzira što si devojka.”

„Da nije to samo nekakvo tvoje zaluđivanje? Jesi li siguran u to?”

Oz se nasmeja. „Prošla me je zaluđenost tobom kad sam bio mnogo mlađi, dok smo oboje bili u Školi. Svake večeri sam odlazio na spavanje sa tobom u mislima. Stvarno. Svake večeri.”

Maks se nasmeja. „Ja nisam imala pojma.”

„Naravno da nisi. Bila si suviše obuzeta samom sobom. Ja sam bio izgubljen pored tebe. Kad bi trebalo da razgovaram s tobom, spopadala me je drhtavica.”

„Uzmi me za ruku”, reče Maks nežnije. „Zagrli me malo, pa ću preuzeti prvu smenu straže.”

Oz nežno zagrlji Maks. „Kad god te zagrlim, poželim da te nikad ne pustim”, reče on. „Mislím da bi to noćas bilo opasno.”

„Oh, Oze, Oze, Oze”, uzdahnu Maks, pa nastavi da šapuće na njegov obraz. Počinjala je da plače, a ona jedva da je ikada zaplakala.

On oseti njene tople suze i naglo se povuče.

„Šta je bilo? Molim te, ne plači. To je jedino zbog čega bih mogao da izgubim i ovo malo sabranosti.”

Ona pogleda duboko u njegove predivne oči.

„Oh, Oze, sve što bi moglo da pođe naopako, žuri tim putem. Sami smo sa malim, slepim dečakom, dve slatke bebe i mojim mlađim bratom. Večerali smo borovinu i hikori orase. Ljudi pokušavaju da nas uhvate ili ubiju, i verovatno će i uspeti. Ali znaš šta?"

Oz je zagrla još jače. „Šta, Maks? Šta?"

„Nikada u životu nisam bila srećnija. Sve zbog tebe, tetovirani dečko. Volim te, Oze."

„Volim i ja tebe, Maks. Oduvek i zauvek. Sad ću preuzeti prvu smenu."

Maks se isceri. „Znala sam to, krompiriću moj. *Divan* si momak."

Ovo nije bilo dobro!

Kit i ja smo se svom brzinom odvezli „saburbanom“ do kraja prašnjavog puta. Prokleti drum se jednostavno završio u podnožju planine. Bili smo usred nedođije. Tačno. Zurili smo u hladnu i tvrdu liticu. Nikako nije bilo dobro.

„Moglo bi se reći da je ovo kraj puta“, reče Kit vispreno sa svog mesta za volanom. „Prokletstvo. Prokletstvo, Maks.“

Ja se istog trenutka rasplakali, a Kit skliznu prema meni, obgrli me i poče poljupcima da mi briše suze. I dalje mi je prijao njegov zagrljaj, nije više bilo svrhe poricati to ili ga odbijati.

„Deca će biti dobro. Bar za sada“, reče mi. „Siguran sam da su samo hteli da se pritaje. Maks je ozbiljno programirana da ne priča ni o čemu što je saznala u Školi. Ona i Iz će uraditi ono što treba. Sada se ponašaju sasvim zrelo.“

„Svi su oni geniji, Kite. Zvanično, sećaš se? I svesni su toga.“

„Pa, možda se i neće vratiti. Ali biće oni u redu.“

„Nemoj to da govoriš.“

„Hajdemo natrag, na hacijendu. Možda su deca već tamo i čekaju nas. Sem toga, dragi izbor i nemamo.“

Bilo nam je potrebno dobrih pola sata da se vratimo u Motel *Borovih bungalova* - u Ratonu, u Nju Meksiku. Ni Kit, ni ja nismo primetili nikakve predznake nevolje. Niti decu.

Očekivali smo njih - decu. Međutim, postojala je i strašna mogućnost, da se pojave novi revolveraši. *Lovci*.

„Osećala sam se bezbednije kad su deca bila tu“, rekoh Kitu, koji je ubacivao novu cepanicu u vatru. „Oni bi nadaleko primetili uljeza.“ Kit je raširio cebe blizu vatre. Zatim potapša pod pored sebe. „Av! Av!“ zalajah ja.

„Nisam tako mislio. Samo ti preporučujem udobno mesto ovde, pored vatre. Molim te, Freni, *molim te*. Vidiš? Kad te molim?“

Ja uzeh par osrednje udobnih jastuka sa kreveta.

„Je li to sve?“ upitah Kita. „Sedenje pored vatre zajedno? Grejanje nogu?“

„Nisam ni to rekao.“

Naposletku legoh dole, pored Kita i on me obgrli snažnim rukama. „Nedostajala si mi svakog dana, svakog sata, svakog minuta, Freni“,

šapnu mi.

Zakolutah očima. „To je pomalo prazno.“

„Opasna si“, reče kit i isceri se. „Nedostajala si mi svakog dana razdvojenosti.“

„Kako bi bilo svakog dana i sasvim svakog sata?“

„Od prilike tako. Tako je.“

„I ti meni. Pa, ahm, zašto smo ostajali razdvojeni?“

„Zbog prevelikog gubitka, previše bola i daleko suviše haosa i konfuzije. Ja sam izgubio porodicu, a zatim smo zajedno izgubili i ovu decu na suđenju u Denveru. Mislio sam da me zatim ne ostaviš, Freni. Kunem se da jesam.“

„Poljubi me“, šapnuh. „Ućuti i ljubi.“

I jeste. Mnogo puta. Nežno, slatko, snažno ljubi Kit. Kao i uvek. Poljupcima tako iskrenim, da sam mu morala verovati za razloge iz kojih je ostao daleko od mene. Zatim me je Kit dirao svuda gde sam želela da budem dodirnuta, a to je svuda. Bože, kako mi je i prijao njegov dodir.

Prvo je detaljno ispitao moje lice. I ja sam njegovo. Zatim mi je vrat i rame prekrpio poljupcima. Otkopčao je moju flanelsku košulju, a ja sam mu to uzvratila otkopčavajući njegovu. Otkopčao mi je i kaiš i pantalone; i ja sam njegove. Tek pošto smo naposletku ostali nagi, Sasvim sam shvatila koliko mi je Kit nedostajao i možda i koliko ga volim, što je obuhvatalo celo moje srce i dušu, i, očito, i telo.

I uspeo je jednom da kaže upravo ono što treba: „Volim te, Freni. Jednostavno, tako. Zaista te volim, Frensis Džejn. U stvari, obožavam te.“

Tiho sam mu uzvratila, „Volim i ja tebe, Tomase.“

Naposletku, mnogo kasnije i posle sasvim spektakularnih igrarija koje ne bih unosila u priču koju će čuti i staro i mlado, zaspali smo na ćebadima ispred vatre. Probudivši se prvi put ujutru, hitro sam privukla svoj deo pokrivača. Možda i malo više od toga, ali zar nije u tome smisao ljubavi?

Odmah sam opet zaspala. U Kitovom naručju. Bezbedna, srcčna i blažena. Uvijena u ćebad. Savršeno zadovoljna.

Kada sam se drugi put probudila, sunčevi zraci su se probijali kroz sve prozore.

A i još nešto je bilo na prozorima.

Deca! Vratili su se. Bože moj, gledali su Kita i mene.
„Razlaz sa tih prozora, mali voajeri“, viknu im Kit.
„Sve je to već viđeno“, reče Ikar, slep i pesničić. „Hoćete li i vi malo
čičkovog korenja?“

**Peti deo
BOLNICA**

Bolnica

Doktor Itan Kejn je mumlao stari zlatni hit Iglsa „Hotel Kalifornija“, udubljen u razmišljanje o Uskrsnuću. Bilo je na pomolu. Misli mu prekide važan, međugradski telefonski poziv iz Los Anđelesa, koji je doktor Kejn očekivao celog dana.

Ljudima iz Kalifornije je palo na pamet da se poigraju njegovom glavom, što je bilo vrlo loša ideja.

Glas na drugom kraju linije bio je suv i poslovan, i verovatno je pripadao nekom transplantovanom Njujorčaninu. „Doktore Kejne, ovde je Antoni Depino.“

Glas doktora Krejna bio je suprotan Depinovom. Zvučao je opuštено i bezbrižno. „Antoni, drago mi je da te čujem. Zatekao si me na prekovremenom. Prošlo je devet. Kako su moji prijatelji, Stivensonovi?“

„Stari su“, reče advokat i nastavi dalje. Depino nije prihvatao nikakvo prazno ćaskanje. Eh, pa dobro. Bio je jedan od najmoćnijih zastupnika u Los Anđelesu i proteklih nekoliko godina je vodio privatne poslove Stivensonovih. Isto tako, kao da je mislio da njegovo govno ne smrdi.

»Pa, pošto oni ne postaju mlađi, pređimo na posao, Antoni“, reče Itan Kejn.

„Izvršno, doktore Kejne. Mogu isto tako početi obaveštavajući vas da je cena koju ste naveli za postupak, za nas totalno neprihvatljiva“ reče advokat. „Cena Uskrsnuća je prevelika, čak i za Rodžera Stivensona. Moraćete malo da se potrudite.“

„Savršeno razumem“, reče Itan Kejn. Zatim zalupi slušalicu bezobraznom advokatu.

Isceri se pa uze šaku M&M kikiriki-bombona, jednog od nekoliko svojih ozbiljnih poroka. Ubaci tri raznobojne bombone u usta, a tada telefon ponovo zazvoni.

„Jak jebeni pregovarač“, promrmlja Kejn i blago se osmehnu.

On ga pusti da zvoni nekoliko puta pre nego što je dohvatio slušalicu i prineo je licu, pa zvučno zagrizao bombone. *Primi ovo, gospodine Depino iz Grada anđela, tog drugorazrednog otpada za drugorazredne otpadnike.*

„Dozvolite da vam postavim jednostavno, ali značajno pitanje“, reče doktor Kejn pre nego što mu se sagovornik obratio. „Koliko jedan dan više boravka na Zemlji vredi Rodžeru Stivensonu? Imate li na umu neki *krajnji* broj? Ima li ga on? Jeste li se uopšte konsultovali sa njim u vezi toga?“

„Sigurno je da to nije sto miliona dolara“, reče Depino.

„Do viđenja, gospodine. Mnogi drugi stoje u redu za finalizaciju Uskrsnuća.“

„Čekajte! Rodžer je jednostavno oprezan“, reče advokat. „A i ja sam, zbog njega.“

„Gospodine Depino, ja imam i druge vredne kandidate, ali slučajno mi je Rodžer vrlo simpatičan. A i on je, svojevremeno, bio veliki lider. Cena je fiksirana na sto miliona. Da budem sasvim iskren, za finalizaciju Uskrsnuća mogao bih da dobijem dvostruko ili trostruko toliko. Sada mi odgovorite. Bez daljeg zavlačenja. Da li Rodžer Stivenson to prihvata ili ne?“

„Plaćićemo vašu cenu“, reče advokat.

Nećete zažaliti. Rodžer Stivenson će nadživeti vas, Entoni. Sto miliona je sitnica za ovakvo čudo nauke. Mi ćemo stvarati istoriju. Poboľjšaćemo, a možda i spasiti svet.“

Deca su glasanjem odlučila da svoju sudbinu povere nama. Ja sam se samo nadala da smo dorasli tom zadatku i da zaslužujemo njihovo poverenje.

Sigurno je da nismo dobro počeli. Postigli smo mali dogovor sa FBI-em. Kit nam je iskamčio vozilo za prevoz do Vašingtona, koji se slučajno nalazi vrlo blizu Merilenda. Čime tačno treba da uzvratimo FBI-u nije još uvek bilo jasno. Ali bila sam sigurna da *nešto* žele.

Svi smo se držali za doručja dok Bič King nije sleteo na Duls internešenel i počeo da poskakuje na pisti. Kočnice zaškripaše, avion skrenu levo i zaustavi se oštrije nego što smo očekivali, trznuvši nas u sedištima.

Otkrismo iskrjavajući se da duva jak vetar, pa smo se držali za ogradu metalnog stepeništa koje je dovezeno do izlaza iz aviona.

Perje je lepršalo i kosa nas šibala po licima, a prašina letela preko mesečinom osvetljenog aerodroma.

Prva stanica, grad Vašington.

Druga stanica, pakao.

Naježena koža na rukama me je peckala, i to ne samo zbog hladnog vetra. Trojica ljudi u tamnim odelima su sačekala dok je Piter povraćao po aerodromskom betonu. Zatim su nas otpratili do izdvojene montažne građevine od aluminijuma, pored glavnog terminala. To mi se nije sviđalo. Nisu imali pravo. Ali, sklopili smo „dogovor“.

Najstariji od njih trojice, mršav tip kljunastog nosa, sitnih i tamnih očiju, i proređene kose, predstavio se kao stariji agent Erik Brim.

Klimnuo je prema deci i meni, pa povukao Kita na stranu i otpočeo napet razgovor sa njim.

Muški, naravno. Vrlo ličan. Mene su isključili iz igre.

Ubrzo su počeli nešto da raspravljaju i izgledalo je da je Kit besan na Brima. Čula sam kada mu je Kit rekao: „Na kukovo leto, To june neće da te mune.“

Trenutak kasnije uveli su nas u zgradu, zatvorili vrata i zaključali ih uz metalni zvuk. Pretpostavila sam da tu zgradu koriste da bi u njoj zadržali ilegalne useljenike ili ispitivali švercere, zbog oskudnog nameštaja: dugačkog stola i nekoliko sklopivih stolica pored jednog zida.

I šta sad?

Tamnokosi agent širokih ramena i velikih ruku rasklopio je metalne stolice, pa deca oprezno posedaše u nepravilnom redu - izuzev Maks, koja ostade da stoji. „Samo formalnost“, reče on.

„Mrzim formalnost“, reče Piter, ali njegova šala je otišla u prazno. Nikome od nas ovo nije bilo prijatno. Oni iz FBI znaju da budu teški. Potrebna im je promena. Verujte mi to.

Drugi agent, plav i vitak, sa svetložutom kravatom koja je osvežavala njegovo ugljenosivo odelo, obrati se Kitu. On se predstavi kao Adam Varšo. „Voleli bismo da ispitamo decu, jedno po jedno. Neće dugo trajati. Važno je. *Suštinski.*“

Kit odmahnu glavom.

„Žao mi je, to ne može. Ponoć je prošla, a oni su imali zamoran dan.“

„Okej, Brenane, ali desiće se. I biće kratko“, reče agent Varšo. On skrenu pogled prema Maks, koja je oprezno stajala sa strane, kako je imala običaj.

„Maks? *Ti* si Maks?“ reče Varšo. U ruci je držao nalivpero i blok.

Maks ga je gledala, ali ne odgovori. Izgledala je bledunjavo i uzdrhtalo, ali je isturila bradu prkosnim pokretom, o kome sam ja pomislila kao o „Maksinom izrazu hrabrosti.“

„Naravno da sam ja Maks“, reče mu naposletku. „I šta s tim?“

„Pa, koliko sam razumeo, neki naoružani ljudi su provalili u kuću tvojih roditelja. Je li to tačno?“

„Jeste. Sem onoga za roditelje. Naši roditelji su Freni i Kit. Njih smo izabrali za roditelje. Zapišite to u svoj blokčić.“

„Maks, imaš li pojam zašto su ti ljudi pokušali da povrede tebe i tvog brata? Šta su hteli? Šta *žele*?“

Primetih uznemirenost na Maksinom licu. „Nemam pojma.“

„Žao mi je. To ti ne verujem“, reče Varšo.

Javi se Kit. „Brime, ovo mora da *prestane*. Nemaš zakonsko pravo da ispituješ tu decu, pa i nemoj. Ja ću sutra doći u kancelariju. Kazaću vam sve što znamo i ja i deca. Ako to nije dovoljno, reći ću im da ne razgovaraju ni sa kim ako u svakom trenutku nisu prisutni njihovi roditelji i advokati. Jesam li jasan?“ Kit pogleda prema meni. „Je li to bilo jasno, Freni?“

„Mislim da je bilo zadivljujuće jasno i koncizno. Samo savršen kreten ne bi shvatio. Je li tako, agenti Brime i Varšo?"

Nastade napeta tišina dok se Kit odmeravao pogledima sa Brimom i Varšoom. Dotle je vetar drmao aluminijumske zidove, praveći buku kao kada se kašikama udara o tanke, limene tanjire.

Najzad, Brim klimnu glavom. Šta je i mogao? A zatim malo pokaza zube. Verovatno prema svom shvatanju osmeha. „Ovo je bio dug dan. Onda, sutra u deset, Brenane. Sve ćemo vas smestiti negde, gde je udobno. Privremeno smo se organizovali u..."

„Oni ostaju sa mnom", reče Kit. „Mi smo i pre dobro brinuli o njima. Tako će biti i noćas. Hajdemo, deco, Freni. Dan je bio dug."

Mali Piter ustade i uspravi se. „Volim to", reče. „'Ajmo odavde."

Ja uhvatih Kita za ruku i šapnuh: „Kod tebe?"

Kitov odgovor me naježi. „Da su hteli da nas pobiju, već bismo bili mrtvi. Hajdemo, Frensis Džejn. Vamonos, klinci."

„Vamonos!" uzviknuše oni u glas.

Dve neprepoznatljive, crne limuzine odjurile su niz jednu široku aveniju naše prestonice kasno u noći. Ja sam bila toliko premorena da nisam imala poverenja ni u šta, pa ni u svoj osećaj u vezi ostanka u Kitovom stanu. Nisam bila sigurna da je baš dobro da u tom trenutku idemo tamo. Sa druge strane, nisam imala nikakvu bolju ideju, a do sada uopšte nisam verovala Federalnom istražnom birou, a posebno ne agentima Brimu i Varšou.

Odjednom na zadnjem sedištu kola kojima sam se vozila nastade neko kikotanje. Nakrivih glavu da vidim šta je blizancima toliko zabavno. *Oz je obgrlio Maks!* Šta je sad to? Oz i Maks?

Još uvek sam razmišljala o toj sjajnoj, novoj, zapanjujućoj promeni, kad se automobil zaustavi ispred Kitovog stana.

Nalazio as u stambenom naselju, nedaleko od Dupon Serkla, relativno blizu Bele kuće i nekoliko poznatih spomenika i federalnih zgrada. Kit nam je rekao da je ta mala stambena zgrada nekada bila viktorijanska porodična kuća.

Kada je otvorio teška, stara ulazna vrata, jurnuli smo uz stepenište, do četvrtog, gornjeg sprata. Na kome je stanovao Kit. Neki su i *uzleteli*.

„Nije ništa naročito, ali je dom“, reče Kit ulazeći. Stan mu je bio ukrašen seoskim nameštajem, persijskim tepisima, klavirom i policama prepunim knjiga. Vrlo, vrlo fino, zaista. Kao dom. Kao Kit.

„Pazite krila“, viknuh ja na decu, koja su zujala okolo, vrlo opasno bezbrižno.

„Pazite na *stvari*.“ dreknu Kit, „Imajte milosti. Ovde ima dosta uspomena.“

Ikar primeti klavir i odmah sede za njega. I odmah sam prefinjeno zasvira i zapeva „Ondesi me na Mesec.“ Dečak je bio rođeni mimičar, sa zadivljujućim vokalnim sposobnostima. Zvučao je upravo kao Frenk Sinatra, do najmanjeg detalja interpretacije.

Moj pogled pade na par jednostavnih srebrnih ramova na klaviru.

U jednom je stajala fotografija vitke i ljupke plavuše sa dva simpatična dečaćića, koji su bili Kitova slika i prilika.

Primetih i druge: Kit grli sinove, uči ih da voze bicikle i igraju se loptom. One su mi govorile kako je Kit pratio njihovo odrastanje.

Obuze me talas tuge i osetih jezua. Kit primeti kako gledam tu grupu fotografija.

„Divan je“, rekoah. „Tvoj stan.“

„Hvala“, promrmlja on. „Bilo je to divno vreme, Freni, divno vreme. Ali i ovo sada je.“

Tada me odvoji od klavira i povede u kuhinju. Pretpostavila sam da ne želi da u tom trenutku priča o svojoj porodici. I shvatala sam ga.

Frižider je bio gotovo pun, a mi mrtvi gladni. Kit iz plakara izvadi hleb i dvopek. Sir, sirovo povrće i hladni mezetluci se ubrzo pojaviše na hrastovom trpezarijskom stolu, zajedno sa ostacima pečenog pileta. Pip je dobio piletinu, a deca po kratkom postupku sredila ostalo. Kit mi je nasuo čašu crnog vina, što mi je bilo potrebno. Međutim, posle nekoliko gutljaja otkrih da još uvek ne mogu da se opustim. Bila sam obuzeta svojom stvarnošću:

Postala sam beskućnica.

Pre kratkog vremena videla sam čoveka u agoniji. Istovremeno sam za dlaku izbegla metak.

Osećala sam odgovornost da sačuvam to šestoro dece žive i zdrave, a istovremeno nisam imala pojma kako to da postignem.

Nešto užasno se možda dešavalo u susednom Merilendu.

Ništa, zaista *ništa* u tom trenutku nije bilo pod mojom kontrolom.

Inače, sve ostalo je bilo u redu.

Bila sam tako iscrpljena, da mi se činilo da bih zaspala na nogama. Zato sam se zapanjila kada je Ajk objavio: „Pun sam energije, da izgorim.“

„Nas tri“, uzviknuše blizanci.

„Ne, nemojte!“ uzviknuh ja prekasno. Oz je već otvorio prozor a Ajk se popeo na ivicu.

Sada su bili nezaustavljivi. Sa nekoliko „ćao“ i „brzo se vraćamo“, deca izleteše kroz prozore. Ja uspeh da uhvatim pojas Vendinih farmerica. Ona se okrenu prema meni sa tužnim pogledom i molbom na usnama.

„Freni, molim te. Svi odoše. To je noćni let! Moooliim teee? Moram i ja. Kao što smo na jezeru! Moooliim teee?“

Ja upitno pogledah Kita, koji sleže ramenima, pa pusih devojčicu. Ona raširi krila i izleti da se pridruži ostalima. Bila je tako ljupka, da nisam mogla da izdržim.

Kit mi priđe i obgrli me, pa smo zajedno gledali kako deca lete ispred širokog, sjajnog lica meseca. Taj prizor me je uvek ispunjavao strahopoštovanjem - do sada.

„Čini mi se kao da se zemlja pomera ispod mene“, rekoh. „Nigde se ne osećam sigurno. Pa ni ovde.“

„I ja sam to pomislio“, reče on. „Nažalost.“

„To je samo paranoja zar ne? Paranoični smo, jel' tako?“

Kit uzdahnu.

„To je bio pogrešan odgovor“, rekoh ja.

Deca su izvodila noćni let iznad grada Vašingtona. Ikar je opet pevao „Ondesi me na Mesec.“ Bilo je to zaista blisko savršenstvu. Taj klinac je znao da *peva*. „Samo me ne zovite Stari, plavooki!“ upozorio je.

Maks je, kao i uvek, zamasa krila koristila snažne uzlazne vazdušne struje, dok je vetar fijukao oko nje. Bilo je to kao vožnja u zabavnom parku, samo sto puta bolje. Ostala deca su vrištala od uživanja dok ih je vazduh uzdizao i spuštao. Pa ih opet dizao.

Maks je i dalje bila najspretnija letačica, mada je Oz bio brži i malo snažniji, skupila je krila za nekoliko stepeni i iskoristila vetar kao padobran, to jest vazdušnu struju, da se upusti u obrušavanje od koga zastaje dah.

Ali upravo kada je osetila potpuno uživanje, setila se.

Ljudi možda umiru u susednom Merilendu. Ne, sasvim sigurno umiru! Savremena nauka se, po njenom mišljenju, otimala kontroli.

Svi koji su joj dragi bili su u strahovitoj opasnosti.

„Treba li ti društvo?“ upita je Oz. Sustigao je Maks sa desne strane. „Ili hoćeš da budeš sama?“

„Prijalo bi mi malo društvo.“

Maks okrenu glavu i osmehnu se ugledavši ga. U letu se približi Ozu i prstima mu dodirnu povređeni obraz. „To je vrlo upečatljiva modrica.“

„To je ratna povreda“, reče Oz ponosno. „Iz bitke kod Pajnsa.“

„Naravno“, prihvati Maks. *A bojim se da je rat tek počeo, Ozimandijase. Tek je počeo.*

Oz izvede kolut u vazduhu, pa se petljom vrati u prvobitni položaj. Dok su leteli iznad mesečinom obasjane reke Potomak, dovede slepog Ajka do Maks.

„Maks, jesi li stavila *parfem*?“ upita je Ajk. „Jesi zar ne? *Zanimljivo.*“

„Da bi me lakše pratio“, reče Maks i nasmeja se.

„Kakav grad! Okej, slušajte svi“, uzviknu Oz tako, da ga svi čuju. »Dobrodošli u prestonicu. Ja sam Ozimandijas i noćas ću biti vaš vodič. Na vašoj desnoj strani nalazi se centar Džona F. Kenedija, a dole, upravo ispod nas, stoji čuvena statua Ivo Džima. A ono ispred nas je“, reče Oz dramatičnim glasom, „avion Ameriken erlajns 747,

koji leti pravo na nas. Gubimo se odavde pre nego što neko pozove lovce da nas obore!"

Deca oduševljeno vrisnuše. Zatim njihove krike priguši zaglušujuća buka američkog mlaznjaka koji je preleteo iznad njih.

Jato zatim, u formaciji, preleti gotovo iznad samog Linkolnovog memorijala.

Oz ih povede dalje u obilazak, pokazujući im Memorijal vijetnamskih veterana i brojne kružne saobraćajnice iz kojih zrače avenije poput paoka nekog točka. „Zar nije ovo najupečatljivija zgrada", uzviknu Oz dok su leteli iznad Kapitola.

„Kupola Kapitola je najveća te vrste u Americi. Ono je Avenija Pensilvanija", reče. „Ako pogledate pravo dole, videćete Belu kuću, u kojoj živi predsednik sa porodicom. A i Huverova zgrada je tu negde, blizu. Federalni istražni biro."

„Hajde, Ajk. *Kooo-ro!*" uzviknu Oz. On i Ajk zatim skrenuše levo, a ostatak jata za njima.

Spustiše se vrlo nisko iznad zemlje, ugledavši najzad odraz svog perja, a zatim, uz *či-rapp*, uzleteše i obleteše krug oko čudesne kupole Kapitola.

„Šta misliš, da li predsednik zna šta se dešava ovde, u stvarnom svetu?" upita Oz, približivši se opet Maks. „U Merilendu? Među nama, običnim ljudima? Da oni tipovi hoće da nas pobiju?"

Ona zatvori oči, pa ih opet, polako otvori. „Zaista sumnjam u to. Možda bi mogli jednom da mu kažemo. Ili *pokažemo*. Sad me uhvati za ruku, molim te. Potrebno mi je da me neko drži za ruku."

Ozimandijas uradi nešto još bolje. Polete iznad Maks, pa je pusti da se zavuče ispod njega. Čarobno! Tako su leteli do same kuće i Kitovog stana.

Bio je cik zore, iako sam tako raspoložena više volela da o tome razmišljam kao o pucanju zore. Kit i ja smo već bili na Drumu I, prema jugu i grupi FBI za brzo reagovanje, u Stafordu, Virdžinija. To smo morali da uradimo. U pitanju su bili životi, među koje su spadali i naši i dečiji.

Decu smo ostavili kod Kita, uz video-igru koja ima vreme igranja *700 sati*, bogami; frižider pun smrznutih pica; i striktnu zabranju letenja u bilo kakvim okolnostima.

Išli smo pravo prema košmaru koji je opsedao Maks toliko dugo, u stvari, celog njenog života. *Ako progovoriš, umrećeš*. Učinilo nam se da je Kitov stan najbezbedniji za decu. Bar za sada.

Ja sam sisala cevčicu svoje šolje kafe, uzaludno pokušavajući da smirim živce. Posle nešto manje od jednog sata vožnje od grada Vašingtona, ugledala sam naš cilj.

Nije tu bilo nikakavog znaka, niti jasne adrese. Samo dve obične dvospratne poslovne zgrade od crvene cigle, povezane betonskom stazom.

„Izgleda dovoljno nedužno“, reče Kit, „ali nemoj da te zavara, Frensis Džejn. Ni za trenutak.“

„Ne brini, neće me zeznuti nikakvi brbljivi frajeri iz FBI“, rekoh i namignuh mu. „Prošla sam već to.“

Grupa za brzo reagovanje je oformljena 1994. godine, posle Vakoa i Rubi Ridža* (*Incidenti iz 1990. i 1993. godine, u kojima je FBI nestručno i preterano primenjivao silu, što je rezultiralo kasnijim obimnim istragama i reorganizacijama (prim. prev.)*). Pet godina se nalazila na akademiji FBI u Kvantiku, ali je nedavno premeštena dvanaest kilometara dalje. Svrha te jedinice, rekao mi je Kit, bila je „brzo reagovanje na razne krizne situacije, uključujući tu terorističke aktivnosti, situacije sa taocima i zabarikadiranim subjektima.“

O kej, to bi trebalo da pokriva od prilike sve. A opet, možda i ne bi.

Prema Kitu, tu je trebalo da radi oko tri stotine ljudi, i parking je bio gotovo pun kada smo mi stigli. Kit je parkirao i zaključao svoj „subaru autbek“. Zatim smo pošli uz betonsku stazu i kroz staklena vrata ušli u predvorje, u kome nije bilo ničega, sem jednog lifta.

„Hoće li nam verovati? Hoće li nam pomoći?“ upitah Kita naposletku.

„Iskreno, sumnjam u to", reče Kit mračno.

„Ja iskreno sumnjam zbog čega smo uopšte ovde. *Zašto smo ovde, Kite?*"

On pređe rukom preko svoje plave kose.

„Ovde smo jer bi mogli da nam pomognu - nenamerno. Možda znaju nešto važno, a nisu svesni toga. U Birou se to dešava češće nego što misliš."

„Oh, znači, mi ćemo ispitivati njih, a ne oni nas?" Kit namignu.

„U svakom slučaju, to mi je plan. Uskoro ćemo otkriti. Sem toga, obećao sam da ću doći."

Vrata se otvoriše, pa Kit i ja uđosmo u lift i popesmo se na drugi sprat, do prijemnog odeljenja. Ono je bilo zaštićeno od spoljnog sveta debelim, neprobojnim staklom. Kit pokaza svoju legitimaciju, pa kroz rešetku u staklu reče da treba da vidi specijalnog agenta Brima.

Žena agent za prijemnim pultom se prijatno osmehnu i pusti nas unutra.

„Idite levo, pa samo pravo", reče. „Agent Brim vas očekuje. Svi smo vas čekali. Nadali smo se da ćete dovesti tu leteću decu."

Pošli smo kuda nam je ona rekla, i koraci su nam avetinjski odzvanjali po podu od linoleuma. Ja sam već bivala sve napetija. Verovatno dolazak u FBI može tako da deluje na čoveka. A već sam imala loša iskustva sa njima. Ironično, i Kit je. Oni su uglavnom dobri ljudi, ali nešto je uz put zeznuto. Valjda tako biva kada je Džej Edgar Huver nečiji tata. To je kao put u pakao.

Sa obe strane hodnika nalazili su se separei kancelarija, koje su većinom bile pune agenata, što u odelima sa kravatama, što u farmericama i majicama. Iznenadujuće šarolika gomila, nikako uštogljena koliko samo ja zamišljala da će biti.

Na kraju hodnika, neki mršav, plavokos muškarac je čekao nas.

Agent Varšo, od prethodne večeri.

Kreten. Drkadžija. Bezosećajni seronja. Tačno, to sam zaista mislila o njemu.

„Doktoro O'Nil, Brenane. Uđite, molim vas.“

„Kako da odbijemo tako ljubaznu ponudu?“ rekoh ja.

„Šta sam joj skrivio?“ Varšo upita Kita, koji samo sleže ramenima.

Prvo su nas po protokolu ponudili kafom, koju Kit i ja odbismo, posle čega je usledila prazna priča o tome kako smo prošli u vožnji i sa vremenom, kao i o vašingtonskim Redskinsima. Tek toliko da se uspostavi zajedništvo.

Ja ga nisam osećala. Nije postojalo. Jedan lik, nazvan Pogo, iz nekog starog crtanog filma, jednom je rekao: „Sreli smo se sa neprijateljem, i to smo mi.“ Vrlo slično sam se i ja osećala.

„Gde je Brim?“ upita Kit dok je Varšo odmotavao odvijao veliku, zidnu mapu Merilenda.

„Kazao je da će doći ako stigne“, reče Varšo, u suštini odbijajući Kitovo pitanje. „Sad bi mogli da mi kažete šta vi to tražite.“

„Vi već *znate* šta tražimo. Pomoć. Informacije. Maks zna nešto prilično opako. Vezano je za neki projekat nezakonitog eksperimemisanja“, reče Kit. „Izgleda da se negde u Merilendu odvijaju neki protivzakoniti eksperimenti. Lokacija je *nejasna*, a naziv *nepoznat*. Ljude, *neimenovane*, veovatno ubijaju dok se mi spremamo da zabadamo špenadle po tvojoj mapi. Otprilike to se dešavalo u onoj školi u Koloradu.“

„Vi znate sve to. Iz mog izveštaja. Problem je u tome što - niko ne veruje Maks. Ni meni“, reče Kit sve napetijim glasom.

„Pa ovde ste, zar ne?“ reče Varšo. „Pomažemo vam.“

„Samo zato što sam ostavio traga u Vašingtonu. Vrlo malo. Jer, niko ovo ne shvata stvarno ozbiljno.“

„Dobro, da li sam ovo dobro shvatio?“ upita Varšo. „Neko, ko je uključen u takozvano biotehnološko eksperimentisanje, toliko želi da učutka Maks, da je spreman da zbog toga pobije svu tu decu.“

„Nešto slično“, reče Kit. „U stvari, mislim da pokušavaju da decu otmu. Ubistvo bi mogla biti pomoćna varijanta. Deca su im potrebna. Ne znam zašto ih toliko žele. To me izluđuje.“

„Ma hajde“, reče Varšo podsmešljivo. „*Poslušaj* sebe. Nemate nikakve stvarne dokaze, ni dokumentacije, sem polusmislenih priča dvanaestogodišnjakinje koja je verovatno pod velikim stresom.“

„Ja bih se složio sa agentom Varšoom“, reče agent Brim, tek sada ulazeći u kancelariju. „Kažite nam šta znate, agente Brenan. Potrebno nam je da to čujemo iz prve ruke. A možete se uključiti i vi, doktorko Nil.“

„Oh, hvala“, reko ja.

Kit je znao da bude strahovito ubedljiv, kada to hoće. Sledećih sat vremena iznosio je specijalnom agentu Brimu *neke* od Maksinih zastrašujućih informacija. Ali samo *neke*. Kao da ni Kit nije sasvim verovao Brimu.

Ovaj ga je saslušao ne prekinuvši ga ni jednog trenutka. Na kraju ukuca neki broj u telefon na Varšoovom stolu, prenese neke od informacija i reče: „Javite mi se što pre.“

Posle manje od petnaest minuta uđe neka plavuša i dade Brimu jedan dosije. On pažljivo pogleda sadržaj.

Ja pročitah etiketu naglavce. OPŠTA BOLNICA LIBERTI.

„Šta je ovo?“

Brim reče: „Još uvek imate nekoliko prijatelja u Huverovoj zgradi. Oni žele da vam puzimo pomoć, i pomoć ćete dobiti. Liberti izgleda kao da bi *mogla* biti mesto na koje devojčica misli.“

„Kad smo kod toga, Liberti verovatno možete isključiti. To je prvoklasna nastavna bolnica. Do đavola, pa predsednik i potpredsednik se danas pregledaju u Libertiju. To je najbolja bolnica u okolini Vašingtona. Bolja je od Valtera Rida.“

Kit potvrdno klimnu glavom, listajući dokumentaciju u dosijeju.

„Za razliku od neke dece njenih godina, Maks ne priča u prazno, niti laže. Ona kaže da u Merilendu postoji neka nelegalna laboratorija. Šta god da je, u njoj se izvode eksperimenti. Na ljudima.”

„Možda se negde izvode nelegalni eksperimenti, ali sumnjam da je to u Libertiju”, reče Brim.

Primetih kako se Kit napeo i mišići obraza mu poigravaju.

„Razumem”, reče. „U svakom slučaju, hvala za dosije. Sad ćemo poći.”

„Stvarno mi je antipatičan”, rekoh kada smo Kit i ja pošli natrag, prema kolima. „Ne sviđa mi se način na koji ti se obraća. Isto kao i Varšo. Veruješ li im?”

Kit pogleda pravo u mene.

„U ovom trenutku verujem tebi i deci. Nikome drugom. Mislim da svi ostali hoće da nas pobiju.”

Zagledah se u njega.

„To zvuči kao da je Maks rekla.”

„I jeste.”

Svi ostali hoće da nas pobiju. Kakva ideja. Jeziva, i moguće tačna. Bilo je kasno posle podne kada smo se vratili u Kitov stan u Vašingtonu. Ja sam bila prenapeta, i uplašena. Kao i deca. Ostatak dana smo nervozno virili sa Kitovih prozora, gledajući kako službenici i turisti obilaze popularne galerije i restorane u okolini Dupon Serkla.

Ali, kao što izreka kaže, nije paranoja ako vas neko zaista proganja.

Pošto su preduzeća zatvorena i na kraju radnog dana i na ulice se spustio sumrak, dozvolili smo sebi opuštanje.

Deca su, jedno po jedno, kliznula kroz prozor kupatila, okrenut na suprotnu stranu od ulice.

Šest puta se čulo kako su krila zalepršala unutar zidova zadnjeg dela zgrade. Ja sam zadržala dah i zahvalila se bogu što nisam začula nikakve pucnjeve ni krike. Počela sam o svom tom košmaru da razmišljam isto kao Kit. U tom trenutku sam verovala samo njemu i deci, i nikom drugom.

„Uhvatila me je blaga drhtavica“, priznadoh pošto je i poslednje od dece izletelo.

„Ne brini, verovatno će biti još gore. Ne, dobro smo. Bar za sada.“

Kit i ja sačekasmo pola sata pre nego što smo i sami izašli iz zgrade, pa pođosmo do ugla avenije Masačusets i zaustavismo taksi. Osećala sam se kao da smo likovi iz nekog filma, nekog stravičnog, kakve ne volim da gledam.

Ćutali smo dok je taksi prelazio avenijom Masačusets par ulica prema jugu i prolazio pored nekoliko ambasada i sličnih ustanova. Tada Kit na crvenom svetlu izađe iz kola i izgubi se.

Ja ostadoh u taksiju kada je kod Skot Serkla skrenuo levo u Šesnaestu ulicu i produžio do ulice P, pa i sama izađoh. Prava špijunska predstava.

Kitov „subaru“ je još uvek bio parkiran tamo gde smo ga ranije ostavili. Posle nekoliko minuta, Kit se pojavi mašući ključevima kola.

Priđe i zagrlj me.

„Jesi li dobro?“

„Zagrljaji prijaju, ali nisam.“

Povezismo se na zapad, okrećući i skrećući, provezismo se pored njegovog stana i produžismo prema zoološkom vrtu. Odvezismo se

do mesta gde su se deca prikrla, iza samoposluge Sejfvej, pet ulica severoistočno od parka Kalorama, i žurno ih primismo u kola.

Misija je izvršena. Do sada je bilo u redu.

„Vežite se“, reče Kit. „Ozbiljno vam kažem.“

Počeo je spretno da manevriše kolima da bi se otresao pratnje - tek za slučaj da je imamo. Deca su se zbog toga beskrajno uzбудila, a ja prestravila. Obilazili smo druga kola kao da smo na trkama, povlačili se i ludačkom brzinom izbegavali prepreke. U trenutku kada smo najzad sišli sa glavnog puta i prijavili se u idilični motel u šumama Merilenda, po imenu *Almino odmorište u dolini*, sasvim sigurno smo se otresli bilo kakve moguće pratnje.

Bar sam se ja tome nadala.

I to, Almino odmorište bio je povučeni motel sa bungalovima. Dobili smo zasebnu kolibu, površine trideset sedam kvadratnih metara, u šumi, mnogo lepšu od bungalova u Borovima. Bila su tu dva francuska kreveta, sa odgovarajućim, svetloplavim prekrivačima, dodatnim Poljskim krevetima i kablovskom televizijom.

Povrh svega toga, iza kolibe je proticao potočić, zasenčen granama nekoliko brestova. Šta još devojka može da traži?

Počelo je i da mi se sviđa zajedničko spavanje i jednoj prostoriji. Bilo je malo tesno, ali udobno i prijatno poput kašike melase.

Tada je svanulo i moja bajka o princezi Freni, njenom zgodnom princu Kitu i šestoro čarobne dece nestala je sa jutarnjom maglom. Negde napolju bili su lovci. Bez sumnje.

Moraćemo nekako da ih zaustavimo pre nego što oni zaustave nas.

Ali kako?

Naposletku, bilo je to jednostavno, zaista - morali smo da mi da lovimo lovce. Morali smo da ih zaskočimo pre nego što oni zaskoče nas. Nije bilo drugog izlaza.

Kit je uspeo da obradi FBI. Možda je zaista imao veze u Huverovoj zgradi. U svakom slučaju, neko je urgirao da dobijemo razgovor u Haulrovom institutu, unutar Opšte bolnice Liberti.

Polovina dece je odmah zaspala, a ostali su gledali crtane filmove, pijući mleko i gurajući ruke u gomilu krofni, kada smo Kit i ja pošli u bolnicu Liberti, za koju smo već znali da je *besprekorna*.

Pošto smo izašli na put. Kit reče: „Čoveče, kako je ovo lep dan“, i *jeste* bio predivan, sav u zlatnožutom i nežnoplavom.

Oktobarski povetarci milovali su pufnaste oblake, zvuci šezdesetih svirali su sa radija, a Kit je pevao zajedno sa Hobijem Darinom: „Želim neku devojkicu da nazovem svojoj...“

Kit je imao prilično muzikalan glas i ne bi se postideo ni Valdena Roberta Kasota* (*Pravo ime američkog pevača i tekstopisca iz pedesetih i šezdesetih godina, Bobija Darina (prim. prev.)*). Prisećali smo se šta smo osećali jedno za drugo i za kratko vreme zaboravljali da nam to nije prvi dan godišnjeg odmora.

Nažalost, išli smo pravo u Maksin košmar. Ako ne u bolnicu Liberti, onda na nekom drugom mestu u provinciji Merilenda.

Nisam mogla ni zamisliti kakvi su to eksperimenti, ali ako imaju bilo kakve sličnosti sa onim što sam videla u onoj školi u Koloradu, možda ne bih to ni htela.

„Vrlo cenjena“ Opšta bolnica Liberti nalazila se u okrugu Kerol, preko pedeset kilometara od Baltimora i nedaleko od rezervoara Liberti. Bolnica je bila tako skrivena između ustalasnih brežuljaka Merilenda, da smo je u prvom trenutku prevideli.

Prilikom drugog prolaska primetila sam diskretan bronzani znak koji nas je skrenuo sa glavnog druma na uzani put, pa na široki, šljunčani prilaz koji je vijugao između zrelog bilja i zemljišta sa predivno održavanom travom.

„Ovo je gotovo suviše dobro da bi bilo istina“, rekoh ja Kitu. „Možda su tvoji drugari u Birou jednom i u pravu.“

„Nemam ja više nikakve drugare u Birou. Zar si zaboravila da svi oni misle kako sam ja nekakav Molder?“

Bolnica se sastojala od dva krila, koja su stajala pod uglom od šezdeset stepeni jedno prema drugom, poput polovina neke otvorene knjige koja stoji uspravno. Trospratne zgrade su bile sagrađene od belog kamena, sa mnogo širokih prozora sa kojih se pružao veličanstven pogled.

Morala sam da priznam da izgleda rasvim dobroćudno.

Pa zašto sam se onda naježila čim sam ugledala tu građevinu?

I zašto sam i dalje bila naježena? Zašto sam osećala strahovitu želju da pobeegnem odatle kao od kapije večnog pakla? I zašto nisam pobešla?

Kit me lako dodirnu po donjem delu leđa dok smo kroz automatska klizna vrata ulazili u veliki, otvoreni prijemni hol. Bio mi je tada potreban dodir, da me ohrabri.

„Dobro sam“, šapnuh, okrenuvši se. *Lažljivica. Beslovesna lažljivica.*

„Ja nisam“, reče on. „Čudno se osećam na mestima gde se možda izvode eksperimenti na ljudima.“

„Ne u bolnici Liberti“, rekoh ja. „Predsednik i potpredsednik se danas tamo pregledaju.“

„Misliš li da je ovo ono mesto koje je Maks otkrila? Bolnica? Najbezbožnija od svih svetinja?“

"Iz nekog potpuno šašavog razloga", rekoh, „Verujem. To je samo osećaj, Kite.“

„Sad se bojim“, reče on.

Jutarnje sunce je obasjavalo teraco-pod i kao da je osvetljavalo put do križnog, granitnog pulta za informacije. Tu nas jedan vrlo ljubazan i uslužan stariji čovek uputi prema nizu liftova označenih sa INSTITUT HAUER, gde je trebalo da obavimo razgovor. Znao je naša imena i kao da je bio iskreno impresioniran jer smo došli da vidimo doktora Itana Kejna.

Lift nas je spustio u podzemlje, gde smo izašli u malu i sa ukusom nameštenu prijemnu prostoriju. Bila je postavljena debelim tepihom tamne boje i opremljena sličnim foteljama.

Bio je tu mali sto, prekriven svežim, stranim i domaćim dnevnim novinama i časopisima. Na ploči od mahagonija, pored posuđa sa strane, vrila je kafa. Iz nevidljivih zvučnika čula su se Vivaldijeva *četiri godišnja doba*. Savršeno, previše savršeno.

Međutim, metalni miris dezionfekcionih sredstava mi je razbio čaroliju. Još uvek smo bili u bolnici. U to nije bilo sumnje. „Jesi li čitala *Komu* Robina Kuka?“ upita me Kit. „Jezivo.“

„Prestani“, rekoh, ali uspeo je bar da mi izvuče osmeh.

„Čuj, Kite, znam da su tvoji pajtaši iz FBI-a ugovorili ovaj sastanak, ali zašto misliš da će ovi ljudi hteti da razgovaraju sa nama?“

Kit dozvoli sebi blag osmeh.

„Zato što ćemo, ako odbiju, mi postati *zaista* sumnjičavi.“

„Prekasno. Ja to već jesam.“

Kit pokaza svoje akreditive i propratno pismo čoveku u plavom odelu, koji je sedeo za malim pultom od mahagonija. Mladi službenik nazva telefonom gospođu Analizu Miler.

„Analiza će odmah doći“, reče nam recepcionar zaključnim tonom.

Gospođa Miler je bila mršava, ukočena žena u drugoj polovini svojih dvadesetih godina. Tamnu kosu je zategla u dug konjski rep. Na sebi je imala tamno sivi kostim sa pantalonama, koji je izgledao i lepo, i poslovno, istovremeno. Osmeh joj je bio otvoren, ali po mom mišljenju lažan, kao da njene svetlozelene oči nisu uspevale da podrže poruku koju šalju usta.

Ona nam veselo pruži tanku ruku.

„Nikada nisam upoznala nikoga iz FBI-a“, reče. Ja pogledah Kita. Da, naravno. Kao da joj je to predstavljalo nekakvu pretnju.

Povela nas je prema drugom nizu liftova. Prvi je došao veliki lift, sa vratima na obe strane. Imao je gumeni pod i metalna vrata.

Spustio se poput metka na sprat za koji sam pretpostavila da se nalazi bar šest do devet metara ispod zemlje.

„Trinaest i po metara“, reče Analiza. Pomislila sam kako zaista može da čita misli.

Lift se otvori u plavosivom hodniku, obloženom gumenim pločicama, u kome je medicinsko osoblje u plavoj odeći i belim uniformama bolničarki žurno promicalo u oba smera.

„Ovo je istraživački deo Libertija. Hauerov institut je posvećen nastavljanju rada čuvene ekipe Klare i Harolda Hauera, reče nam gospoda Miler. „Oni su, kao što verovatno znate, poginuli u tragičnoj saobraćajnoj nesreći kod Bostona.“

Znala sam za Hauerove.

„Tužno“, reko.

Zastadosmo kod jedne prostorije iza stakla, od poda do plafona pune metalnih polica. Na svakoj je bilo na stotine kaveza sličnih plastičnim kutijama za cipele.

U kavezima su se nalazili neki tamni, zaobljeni organizmi. Bili su to laboratorijski miševi. Ja se opet naježih.

„Naše takozvane zamagljene epruvete“, reče predstavnica za odnose sa javnošću raspoloženo. „Ovde izvodimo veliki broj oglada na životinjama - što možete i sami zamisliti.“

Njene reči prizvaše poplavu uspomena. Vrlo ružnih. Setih se slične prostorije u Školi, onoj groznoj ustanovi, u kojoj su Āaks i ostala deca proživeli veći deo svojih života. I tamo su imali Mišju sobu sličnu ovoj koju sam upravo gledala, kao i „dečiju sobu“ sa strahovito deformisanom decom, ostavljenom da umiru. Nikada neću zaboraviti kada sam prvi put ugledala Pitera, Oza, Ajka i Vendi - deca su bila šćućurena u kavezima i prekrivena izmetom.

Odmahnuh glavom, da odbacim te uznemirujuće slike. Ovo *nije* Škola, podsetih se. Tu *predsednik* dolazi na preglede.

Naša pratilja, naravno, nije videla slike u mojoj glavi. Možda je i sama Analiza imala neke slične. Odmah nas je povela od tih, zamagljenih epruveta, kroz neke hodnike. Videli smo prostorije pune tehničara za računarima. Verovatno su unosili informacije o DNK u bazu podataka Centra.

Spustismo se liftom na još niži nivo i izađosmo. Na trećem podzemnom spratu videsmo niz laboratorija punih sjajne savremene medicinske opreme i znakova koji su označavali sale za operacije od broja jedan do šest.

„Hauerovi su bili pioniri na polju istraživanja matičnih ćelija“, izjavi gospođa Miler. Sigurna sam, doktorko O'Nil, da znate da su matične ćelije sveže primarne, nediferencirane ćelije, izdvojene sa fetusa ili iz koštane srži. Injektirane u telo, te ćelije imaju sposobnost da se pretvore u bilo kakve ćelije, koje su potrebne telu. Āelije kao da znaju gde se nalazi povreda, pa odlaze pravo na lice mesta i leče je.“

„Ovo je izvanredno. Zaista je vredno“, reče Kit bez imalo cinizma; u stvari, uz svoj najšarmantniji osmeh. „A sad nas“, reče, „povedite svom vođi.“

„Doktor Itan Kejn je odmah tu, iza ugla“, reče Analiza. „Danas, kao i obično, operiše. Taj čovek nikada ne staje, kao da se nikada ne odmara.“

76

Ubica po imenu Marko Vinsenti se uopšte nije iznenadio primivši poziv da ode u Meriled, i to odmah. Ranije je već osetio da novi poslodavci ne žele da unajmljuju previše ljudi spolja, čak ni kada im je očajnički potreban specijalista njegovog kalibra.

Mada su pokušali i na drugi način.

Da pohvataju tu decu.

I sada je došlo vreme za druge îđcije. Baš kako je i on prorekao na krovu one zgrade u Denveru: „Vidimo se kasnije, mala.”

Vinsentijeva specijalnost: dalekometni snajper. Pre nego što se osamostalio, bio je u vojsci Sjedinjenih Država. Sada je posla manje, međutim, utoliko više se isplatio.

Marko je odlučio da se odveze od svoje kuće u Hempstedu, na Long Ajlendu, dole, do zapadnog dela Merilenda, gde bi trebalo da se mota onih šest malih nakaza. Njegov posao, konkretno, bio je da ubije jedno od njih - stariju devojčicu, Maks. Međutim, obećani su i razni bonusi, a on je naumio da se vrati kući sa što više novca od bonusa.

Marko je slušao traku *Najbolje od Mocarta* još iz samog Njujorka. Muzika mu nije smirivala živce - to mu nije bilo potrebno - ali uživao je u njegovom muzičkom talentu i, najviše, tačnosti kompozicija.

Ovaj posao je imao šifrovani naziv poznat samo njemu i njegovom tajanstvenom poslodavcu. Glineni golubovi. To mu se svidelo. Mete koje ne uzvraćaju i ne mogu da uzvrate.

Kit i ja smo se najzad sreli sa doktorom Itanom Kejnom. Analiza Miler nas je povela do čoveka koji se prao iznad širokog, metalnog umivaonika, ispred jedne od operativnih sala. Gledali smo kako uzima peškir od bolničarke, koja mu zatim pomože da skine odeću za operacije. Analiza Miler ga podseti su iz FBI-a dogovorili našu posetu. On joj se osmehnu, pa joj klimnuvši glavom pokaza da je slobodna. Predstavio nam se uz čvrst stisak ruke koja je mirisala na sapun, i oštar pogled kada mu je Kit rekao naša imena.

Doktor Kejn je bio neverovatno zgodan, to mu priznajem. Imao je četvrtasto lice bez bora, gustu plavu kosu, široka ramena i uzan struk. Oči su mu bile svetloplave, a osmeh topao kao dečiji.

„Zovite me Itan“, reče on. „To mi se više sviđa. Drago mi je da sam vas upoznao. U vezi s čim je sad ovo? Da se Biro ne zainteresuje da povremeno koristi našu bolnicu? Ne znate koliko mi je to drago. Ovo je odlična istraživačka ustanova, možda najbolja u Sjedinjenim Državama. Imate li vremena za razgovor? Ja mogu da odvojim nekoliko minuta.“

„To je vrlo ljubazno od vas, doktore“, reče Kit nežnim, milozvučnim glasom. Nikada ranije nisam primetila tu njegovu prijatnu, diplomatsku stranu. Dok smo išli za Kejnom, Kit se okrenu i šapnu mi, „Nemoj da mi pokvariš ovu tačku finog momka. I ne smeј se.“

Iz dokumenta koji smo dobili od predstavnice za odnose sa javnošću, Analize Miler, znali smo da je doktor Kejn dobitnik Pionirske nagrade Američkog udruženja hirurga za transplantacije, kao i da radi na unapređenju terapija ćelijskim stabljikama.“ Pratili smo ga kroz lavirint hodnika do njegove kancelarije, skromne i vrlo prijatne prostorije, prepune knjiga koje su bile poslagane na podu, gotovo do visine stola. Bile su tu i slike doktora Kejna sa nekoliko probranih političara, filmskih zvezda i par finansijskih čarobnjaka.

„Zanemarite ovaj kičeraј.“ Potcenjivački mahnu rukom prema fotografijama. „Pomaže prilikom izvlačenja donacija. Nemate pojma. Ovo je doba idola, zar ne.“

Na ormančiću je stajala i jedna velika porodična fotografija. Na upečatljivoј slici, doktor Kejn je stajao na stepeništu neke lepe, novogrčke farme. Ruke je obavio oko jedne tamnokose žene koja je podsećala na Džeki Kenedi i dvoje lepe dece, dečaka i devojčice u

tinejdžerskim godinama; treće dete, devojčica od oko četiri godine, igrala se ispred njihovih nogu.

»Sisi je naš preporod", reče on, pokazujući nam malenu. „Čoveče, kako nas je preokrenula. Prava je puškica." Osmehnu se i gurnu činiju sa kikirikijem prema nama. „Ja sam se navukao", reče namignuvši. "Ali ima i gorih stvari"

On skloni papire sa dveju stolica pored stola i pozva nas da se udobno smestimo. Sam se zavalio u svoju fotelju, zgužva parče papira za pisma i probaci ga kroz minijturni koš, koji je stajao iznad korpe za otpatke. „Dva boda", reče, pa se zaljulja u stolici, zadovoljan sobom kao navijač Lejkersa.

„Da budem iskren, drago mi je da su se u Vašingtonu zainteresovali za nas", reče Kejn. „Što više privučemo pažnju javnosti, to bolje", reče. „Potreban nam je novac. Dozvolite da vam opišem naš najdraži projekat, koji je neverovatan."

„Jedina naša misija jeste produžetak ljudskog života, i u tu svrhu radimo na dve strane istovremeno", objasni nam. Iznenada se nagnu napred i stolica mu škripnu, a on rukama pokaza suprotne smerove. Mislio je na suprotne strane.

„Radimo sa matičnim ćelijama na jednoj strani i transplantaciji organa, na drugoj. Pošto je, naravno, nelegalno koristiti ljudski fetalni materijal, ograničeni smo na kloniranje fetalnih ćelija uzetih ranije, pa koristimo matične ćelije iz koštane srži. Naravno, posao je spor. Međutim, to je i razborito."

Uze još šaku kikirikija i nastavi da ih krcka, dok smo mi čekali da nastavi. Osetila sam da ga ne zanima ni naše mišljenje, ni prekidanje.

„Što se tiče transplantacija", nastavi doktor Kejn, „upotreba životinjskih organa je zabranjena bez obzira na razloge, pa radimo najbolje što možemo sa dostupnim ljudskim organima. Za njima vlada velika potražnja, a istorijski gledano, sa ljudskim organima smo imali vrlo veliki procenat postoperativnog odbacivanja.

„Međutim, tokom poslednjih par godina smo imali i par zaista velikih uspeha", reče sa veselim osmehom na privlačnom licu. „Shvatili smo da transplantacijom nekoliko organa u sistemu ne postignemo veći uspeh nego transplantacijom pojedinih organa. Zbog toga, kad nađemo pogodnog donatora, koristimo ceo organski sistem. „Hteo

bih da vidite ovo", reče. Pruži ruku iza sebe i otvori vrata ormančića. Odatle izvadi mapu i raširi je po stolu ispred nas.

Zagledasmo se u obeležene pozicije koje su pokazivale broj višeorganskih transplantacija i procenat uspešnih zahvata.

„Postigli smo uspeh u osamnaest odsto slučajeva u poslednjih šest meseci. Možete li da zamislite? Pre pet godina to ne bih mogao da poverujem. Ne bih ni pre tri godine!”

Doktor Kejn kao da je bio sasvim obuzet ličnom stranom svog posla; pomenuo nam je nekoliko istorija bolesti mladih ljudi koji bi umrli bez transplantacije organa, kao i starijih ljudi koji su dobili novu životnu snagu.

Moram priznati da je njegovo samouverenje delovalo osvežavajuće, a entuzijazam zarazno.

„Noću jedva spavam, toliko sam uzbuđen zbog nekih detalja ovog projekta”, reče naposletku. „Bliže smo nego ikada mogućnosti dugotrajnosti ljudskog života. Gajim nadu da će se ta dva puta uskoro zbližiti. Kada se to dogodi, imaćemo mnogo mogućnosti. Ili da zamenjujemo organe, ili da uz pomoć tehnologije matičnih ćelija poboljšavamo tkivo. Ili da delujemo pomoću oba metoda istovremeno. Mislim da možemo računati na to, Freni i Kite. Doživjećemo da se okoristimo tim prednostima. Nije li to slavno? Zamislite samo. Za naših života. Sada dozvolite da vam opišem ostatak naše bolnice. Potrudicu se da bude kratko, ali vrlo slatko.”

Kit i ja smo pomalo ošamućeni napustili tu ustanovu. Bila je upravo suprotna onome što smo videli i osetili u onoj užasnoj Školi u Koloradu. Bili smo obuzeti osećajem da je ovo jedan izvanredan medicinski kompleks. Hauerov institut je bio napredan, poznat po kvalitetnom radu, dobro vođen, možda najbolji istraživački centar u Americi. Doktor Itan Kejn je očito bio sjajan i uživao je veliki ugled.

„Ne shvatam”, reče Kit.

Ja jesam.

Mene je i dalje držala ona jeza.

Doktor Itan Kejn se osmehnu kada su FBI agent Brenan i doktorka O'Nil izašli iz njegove kancelarije. Kakve su to neverovatne budale. Znao je tačno šta su tražili tu i iako je bio razočaran jer se njegova bolnica našla pod sumnjom, on tu nije mogao mnogo da učini, zar ne? Sem toga, bio je gotovo siguran da je ovo dvoje imbecila progutalo njegove gluposti. Bio je toliko strpljiv i umiljat sa njima. Od same pomisli na taj sladunjavi intervju bilo mu je muka.

Itan Kejn izađe iz kancelarije i privatnim liftom se poveze do prizemlja. Morao je da se pojavi na važnom sastanku. Izvezao je B-3 i požurio dugačkim hodnikom prema sali za sastanke.

Voleo bi da je to pokazao Brenanu i doktorki O'Nil prilikom njihovog službenog obilaska bolnice. Razbio bi njihove male mozgove. Itan Kejn upotrebi specijalni ključ sa šifrom, da bi ušao u salu za konferencije. Trojica ljudi su sedeli za stolom od stakla i metala.

Čak i doktor Kejn je morao da prizna da su to izvanredni primerci - čudesni, ako se potrudite da razmislite o tome. Svaki od njih trojice izgledao je potpuno isto kao on. Gotovo da su bili on. Međutim, pre je bilo kao da su oni ruke i noge, a on je glava. A naravno, glava upravlja.

„Doktori Kejn“, obrati se on trojici kopija, „imamo mnogo posla i malo vremena. Uskrsnuće se bliži, ali upravo sada razmišljam o nečem drugom. Hoću tu decu! Posebno onu koja se zove Maksimum. Video sam budućnost, i Uskrsnuće je tek početak.“

Ozimandijas nikako nije mogao iz glave da izbaci misao da je srećniji nego ikada u životu.

Mnogo! Kilometrima i kilometrima! Svetlosnim godinama!

Naravno, ranije se osećao uglavnom sasvim mizerno. Bio je radni dan i u šumama nije bilo ljudi, ali zato su bile pune poznatih i prijatnih zvukova. Potočići su ritmično žuborili preko mahovinom obraslog kamenja, a vazduh je bio pun ptičije pesme i veveričjeg brbljanja.

I što je bilo najbolje, on i Maks su bili sami. Ta slatka, neizdržljivo lepa, zlatokosa devojka letela je naporedo sa njim iznad šuma, doslovno krešujući vrhove drveća vrhovima svojih krila.

Lebdeći na struji toplog, svežeg vazduha, Oz je duboko analizirao jednu misao: Koliko je bio besan celog svog života. Tužno, ali tačno. I neporecivo.

Besneo je i borio se sa svojim čuvarima u Školi u Koloradu, a i od kada je vraćen svojoj takozvanoj biološkoj majci, bio je besan na ceo svet. Međutim, tokom poslednjih nekoliko dana onaj vreli, crveni plamen gotovo da se sasvim ugasio u njemu.

Maks je bila uzrok svega toga. Želeo je da se i ona oseća veličanstveno kao on, i mislio da bi umro ako to ne bi bilo tako. Dobacio joj je jedan zaverenički pogled i vinuo se vertikalno u visinu. Oz nestade u plavetnilu kao lovac koji pokušava da izbegne neprijateljski projektil.

Zatim se sjuri do Maks i zagrlj je sa leđa; poljubi je u potiljak dok su zajedno padali prema tlu.

Bilo je veličanstveno. Svi su poželeli da to probaju bar jednom. Kada je bilo gotovo prekasno da se izvuku iz poniranja, Maks reče:

„Oze, puštaj! *Odmah!*“

I pustio ju je! I raširili su predivna krila širom, i mahali, mahali, mahali kroz vazduh, prekinuvši pad u trenutku kada su mogli nogama dodirnuti zemlju.

„Ti bi“, reče Maks smejući se, „mogao biti opasan!“

„Ali tebi se to sviđa, zar ne? Je li tako? Nisam te valjda odjednom umorio?“

„Ne, Ozimandijase, volim te do detalja. Nikad se nisam ovako osećala i ne želim da to prestane. Mi smo, pa, kao Romeo i Julija.“

„Ali preskočićemo samoubistva, ako nemaš ništa protiv.“

„Ja nisam sklona samoubistvu“, isceri se Maks. Grabila je vazduh kao da vesla i uzletala prema nebu pod uglom od devedeset stepeni. Na vrhuncu uzleta skupila je krila i stuštila se dole, prema Ozu. Pomilovala mu je obraz prstima padajući pored njega. Bože, kako ga je volela.

„Uhvati me, ako možeš“, doviknu mu.

„To nije problem. Smatraj da si već uhvaćena.“

„Kakav momak!“ Nastade utrkivanje.

Maks se sjuri iznad divnog čestara jasenova, pa se spusti ispod njihovog baldahina, leteći cik-cak između stabala. Definitivno bi na takmičenju od sudija dobila ukupnu ocenu deset.

Oz ju je pratio u stopu, bez daha zamahujući krilima, tako brzo da su izgledala kao u magli. Obilazili su stablo za stablom, u neverovatnoj demonstraciji hrabrosti i veštine. Tada Maks slete. Za njom i Oz.

Uhvatili su se u zagrljaj još pre nego što su nogama dodirnuli tlo. Drhtave usne su im se dodirnule. Njihovo uzbuđeno dahtanje kao da je prigušilo sve ostale zvuke u šumi.

Oz povuče unazad Maksinu zlatastu kosu i nežno joj pridržava glavu rukom ispod potiljka. Poljubi je, a ona uzdahnu ispod njega. Odjednom je postao vrlo čvrst i ona se nasmeja.

„Kakav momak“, šapnu mu.

„I kakva devojka“, reče Oz. „Kakva si ti žena, Maks.“

„Stvarno to misliš?“ šapnu ona bez daha.

„Znam to.“

Tela su im se dizala i spuštala, dizala i spuštala pod neravnomernom svetlošću, ispod blago zaljuljanih grana jasenova. Bili su potpuno izgubljeni jedno u drugom. Sjedinili su se sa celom šumom. Nešto u njihovoj složenoj genetici uzdizalo je to iznad poređenja. Posle dužeg vremena najzad se razdvojiše, dok je znoj sijao na njihovim savršenim telima.

Maks je već razmišljala o tim trenucima - kada budu sve to ponovili, nije osećala ni zrnice krivice. Osećala se predivno, čisto. *Stvoreni smo za ovo. To je tako ispravno.*

Ona i Oz su ležali zajedno i tiho nekoliko trenutaka, zadihani, skupljajući snagu. Zatim Oz oseti kako Maksini prsti počinju laganu

igru, prateći obrise ponosnog orla na njegovim grudima, i lebdeći iznad njegovog ravnog stomaka.

Oz je uhvati za ruke i okrenu se na stomak, pritisnuvši joj krila iza nje. Zagleda joj se duboko u oči. Spusti lice toliko da oseti njen slatki dah na obrazima.

„Ti si sve moje u univerzumu, Maks“, reče. „I uvek će biti tako.“

„Čak i ako jednog dana budemo morali da živimo na hikori orasima?“

„Pa i ako spadnemo na puževe.“

„Stvarno te volim“, dahnu ona. „Ovo što mi imamo, bolje je od obične, ljudske ljubavi. Mislim da se niko nikada pre nas nije osećao kao mi sada. Zar nije nauka čudesna? Bar povremeno?“

„Ne zaboravi, oni misle da smo mi *greška*.“

Maks je još uvek bila pomalo ošamućena, pa je, začuvši krckanje grančica, bila potpuno nespremna. Odgurnu se od Oza. Odjednom je bila sva napeta.

Ona i Oz nisu bili sami.

On skoči na noge, njen ratnik i zaštitnik. Raširi krila do punih tri metra raspona i čučnu poput orla, da je zaštiti. Oz prebaci težinu i šumom se razleže krik besa!

Oboje ugledaše pridošlicu - i shvatiše da nije moglo biti gore.

Bio je to Metju.

Bio je potpuno izbezumljen onim što je upravo video u šumi. Maks... i Ozimandijas? Radili su ružne stvari. Njegova sestra je radila hopa-cupa sa Ozom. On je bio totalno izbezumljen.

„Šta se to, koji đavo, dešava?“ dreknu na njih. „Šta to radite vas dvoje zajedno? Odmah da ste prestali! Skloni se od nje, Oze. Upozoravam te. Isuse, Maks. Oh, čoveče, oh, čoveče.“

Vladala je mrtva tišina jednu sekundu, a zatim Ozimandijas raširi krije i kriknu. Metju uzdrhta i rasplaka se, dok se Maks žurno oblačila. Nije se okrenuo prema sestri čak ni pošto mu je Maks rekla da može.

„Kazaću šta ste radili“, jecao je. „Kazaću Freni i Kitu. Kazaću svima.“

„Meti, razgovaraj sa mnom. Dođi ovamo, ti.“

„Meti, nisam povredio Maks“, reče Oz najzad. Sada više nije izgledao ljutito. Možda malo kao da mu je neprijatno, a možda mu je bilo žao Metjua. „Tako to biva sa našom vrstom. Videćeš kad malo porasteš, drugar.“

On priđe Metjuu i uhvati ga za ramena, da bi ga pogledao u lice. „Ja volim Maks. A volim i tebe.“

Ali Metju grubo odurnu Oza. „Jebi se, *drugar*. I ti, Maks. Oh, šta ćemo, sad je prekasno za to! To je već završeno.“

Metju otrča naslepo kroz šumu, a kada je osetio vazduh u krilima, odbaci se i poleti više nego ikada ranije. I tada Metju kriknu na nebesima poput glasnice smrti.

A Marko Vinsenti ugleda kretenskog plića na mušici nišana.

Trebalo je samo da *povuče okidač*.

I dete bi palo.

81

Kit i ja smo upravo skrenuli na parking uvek prijatnog Alminog Odmorišta u dolini, kad začuh plač nekog od dece.

Koga? Šta se dešava?

Potrčah iza kabine, do male čistine koja je vodila u šumu. Metju dotrča do mene i baci mi se uplakan u naručje. *Metju?* Pa on nikada nije zaplakao.

„Freni!” zacvili on. „Fren-niiii!”

„Šta je bilo? Šta se desilo, dušo? Šta ti je?” upitah ja, grleći ga čvrsto.

„Bili su goli u šumi! Bogami, Freni. Ne izmišljam.. Stvarno.”

„Ko, Metju? O čemu pričaš?”

On se okrenu i pokaza. Maks i Oz su dolazili iz šume prema motelu. Meni srce preskoči jedan otkucaj. Možda sm i dahnula. Ne znam tačno šta sam uradila. Znam samo da sam osetila ono sto bi i svaka druga majka. Strah, razočarenje, bes i *još više* straha.

Poljubih Metjua u lice, pa u čelo. „Metju, idi, molim te do kola i pomoziti Kitu oko poklona koje smo kupili. Da, tako je, hajde” rekoh. “Idi”

On ode polako prema kolima, a ja se okrenuh prema Maks i Ozu u neurednoj odeći i sa lišćem u kosi.

„Što se dešava?” upitah. „Šta je to bilo u šumi? O čemu to Metju priča?”

„Metju nas je špijunirao, a ja nisam znao da je to on. Malo sam pobesneo”, reče Oz, pokušavajući da mi objasni.

„Valjda sam ga uplašio.”

„To je nešto drugo”, rekoh ja, silno se trudeći da kontrolišem svoje osećaje. „Jedan deo cele stvari je njegovo špijuniranje, a drugi ono što ste vi radili u šumi.”

Pustih tišinu da vlada jednu sekundu, oblikujući svoju ulogu u tome. U glavi mi je odzvanjao glas jedne uobražene advokatice, koja je u jednom trenutku kazala: „Vi još niste bili majka, zar ne, doktorko O'Nil?”

Neprijatna tišina se razvlačila, a Maks i Oz mi nisu ni malo pomagali. Lica su im blistala, ali su bili i neobično smireni.

„Čuj”, reče Maks glasom razuma. „Molim te ne brini toliko zbog nas, Freni. Znamo tačno šta radimo. To je prirodno. I dobro je. Tako

treba."

„Oh, Maks, Maks, poslušaj sebe. Šta to pričaš? Kako možeš biti tako sigurna?"

„To je naša druga priroda", reče Oz, kao da mi čita misli. „Jednostavno, jeste. Sem toga, nije nam baš ni potrebna tvoja dozvola, Freni."

„Maks, ti si vrlo mlada!" rekoh. „Kao i ti, Oze."

„U *ljudskim* godinama, Freni. Ali mi smo više nego ljudi", reče Maks. „Mi smo posebni, sećaš li se? A i volimo se. Duboko, strasno, čudesno se volimo."

Ona začeslja kosu prstima i uveza je u labav čvor. „Naši ptičiji geni čine nas zreliim za svoje godine. U stvari, mislim da smo verovatno u *vašim* godinama", dodade sa neodoljivim sjajem u očima. „Vi ste dovoljno stari da se sparujete, zar ne?" Tu me je sredila.

82

Maks je sedela i gukala u velikoj i udobnoj, plavoj fotelji, pored prednjeg prozora kolibe. Držala je Metjua u krilu i nežno ga milovala po svilenkastoj, plavoj kosi. Pomirili su se. Uglavnom. I nastaviće tako.

„Žao mi je, Meti, ali nemoj doveka da me mrziš”, gukala je sa ljubavlju. „ Okej? *Gu.Gu*. Molim te? Meti-pu? *Gu, gu, gu.*”

„Prestani da me obrađuješ”, samo to joj je rekao. „ I prekini to glupo gukanje.”

Kit i Freni su otišli da sipaju benzin u kola I kupe hranu za večeru. Valjda će se uskoro vratiti u Vašington. Maks je jedva čekala da napuste taj pacovski motel i odu što dalje odatle. Ti užasni eksperimenti očito nisu izvođeni u opštoj bolnici Liberti. Ali odvijali su se *negde* u blizini. Bila je sigurna u to.

I lovci su bili u blizini. Osećala je to u vazduhu. Jednostavno je *znala*.

„ I ja ću te mrzeti zauvek”, reče Meti. „ Znaš li da si me obeležila možda za ceo život?”

Tada se Pip razlajao iz sveg glasa.

Maks pomeri zavesu i ugleda kako jedno terensko vozilo, Dodž Durango, prilazi njihovoj kolibi. Njeno srce potonu oko dva ipo miliona klometara. Duboko, duboko, još dublje u provaliju.

„Dodž” stade i trojica ljudi izađoše I rasporediše se ispred kolibe. Na sebi su imali normalnu odeću: faimerice, smeđe pantalone I tamne košulje. I pištolje. Velike, smrtonosne pištolje.

„Oh, je-bo teee”, progunda Maks. „Metju, idi u spavaću sobu. Odmah.”

Metjuu oči ispadoše. „Hoćemo li to uraditi?”

„Samo idite! Odmah! *Svi!* U spavaću sobu.”

Jedan od ljudi je nosio crnu jaknu đrčko majice i kapu sa dugačkim zaslonom, spuštenim iznad očiju. Bio je uredan I privlačan. On pogleda pravo u Maks i progovori prijatnim melodičnim glasom.

„Hej, zdravo, Maksimum. Vidim te. Ja sam Itan i hoću da izađeš napolje sa svojim društvom. Ako uradite šta vam kažem, niko neće biti povređen. Znam koliko vredite. Veruj mi, znam. Obožavam vas, deco. Baš vas obožavam.”

Maksina čula počeše da zvone kada je čula njegov glas. Ne znajući zašto, ona pomisli: *On je doktor. I stvarno je loš čovek.* Najgori koga je ikada videla. Zatim oseti kako joj se perca na potiljku dižu i jeza joj priostruja kroz telo.

Našli su se u strahovitoj opasnosti i imali su samo jedan izlaz - prokleta ulazna vrata; ispred kojih su stajali oni sa pištoljima.

Prozor na kupatilu je bio tako mali da ni Vendi ne bi uspela da se provuče kroz njega. Maks skoči na noge i zaključa vrata.

„Roditelji će nam se vratiti svakog trenutka“, doviknu zatim.

„Mislim da neće“, reče Itan. „U stvari, viđeni su kako Kitovim kolima odlaze prema tržnici. Tako smo vas sada i otkrili. *I još uvek* su na tržnici, Maks. A danas, u toku dana, bili su i kod mene u bolnici. Pitam se zbog čega, mmmh? Znaš li *ti*, Maks?“

On diže pištolj prema prozoru.

Zatim kučkin sin opali!

Hitac upozorenja!

Prozor od pločastog stakla puče, raspade se i rasu svuda po podu. Deca se instinktivno spustiše dole.

Oz strahovito kriknu i isturi grudi.

Pip se strahovito razlaja.

Ali sve je to bilo posledica straha.

Bili su u klopci.

Kao laboratorijski pacovi.

Samo što su jebeni pacovi bili ispred ulaznih vrata.

„Izađite odmah, deco. Maks! I ostali! Ovo vam je poslednja šansa. Ja imam mnogo obaveza. Nemate pojma kakve probleme mi pravite. Izađite odmah ili ćete svi umreti!”

Oz, Maks, Piter i Vendi, Ikar, Metju; svih šestoro polako se postrojiše na škripavom drvenom tremu kolibe.

Šestoro dece.

Vrlo, vrlo posebne dece.

Neprocenjivo vredne.

„Maks, nećemo vam nauditi”, reče Itan. „Zaboravi to. Neće se desiti. Ako ne pokušate da bežite.”

Ona klimnu glavom.

„Ne. Suviše smo ti vredni, je li tako? Vredimo mnogo novca. Mnogi ljudi žele deo nas. Šta još hoćeš, drkadžijo?”

„Ne veruj mu ni reci”, šapnu Oz pored nje. „Pogledaj mu oči. Pravi seronja. Laže.”

„Znam da laže. Smiri se. Moramo da iskoristimo ovu groznu situaciju najbolje što možemo, Oze.”

„Ne šapućite i nemojte učiniti nikakvu glupost”, progovori Itan sasvim mirnim, pa ipak vrlo autoritativnim glasom.

Doktor? Naučnik? Vrlo loš tip. Zli blizanac Džordža Klunija, pomisli Maks. I hoće nas za nekakvu zbirku, zar ne? On je kolekcionar, je li? On vodi onu nelegalnu laboratoriju u Merilendu. Mora biti da je to on. Ima oči hladnokrvnog ubice.

„Oh, nećemo praviti gluposti”, reče Oz. „Nismo mi glupi.”

„Ne, naravno da niste”, reče Itan. „Svi ste geniji. Znam to. Video sam rezultate vaših testova.”

„Šta god ja uradim, ti uradi suprotno”, šapnu Oz opet. „Volim te, Maks.”

Maks odjednom ostade bez daha. „Oze, nemoj.”

„Rekao sam, bez došaptavanja, i to ozbiljno. Sidite sa trema deco. Odmah. To je naređenje. Čujete li me?”

„Dobro, dobro”, reče Maks. „Radimo sve što kažeš.” *Doktor Jezivi.*

„Nećemo praviti gluposti”, ponovi Oz. „Kao, da ti poverujemo samo za trenutak. *Sad, Maks!*” dreknu tada.

Oz poput munje uzleti na levo. Maks i ostali krenuše desno.

Šuma je bila bliža na desnoj strani. Oz će biti najduže izložen, ali on je bio i najbrži, najjači, alfa mužjak.

Doktor Itan Kejn odmahnu glavom, tiho opsova, pa dreknu: „*Povuci!*”

Odjednom se začu paljba iz bar dva, a možda i više pištolja. Maks i ostali još ne behu stigli do šume. Ona i mladunci su bili izloženi.

Zato se Oz vrati i preleti pravo iznad glava revolveraša. Učini mu se da vidi kako se prokleti Itan smeška. Doktor zatim pokaza na jug. *Šta?* Oz pogleda na tu stranu. *Oh, sranje.*

Jedan strelac je bio maskiran u zasedi na brdu. Bio je potpuno nepokretan. Puška je imala dug, crni optički nišan. Cev je gledala pravo njega između očiju.

Povuci!

84

Nije mogao da promaši. Trebalo je samo odlučiti koje dete da uzme. Male nakaze bile su vredne. Glavnom doktoru bili su potrebni živi, mada Marku Vinsentiju niko nije rekao zašto. On je znao proceduru. Ako ne budu mogli da ih pohvataju, jedno od njih treba ubiti. Zatim i drugo. A po potrebi i sve.

Kao gađanje glinenih golubova.

Marko Vinsenti se malo poigra sam sa sobom u mislima, da bi ubistvo učinio jednostavnijim. Zamisli ih kao odvratne i bezbožne nakaze prirode.

Da, mnogo mu je pomoglo, a i tačno je, zar ne?

Mada, istini za volju, bili su zapanjujuće lepi, slični Mikelandelovim skulpturama. A najmanji od njih je bio sladak da umreš. Ne...

Nakaze!

Mutanti!

Greške!

Čudovišta!

Samo ih uzimaj. Učini svetu uslugu.

On pronade u nišanu devojčicu - Maks... Maksimum. Čuo je da vredi desetine miliona i pitao se, ko bi je, do đavola, kupio. Evropljani? Japanci? Krpenjaci? Šta bi do đavola oni uradili s njom? Rastavili je i ponovo sastavili? Zbog čega li je Kejn u stvari želi? To mora biti nešto veće od novca, zar ne?

On pomeri optički nišan na malene, najmanje mete - Vendi I Pitera.

Po kome su dobili imena?... Po likovima iz *Petra Pana*? Pomisli da bi ako mogao da sredi jedno, dvoje... Maks i njenog brata, Metjua?

Hi Maks i Oza?... Oni očito predvode jato.

To bi verovatno izazvalo nesklad i nered, i učinilo da se ostali predaju.

Gledao ih je kako razgovaraju sa doktorom Kejnom na tremu... i se njih šestoro *razleteše* po vazduhu. Njihovi štosovi. Okej. Ako hoće tako da se igraju. Razdvojili su se. Odlično usklađeno. Savršeno. Svidelo mu se to.

A onda...

Bingo! Meta se postavi Marku tako očito, da je to već bilo kao gotovo.

Onaj snažni mužjak je poleteo pravo na njega. Je li primetio Marka i njegovu pušku? Verovatno jeste. Vid te dece bi trebalo da je izvrstan.

Nakaze prirode, tačno! Dođi i primi, letaču.

Ali, Isuse bože, taj mali je poleteo pravo na njega, sve veći i veći u nišanu njegove puške. Dolazio je kao navođeni projektil.

Tako, pravo ispred, nije bilo ni zabavno.

Tačno u krilo!

Marko se ukoči. Bio je tako nepokretan, da je osećao otkucaje sopstvenog srca i puls koji mu je kucao u vratu.

Nišan puške je lebdeo na korenu mužjakovog nosa.

Ne, neka bude desno oko... neka bude *središte očne jabučice*.

On polako stisnu prst.

Pucanj odjeknu bučno, a buka kao da odleti za zrnom u letu. Dim se polako izvi iznad cevi puške.

A tada nešto pođe po zlu, strahovito po zlu.

Nešto mu se brzo približavalo sa ruba vidnog polja. Sa leva! Kako je to moguće?

Oh, Isuse, ne. Oh, jebote! Napravio je grešku. Veliku.

Jedna od malih nakaza, dečak, Piter, išao je pravo na njega.

Dolazio je sa strane... malo tane lično, kao drugi vođeni projektil.

Nije imao vremena da mu se skloni sa puta.

Ni da trepne.

Dečak udari Marka Vinsentija ispruženom rukom u punoj brzini. I pomeri snajper.

Nešto - *kamen* - držao je u maloj ruci.

Krc! i Markov vrat jednostavno puče.

Bio je mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Nulta sposobnost letenja.

Maks vrisnu: „Neeeeeeeeeeeeeeeeee! Neeeeeeeeeeeeee! Neeeeeeee-eeeeeeee!”

Prestravljeno je gledala kako se Oz strmoglavljuje kroz drveće i pada prema tlu kao običan kamen u slobodnom padu.

Mogla je da uradi samo jedno. Nije imala apsolutno nikakav izbor.

Morala je da ode do njega. Odmah! Bez obzira na rizik po sebe samu. Otići! Odmah!

Njen svet se suzio toliko, da je iz njega isključeno sve osim Ozimandijasa. Ugledala je njegov tamni obris na zemlji ispod sebe, snažne udove iskrivljene pod izlomljenim i nemogućim uglovima, krila nakazno uvrnuta pod njim od strmoglavog pada.

A lice mu je ipak izgledalo nedirnuto, nepovređeno. Je li moguće da je preživio? Mora da jeste.

Oh, Ozimandijase, volim te.

Njeno srce je htelo da se raspadne dok je sletala na šumsko tlo. Zatim pritrča i baci se pored Oza, pa mahnu rukom ispred njegovih raširenih očiju. Mrmljala je njegovo ime bez prekida.

Maks odgurnu jednu granu sa njegovih grudi i prisloni mu lice na grudni koš.

Nije začula otkucaje njegovog srca, niti je osetila dizanje i spuštanje grudi. Oh, Oze, zašto?

„To sam ja, Maks. Reci mi nešto, Oze. Pričaj sa mnom, prokletniče!”

Stisnu mu nos i pročisti disajne puteve. Disala je u njegova usta, dok joj se kosa nežno rasipala po njegovom licu. Pritiskala mu je grudi. Neprestano je izdisala vazduh u njega, usta na usta, opet i opet. Pa mu opet oslušnu grudi.

I dalje nije bilo reakcije. Čudno, strašno. Nemoguće. To se nije moglo desiti.

„*Oze, molim te, diši!*”, šapnu ona, uz strahoviti napor uzdržavajući suze. „Sećaš li se šta si rekao? Sećaš li se, Oze? Zauvek smo zajedno.”

Ona trzajem raširi Ozovu košulju, a dugmad poodskakaše u prašinu i na borove iglice. Tada je ugledala strašnu, iskrzanu, potpuno groznu ranu. Bila je otvorena, dva prsta da stanu u nju.

„Neeeeeeeeee!”

Rana se nalazila na srcu orla tetoviranog na Ozovim grudima, tačno tamo gde je Maks bila upisana.

Oz ne može biti mrtav! To nije moguće.

Bio je pun života pre samo nekoliko sekundi. Tako snažan i lep. Gotovo da se setila kako je leteo, mašući krilima kao da ih goni mašina. Još uvek je čula kako je zove.

„Ne! Ne! Ne! Ne prihvatam ovo!” vrisnu, prekrivši ga svojim telom i krilima. Piter i Metju pristigoše do Maks, dok su im se tužni krici pretvarali u urlike. Sav univerzum se sada pretvorio u jedan jedini urlik.

„Pričaj sa mnom, Oze. Pričaj sa mnom, pričaj sa mnom. Molim te. *Znam* da možeš da me čuješ... Oze”, šaputala je ona, „bar mi kaži zbogom. Bar to. Oh, Ozimandijase, zašto?”

Nije primetila senke ljudi, ali osetila je kada je mreža za „velike ptice” pala na nju. Upravo to je i mislila - želeli su je živu, ako je moguće. Kakva šala! Zar ne shvataju da je mrtva. Unutra. Tamo, gde je to važno.

Maksin um se odvoji od tela. Kao iz velike daljine oseti kako je neko grubo diže i prebacuje preko ramena. Migoljila se i otimala iz sve snage, vrišteći iz sveg glasa: „Spusti me! Ubiću te! Kunem se da ću te ubiti!”

„Upozorio sam vas”, reče Itan Kejn, „ I vidi šta se sad desilo. A vredeo je na milione.”

Stara slika joj blesnu u mozgu. Čudno. Videla je da komšijska prugasta mačka može da dohvati vrapca na hranilici. Mačka je pretrčala preko dvorišta sa pticom u zubima, a ova je bila nepokretna, *ali živa*.

Maks se sada tako osećala. I dalje se odupirući iz sve snage.

Trebalo je da ona i Ozimandijas zauvek ostanu zajedno.

Bili smo stvoreni jedno za drugo.

Ovo ne može biti kraj.

To jednostavno ne može biti.

Može li?

Može li?

Šesti deo
POTPUNO NOVI DAN

Oblaci su se teško nadvili nad mali, privatni aerodrom, južno od Bolnice. Asfalt je bio pust, sem malog jata tužnih golubova koji su tražili bubice na vreloj pisti.

Doktor Itan Kejn otkopča manžetnu desnog rukava svoje crne jakne i nestrpljivo pogleda na sat.

Bilo je tri sata I sedam minuta posle podne.

Avion je kasnio trideset sedam minuta. Sve je bilo spremno.

Do đavola! Gde li su?

Mrzeo je neefikasnost. Traćio je svoje dragoceno vreme. To je bilo neprihvatljivo.

Sem toga, Itan Kejn nije bio sam na aerodromu. Šestoro članova njegove medicinske ekipe bilo je povučeno sa svojih važnih poslova, još uvek u radnoj odeći, i nestrpljivo su očekivali dolazak aviona. Njegov bes je sve više rastao zbog tog *kriminalnog* traćenja vremena. To je bilo neoprostivo! Neko će platiti zbog toga.

Imao je važan posao u Bolnici, međutim, I ovaj odbor za doček je bio neophodan. Kroz nekoliko sati mogućnosti Hauerovog institute biće iskonšćene do maksimuma.

To će bit, proba pre upotrebe dolazeće pošiljke. Kejn je u sebi prelazio plan „skladištenja viškova”, kad ga prekide tutnjava dolazeće letelice.

„Već je prokleta vreme”, odseče on. „Znate li koga ste pustili da vas čeka, imbecili?”

Buka je postajala sve jača i „embraer” ERJ 135[”](*Brazilski mlazni avion za lokalni saobraćaj (prim, prev.)*) izađe ispod oblačnog prekrivača. Njegov veličanstveni, aerodinamični oblik kao da se nekom čarolijom stvorio iznad dugačke i ravne piste.

Spust je protekao kao po loju. Čuo se prigušen jecaj kočnica i osetio udar vetra na zakrilca, i prastari, beli avion se zaustavi ni trideset metara od hangara.

Ljudi u plavim, avijatičarskim kombinezonima istrčашe iz zgrade za održavanje i potrčашe prema avionu. Stepenište je dovezeno do vrata kabine, i raspoloženje doktora Kejna se popravi.

Njegova čudesna nova pošiljka - živa, iz Njujorka - najzad je stigla.

Napeto je gledao kako putnici jedan po jedan izlaze iz aviona.

Tridesetorica mladih ljudi između sedamnaest i dvadeset tri godine. Svi optimisti i hrabri, svi zdravi. Izdoše na stepenište i siđoše na asfalt, nalik na članove nekog tima profesionalnih sportista.

Doktor Kejn se osmehnu, pogledom milujući njihova mlada lica. Izgledali su savršeno, a samo to je važno.

Poznavao je te primerke bolje nego oni sami sebe. Znao je njihove krvne grupe i hematokrite. Znao im je visinu, težinu i dužinu kostiju. Znao je njihova nacionalna i rasna porekla, alergije i genetske predispozicije. Znao im je i imena, ali ne i lica, pa je pokušavao da pogodi koji je od njih Čarls, Tajrel, Bendi i Šon. Koji je onaj lepotan u pripijenoj, crnoj majici? Je li onaj krupni, mladi crnac u rebrastim pantalonama i zelenom džemperu Tajrel?

Ali zar je uopšte važno ko je ko?

Samo su delovi važni, a ne celina. Svi će oni uskoro biti oguljeni.

A tada počinje njegov pravi posao.

Uskrsnuće.

Vreme je. Najzad.

Jedan od najvažnijih trenutaka u istoriji sveta. I nije stigao prerano za dobrobit njihove jadne civilizacije.

Tih trideset lepih primeraka predstavljalo je suštinu onog posebnog dana, koji je sada bio tako blizu.

Tih trideset - i pre svega, trideset korisnika.

Doktor Kejn pođe prema grupi žustrim korakom i raširenih ruku. „Dobrodošli“, reče, privlačeći njihovu pažnju. „Dobro došli, dobro došli. Veliko mi je zadovoljstvo da vas vidim... uživo. Ne mogu vam opisati koliko sam srećan zbog toga.

„Ja sam doktor Itan Kejn, direktor Hauerovog instituta. Moje starije medicinsko osoblje takođe vam želi dobrodošlicu u Merilend I Opštu bolnicu Liberti.

„Zamislite samo! Izabrani ste da pođete sa nama na jedno izvanredno putovanje. Stvaraćete istoriju medicine i zaraditi lepu sumu novca, učestvujući u najzanimljivijem doživljaju koji ste ikada imali. To vam garantujem!

„Mladići, ovo je vaš srećan dan. Od vas zavisi budućnost Amerike! A sa tim, i ostatka sveta.”

Uskrsnuće se odvijalo tačno po predviđenom planu. Donatori su uvedeni unutra. I svi korisnici će stići do večeri.

Želela sam da budem jaka, ali bila sam na kraju snage, što mi se do nedavno gotovo i nije događalo. Pa, bar do one večeri kada sam u šumi u Koloradu naišla na Maks.

Oh bože, jadni, slatki Oz je već bio mrtav. U šta smo se to uvalili? Ko će još poginuti dok se ovo ne završi? Kako da zaustavimo to ludilo? Kako da ga prekinemo?

Sedela sam na prednjem sedištu Kitovih kola, dok smo jurili Drumom 194 prema bolnici. Sa severa je duvao olujni vetar. Drhtala sam dok su olujni oblaci neodređene veličine zaklanjali kasno popodnevno sunce.

Deca, ona koja su preživela, zatvorena su u Bolnici ili njenoj okolini. Kit i ja smo toliko znali. Dovoljno da se prestravimo. Da se uplašimo.

„Možda je, kad smo pobjegli, trebalo da odvedem decu u Jezersku kuću“, rekoh.

„Ne opterećuj se, Freni. Našli bi decu, gde god da ste otišli. Ja bih se radije obračunao sa njima. Ne vidim drugog izlaza. Voleo bih da već jesam, ali šta ćeš.“

Pre jednog sata smo dobili poruku: *Dođite da razgovaramo. Ne govorite nikome ili će deca pomreti. Požurite!*

Imamo oči i uši u lokalnoj policiji. I u FBI-u! Ne želimo da povredimo decu... ali učinimo to.

Pip je ležao sklupčan pored mojih nogu, dok je Kit punom brzinom vozio tim uzanim, vijugavim provincijskim drumovima. Moje misli su se stalno vraćale jadnom, slatkom Ozu. Još uvek sam čula kako mi govori da voli Maks i videla neverovatnu sreću na njegovom licu i posebno u očima. Kao i u njenima. Bilo je nezamislivo okrutno i pomisliti da će on umreti tao mlad. Upravo je Emili Dickinson napisala: „Umiranje je divlja noć i novi drum.“ Ja ne mislim tako. Žao mi je, gospođice Emili. *Umiranje je obično bez veze. To je trebalo da napišete. Ovo što ste napisali zvuči kul, ali je sranje.*

Manje od jednog sata vožnje je bilo potrebno do Bolnice, ali ja sam izgubila svaki osećaj za vreme, pa i za prostor. Kad god bih pogledala prema Kitu, videla sam stranovitu napetost na njegovom licu. *Dođite da razgovaramo... Ne želimo da povredimo decu.*

Naposletku promrmljah Kitovo ime, a on posegnu za mnom i stisnu me čvrsto, gotovo previše.

Četiri stotine metara dalje, pokazah mu diskretni bronzani znak i Kit skrenu s glavnog puta na neosvetljen, uzani drum. Sam ponovni pogled na naziv Opšta bolnica Liberti uznemirio me je i uzburkao mi želudac.

Ubrzo naiđosmo na širok šljunčani prilazni put i Kit polako poveze njime. Šljunak je škripao pod točkovima.

Upravo je trebalo da uđemo u polukrug i zaustavimo se ispred zgrade, kad nam par kad nam par krupnih momaka u žutim kišnim mantilima s kapuljačama, prepreči put.

„Pažljivo od njih. Odbor za doček”, rece Krt. „Trebalo li da se osećamo počašćenim?”

„Naravno, kladim se da si u siledžije tu samo zbog nas.”

„Nisi li nekome rekao, Kite? Ni nekolicini bliskih prijatelja u birou?” upitah ga.

On ne progovori i ne odgovori na moje pitanje. Je li rekao nekome u FBI-u? Šta je naumio?

Jedan od tipova u žutom pokaza ka internoj rampi i Kit kroz maglu poveze na tu stranu. Rampa je završavala u podnožju platform za utovar i istovar. Bože, bilo je sablasno. Gotovo nepodnošljivo.

Kit zakoči, ali ostavi motor upaljen.

„To je to, kraj puta”, reče jedan od žutih mantila. Baš simpatično od njega. Ugladeno.

On otvori Kitova vrata; onaj, drugi gad otvori moja. „Madam”, reče moj gad dubokim glasom, „ovuda molim vas. Očekuju vas.”

Od tog trenutka sve je bilo pomalo užurbano i zamagljeno. U stvari, vrlo zamagljeno.

Sećam se da je Pip digao nogu pored zida. „Pametno dečko”, šapnuh ja.

Sećam se da su mi naredili da stavim ruke na platformu za utovar dok mi je hladna kiša probijala odeću.

Sećam se da su me ispipali. Od glave do pete. Poželala sam da nekoga tresnem po licu, ali sam se uzdržala. Sećam se oštrog uboda igle u desni biceps.

Sećam se zamagljenih lica dok sam okretala glavu, da bih ugledala ozbiljne izraze na licima tih finih bitangi.

Ne sećam se ničega posle toga.

Dok se nisam probudila.

U kavezu.

Ozimandijas priđe blizu - čudesno blizu - i poljubi Maks u usta.

Njegov ukus je uvek bio tako čist, sladak i dobar. Zatim šapnu: „Zbogom za sada, moja draga devojkó.“

„Ne! Ne!“ zavrišta Maks. „Molim te, Oze, vrati se! Ne ostavljaj me opet. *Ozimandijase!*“

Trgla se opijenosti kao da izranja iz dubina okeana. odupirala se svesti, misleći samo na Oza, držeći se njega. Slike su joj prolazile ispred očiju; čula je smeh. Zamišljala je kako leti sa njim, lebde iznad oblaka, miluje ga.

Ali sve je to lažno sranje. Ozimandijas je mrtav. Ovo nije bajka sa srećnim krajem.

Ovo je svet - kako ga ljudi vide, kakav žele. Tako tužno, takvo traćenje potencijala, sramota.

Maks progleda i obuhvati pogledom svoju groznu i omrznutu okolinu.

Nalazila se u nekoj prepunoj, smradnoj i mračnoj prostoriji bez prozora u Bolnici. Zatvor! Gore nego zatvor. Pakao! Ne, to je bilo gore od maštarije koju ljudi nazivaju paklom.

Preko puta nje su stajali nekakav čelični umivaonik i nekakvi ormani. kao i veliki sat sa belim brojčanikom. Na njemu je pisalo 4.36, mada ona nije pojma imala da li je pre ili posle podne, pa čak ni kojeg dana.

Nalazila se u nekom užasnom, zaključanom, kavezu. Tačno ga je premerila: sto pedeset santimetara dug, devedeset visok, šezdeset dubok. Taman koliko je potrebno za psa prosečne veličine.

Na susednom zidu je bilo još kaveza. Uspela je da razazna dvoje utučenih čimpanzi, tri kratkonoga psa, policu na kojoj su stajali kavezi sa zečevima i belim miševima.

Opet je postala laboratorijsko zamorče.

Maks nastavi pogledom da pretražuje prostoriju, dok ne ugleda Pitera i Vendi. Bože moj! I tri mala bića su bila zatvorena u kavez. Neverovatno tužno. Blizanci su bili nepokretni, ali činilo joj se da dišu.

Da li?

I gde je Metju?

Ajk?

Freni i Kit?

Maks primeti da dno njenog kaveza prekrivaju iscepane novine. Dobila je takođe i dve čokolade sa kikirikijem i flašu vode. Baš je briga. Nije bila ni gladna ni žedna. Želela je da umre. Nije podnosila zarobljeništvo - sada, pošto je osetila slobodu.

Papirni ležaj je šuštao dok je tražila bezbolan položaj. Ali kao da ga nađe?

Sve ju je bolelo.

Vrata laboratorije se otvoriše i udariše je. Neko uđe u polumrak i zatvori vrata. Bio je to prokleti Kejn, koga je prezirala. Voda neljudi. Slušala je o njemu još od kada je bila u Školi - a sada je bio tu - čudovište nad čudovištima.

„Zdravo, Maks”, reče on, prilazeći njenom kavezu. „Dobio sam rezultate tvojih poslednjih testova. Tvoja inteligencija je izvan skale. To je izvanredno. Ne možemo ni da ti izmerimo koeficijent inteligencije. Pa, zar nismo puni iznenađenja?”

„Ma, zar nismo puni sranja?” zalaja ona na njega.

„Hej, hej. Zaista me izbacuješ iz cipela. Čak si i zabavna.”

„Da, i ti si pravi krik. Treba da te uzmu za voditelja u *Subotom uveče uživo*. Hoćeš li nas pustiti? Naravno da nećeš!”

„Pa ne. Neću. Ali hteo sam samo da ti kažem da si pametna klinka. Šteta je što su ti unutrašnji organi tako - kako bih rekao? - neobični. Ali imam i ja iznenađenje za tebe.”

Maks je prokleta *mrzela* iznenađenja. Ona su uvek, uvek loša. Zatvorila je oči. Sklonila je pogled.

Jiajde, Maks, pokaži mi mali osmeh. Svideće ti se ovo.”

Ona naposljetku otvori oči i pogleda prema svom smrtnom neprijatelju. „Šta je to?”

„*Vidi*”, reče Itan Kejn. On uključi svetlo, da osvetli zadnji deo prostorije. „I tvoji prijatelji su ovde. Freni, Kit, svi. Sem, naravno, Ozimandijasa.” Kejn se opet osmehnu. Koji je to bio krik, koji šaljivdžija.

Ako samo bude mogla, ako joj se ikada pruži prilika, slomiće mu vrat.

Slomiti.

Mu.

Vrat.

Uskrsnuće je počinjalo i ništa više neće biti isto, i to uglavnom zbog toga što budale sveta jednostavno nisu primetile da ono dolazi. Nauka će promeniti shvatanje etike života i smrti. Promeniće način na koji ljudski rod shvata život u praktično svim zemljama sveta. Dostignuća medicine sručiće se na Zemlju i imaće isti eksplozivni efekat kao i meteorska oluja.

Patriša Svenson je čvrsto stiskala muževljevu ruku dok se njihov čarter avion približavao skromnom aerodromu u ustalanim brdima Merilenda.

Patrišine bistre, sive oči bile su pune saosećanja za njenog Rodžera, koji se neprestano budio i opet padao u san. Njegov kancer se toliko razvio, da niko nije mogao, ili hteo, da izvodi nove operacije; kancer mu je metastazirao, sa debelog creva na pluća i proširio se na jetru.

Rodžer Stivenson, njen vrlo talentovani i neobično darežljivi muž je imao još samo nekoliko dana života pred sobom. Ako je imao i njih, trebalo je da bude tu... jer svet nije smeo dozvoliti da ga izgubi. Patriša je iskreno verovala u to. Kao, očito, i osoblje Bolnice.

Kada je kapetan objavio da će avion sleteti, osamdesetogodišnja žena se okrenula i zakopčala pojas svog muža. Poljubila ga je u obraz, pa podesila naslon sedišta od svetlo zelene kože, da bi on sedeo uspravno.

Popravila je prekrivač od svetloplavog kašmira na njegovom krilu.

Na taj dodir, on otvori oči, malo ošamućen.

„Peti? Jesi li to ti?”

„Jesam, dragi. Tu sam. Uvek ću biti tu. Uspeli smo, Rodžere. Zaista smo uspeli.”

I ona i Rodžer su nosili najbolju odeću koja se može kupiti: kašmir, tvid i naručene cipele od po tri hiljade dolara. Avion je koštao sedam miliona i pripadao im je, kao i kuće u Dalasu i Palm Biču, i na Bermudama. Neprestano se govorilo da novac ne može da kupi sreću, međutim, ko god da je to rekao, pogrešio je. Novac možda ne može uvek da donese sreću, ali sigurno je da može.

Patriša je milovala Rodžerove pegave ruke i sa ljubavlju gledala njegovo lice. Znala je svaku njegovu liniju i boru, razdeljak kose, drhtaj prstiju sada, sve njegove apetite i odvratnosti, i često

pominjane priče. Peti je znala Rodžera gotovo celog života. Bili su ljubavnici od početka svojih dvadesetih godina i supružnici pedeset sedam godina. Peti Džo Klark Stivenson, poreklom iz Lejk Foresta u Illinoisu, bogata naslednica, diplomac Vašara, upravnica Fondacije Dalas simfonije, dobrotvor, majka petoro dece, baka četrnaestoro unučadi, oseti grč u stomaku kada je avion počeo da se spušta.

Ona baci kratak pogled na pistu ispod njih, pre nego što je zatvorila oči. Molila se da je to što će učiniti ispravno - da je po njegovoj volji. Naravno da jeste! Rodžer je bio toliko važan, ne samo njoj, već celom svetu. Kao sjajan inženjer, osnovao je ne jednu, već dve kompaniji Fortuna 500; proveo je jedan mandat i kao predsednik; zatim je bio blizak savetnik još dvojici predsednika. Naravno da mora da živi! Jer, bio je toliko zaslužan.

Avion je meko aterirao, lagano poljubio asfalt i brzo se zaustavio. Preterano ljubazan mladi kapetan došao je u putničko odeljenje, da proveri jesu li Stivensonovi dobro. Zatim ih je lično ispratio iz aviona.

Dok su savim polako silazili niz stepenište, ona ugleda jedinog čoveka kome je verovala. Doktor Itan Kejn je stajao u podnožju stepeništa. Dovezao je invalidska kolica za Rodžera. Osmehivao se široko, a ona diže ruku u znak pozdrava.

„Vidi, Rodžere. Tu je Itan! Oh, bože, sada je sve u redu.“

Na aerodromskom parkingu, direktno iza Doktor Kejna, bili su i drugi privatni avioni, ukupno dvadeset tri. Još dva su upravo sletala. Još neki su čekali dozvolu za sletanje.

Svi učesnici Uskrsnuća bili su tu.

Izabrani.

Bili su u pedesetim, šezdesetim, sedamdesetim, pa nekoliko njih i u osamdesetim godinama.

Svi su bili svetski industrijalci, naučnici i državnici. Moćnici, gospodari svemira, svojevremene legende. Svi do jednog, muškarci.

Izabrani.

Nosili su skupu odeću, uglavnom tamnih boja; svi, sem nekoliko invalida, na izlasku iz aviona imali su gordo, uspravno držanje. Bili su naviknuti da naređuju, da potpuno kontrolišu život oko sebe.

Itan Kejn je gledao kako mu ti ljudi prilaze, čak je i on osetio jezu od tog prizora. U stvari, ironiju spašavanja tih nekoliko ljudi.

On i njegovi hirurzi su stajali u redu za doček i pozdravljali svakog od tih moćnika sa potrebnim poštovanjem. Ovi su bili naviknuti na to i ništa manje nisu ni očekivali, čak ni tu, gde su došli kao prosjaci kralju.

Doktor Kejn lako dodirnu ruku aktuelnog predsednika Sjedinjenih Država, ali zatim ga požuri dalje, efektivno prekidajući zadržavanje.

Iza predsednika bio je neko mnogo važniji i moćniji, i neizmerno vredniji da se spasi, najistaknutiji nemački naučnik; genije, koji je bio gotovo ravan samom Kejnu.

A iza njega, neko još značajniji - iz Kine.

Itan je bez napora proćaskao sa svakim od njih i posebno lako se osmehivao svoj tridesetorici. Oni su bili *izabrani* - kao i on.

Oni su bili poslednja, najbolja nada za svet.

Glasno stenjanje, ili možda hrkanje probudilo me je iz najdubljeg i možda najjezivijeg sna u mom životu.

Bilo mi je potrebno nekoliko sekundi da shvatim da sam tu strahovitu buku proizvodila ja. *Dobro* je bilo - što sam još uvek živa.

Bila sam audio i vizuelno dezorijentisana, jedva sam shvatala gde da pogledam. Gde sam to? Tada začuh kako me Kit tiho zove. I on je bio živ. Oboje smo bili. I u Bolnici.

Ali zašto? upitah se. Hoćemo li biti upotrebljeni za razmenu? Je li to u pitanju? Kit i ja smo bili živi jer bi smo tokom sledećih nekoliko sati mogli biti upotrebljeni za uticaj na decu. Kakve uloge su njima dodeljene u ovome što se dešava? Što je Maks nazvala Uskrsnućem. *Zbog čega su oni tako važni?* Bila sam izbezumljena zbog tog pitanja.

„Kite?“ promrmljah. „To si stvarno ti? ili opet sanjam?“

„Freni“, reče on. „Frensis Džejn, ja sam. Živ, kakav jesam. Beda uvek voli društvo.“

Ja se okrenuh na stranu i učini mi se kao da se okrećem u vodi. Oh, bože! Prvo ugledah Maks i nemoćno joj mahnuh prstima. Zatim se okrenuh prema Kitu, koji je bio u kavezu dijagonalno od mog.

„Gde smo?“ upitah.

„U bolnici Liberti“, šapnu on. „Nismo mogli dobiti zasebnu sobu.“

Tačno. U čeličnim kavezima korišćenim za držanje laboratorijskih životinja. Čekali smo Uskrsnuće, šta god to značilo.“

A i dolazila sam sebi od morfijumske opijenosti.

„Jesi li dobro?“ upita me Kit. „Koliko je moguće?“

„Ne znam“, rekoh slabim glasom. „Glava mi je teška pedeset kilograma. A ti?“

„Sve bih izlečio jednim udarcem po doktoru Itanu Kejnu. Tamo se nešto dešava. Zbog toga trenutno ne obraćaju pažnju na nas.“

Oglasi se i Maks sa druge strane prostorije. Bila je besna. „Ja moram da izađem odavde. Slomiću vrat doktoru Kejnu. To sam obećala Ozimandiasu.“

„Smiri se, Maks“, rekoh joj. Zatim iz sve snage zatresoh šipke svog kaveza.

Bili smo u kavezima kakve sam i sama koristila, pa sam dobro poznavala taj model. Da biste ga otvorili, trebalo je stisnuti dve lajsne

između kojih se nalazi opružica, da bi jezičak ispao iz ležišta. Iza reze se nalazila teška, metalna ploča, tako da je bilo nemoguće stisnuti lajsne iz samog kaveza. To niko ne bi mogao. Zbog toga je straža bila napolju, a ne tu, sa nama. Bili smo u klopci.

Gledala sam Maks dok je u sebi žurno razmatrala sve mogućnosti. Bila je modra od ogorčenja, ali nije se predavala.

„Freni, jesi li čitala *Kavaljer i leš*? Tu ima jedan lik, zove se Spasilac“, doviknu ona iz svog kaveza.

„Maks, o čemu pričaš?“ upitah.

„O bekstvu do đavola odavde. Bar pokušavam.“ Jedva sam poverovala u ono što sam zatim videla. Ovo je bila Maks u najboljem izdanju.

Gledala sam kako širi šipke svoga kaveza dovoljno da joj ruka prođe između njih. Bila je neverovatno jaka. Neizmerno. Ja to ponekad zaboravim.

Stisnula je lajsne. Jezičak istog trenutka iskoči iz svog metalnog ležišta i Maks otvori vrata.

„Ja sam jaka devojka i koeficijent inteligencije mi je neizmeran“, reče ona sa prizvukom prkosa, od koga meni srce poskoči.

U hodniku se začuše koraci, kao da više ljudi ide prema nama.

Žurno.

„Dozvolite da ja ovo sredim“, reče Maks. „Uživaću.“ Ona pođe prema čelikom okovanim vratima.

„Maks, vrati se!“ viknuh ja. „Ne izlazi tamo.“

„Ne brini za mene“, reče Maks.

Zatim trzajem otvori vrata i izađe napolje.

Začuše se tri hica i meni srce stade. Maks vrisnu. Zatim tišina. Grobna tišina tokom nekoliko sekundi.

Vrata se naposletku otvoriše. Nekoliko doktora uleti u prostoriju u kojoj smo mi bili zatvoreni.

„Šta se desilo Maks?“ dreknuh ja. „Gde je ona? Gde je Maks? Je li povređena?“

Umesto odgovora, jedan od doktora mi zari iglu u ruku. Videh kako neki drugi doktor bode Kita u butinu.

Tada se svetio opet ugasi, ali ja pre toga prošaptah ili viknuh: „Maks, draga Maks.“

Kit se probudio sa neizdrživim pritiskom na potiljku i užasnim osećajem, kakav nikada ranije nije imao, niti je mislio da je moguć. U glavi mu je neprestano odjekivala stara pesma Dorsa: „Ovo je kraj... kraj, moj prijatelju." Bio je takođe i premešten u neku drugu prostoriju Bolnice. Freni, deca i Maks više nisu bili tu.

Nestvarnost...

Ga...

Je...

Preuzimala.

Sasvim polako, oklevajući, pokuša da pogleda okolo. Bila mu je potrebna orijentacija. Gotovo da je mogao da čuje kako mu oči prelaze sa jedne na drugu stranu.

Nekoliko sekundi je bilo potrebno Kitu da shvati da je vezan za invalidska kolica i da može da pokrene samo glavu. Mada, sa mesta gde se nalazio, imao je pregled cele prostorije. Bolji nego što je želeo.

Svuda okolo bili su leševi. Mladi, goli, sasvim mrtvi ljudi. Odnedavna mrtvi. Svi muškarci. Na nosilima ostavljenim nemarno, u raznim položajima, kao da niko nije mario - a očito, i nije.

Ovo su žrtve ubistava, pomisli on. Ovo je klanica. Ja sam u klanici.

Tela su precizno i potpuno očišćena.

Zašto? I zašto su sve muškarci? Šta je, za ime boga, to Uskrsnuće?

Ko treba da ustane iz mrtvih? Ovi jadnici sa nosila, sigurno ne.

„Isuse, bože svemogućí", prošaputa Kit najzad. „Pomozi nam."

Užasi se jednostavno nisu prekidalí, a on je imao jeziv osećaj da je i sam sledeći na redu za komadanje.

Nestvarnost...

Ga...

Je...

Preuzela.

Bože, ovde je tako prokleta hladno, pomisli Kit. Kakvo je ovo mesto? Frižider za meso? Bolnička mrtvačnica? Šta? Neka je i neka visoko-tehnološka medicinska mrtvačnica. Neka tela budu leševi za legitimno proučavanje.

Ali sva ta tela su pripadala mladim ljudima. Tinejdžerima ili mladim dvadesetogodišnjacima. Praktično, deci.

Jesam li ja sledeći? Za vađenje utrobe?

Kitov strah za Freni i decu naposletku je nadvladao sopstvenu užasnu situaciju, obuzeo ga je strahovit osećaj krivice, ali nije mogao sebi da dozvoli luksuz očajavanja. Morao je da se izgubi odatle. Ali kakav je to totalni škripac bio! Kako da pobegne!

A kako da ne pokuša?

Morao je da otkrije šta se dogodilo sa Maks. Je li ubijena? A Freni? Gde su one? I zašto je samo on u frižideru?

On se nagnu nazad, napinjući svoje tesne vezove, i kolica najzad poskočiše unatrag. Zatim se prevrnuše!

Kit pade na rame, koje ga đavolski zaboli. *Polako, brzi. Ponekad si tako žustar.*

Upravo u tom trenutku, vrata prostorije se otvoriše i uđe doktor Itan Kejn. On kao da je svuda stizao i sve držao u svojim rukama.

„Hej, hej“, reče on Kitu. „Hoćete li da pobegnute? Nada je večni pokretač, zar ne? Ali izgleda da ste imali malu nezgodu. Nema problema“, reče. „Odmah ćemo vas srediti.“

Zatim snažno šutnu Kita u rebra. *Isuse, kako boli! To stvarno, stvarno boli! Ko je ovaj tip - Mengele?*

Kit se nije predavao. Želeo je. Ali neće se predati. To mu nije bilo u karakteru.

„Doktore Kejne. Sad, kad sam se probudio, hajde da razgovaramo. Primetiće da nema dece. A posle će videti da nema ni mene.“

„Nećete im nedostajati toliko, koliko mislite. Pobrinuo sam se za sve to. Žao mi je što nemam vremena za ćaskanje“, reče Kejn. „Siguran sam da imate mnoštvo očaravajućih pitanja i primedaba, ali trenutno su nam prostorije prebukirane.“

„Slušajte me!“ pobešne Kit. Jednostavno nije mogao ni da se pomeri. Ni za centimetar.

A Itan Kejn ode dalje, ignorišući ga. Kit se osećao potpuno bespomoćnim, kao buba uhvaćena u paučinu. Kejn ih nikako neće ostaviti u životu.

Gledao je kako doktor odlazi do zida sa ormanima iznad umivaonika i uzima špric i jednu bočicu. Šta to doktor Smrt sada radi?

Stavio je iglu na špric, zario vrh u gumen, čep bočice i povukao tečnost.

Opet je prišao Kitu.

„Kažite mi samo šta želite”, reče Kit. „Kazaću vam istinu. Sve što znam.”

Itan Kejn se tiho nasmeja. „Ovo će boleti , reče.

Sve je bilo tako neverovatno zbunjujuće. Haotično. Beznadežno.

Došla sam sebi, iz omamljenost, u kancelariji Itana Kejna.

Bila sam pažljivo, *smišljeno* okrenuta tako da gledam balon od oko sedam ipo litara, napunjen nekim rastvorom po kome su plutale desetine nekih tamnih predmeta.

Pokušah da fokusiram pogled.

Kakve su one crvenkaste stvarčice? Onda shvatih šta su ti ploveći oblici: *srca fetusa... Srca nerođene dece!*

Prošaputah: „Bože moj, bože moj, zašto si me napustio? Zašto sada?”

I to nije bilo sve. Bila sam vezana u invalidskim kolicima. A doktor Kejn je sasvim mirno radio za svojim stolom. „Hoću sa vama da razgovaram o deci”, reče mi, ne dižući pogled sa onoga sto je pisao. „Možete biti od pomoći. Moram da saznam što više o onome što je urađeno na njima u Školi. Znam da ste detaljno ispitali decu.

„Gde su deca?” upitah čim sam uspela da ugovorim nekoliko reči.

„Oh oni su dobro. Ali jebeš decu. Ja hoću da provedem izvesno korisno vreme sa vama, doktorko O'Nil. Imam osećaj da možete razumeti moj rad bolje nego što to mislite. Bih ste u toj Školi. Sigurno je da znate korisne informacije o toj deci-pticama. Vi ste veterinar. Ja nisam. Možete mi pomoći u mom radu. Ako to budete hteli.”

„Ne bih ti pomogla ni da ti zastane pileća kost u grlu”, rekoh sa odvratnošću.

Kejnovo lice postade hladno. „Dobro rečeno. Za kretenušu iz naselja kamp-prikolica, poput tebe. Sad me dobro čuj, Freni. Nemoj ni da zucneš, jer ću ti odseći jezik.

„Zar ne shvataš vrednost poboljšanja i produžetka ljudskog života? Moraš to shvatiti! Prošlog meseca 'uskrsnuli' smo jednog londonskog matematičkog genija. Svetu su očajnički potrebni ljudi sa genijem. Može se samo pretpostavljati šta će njegov um stvoriti u dolazećim decenijama! Shvataš li šta govorim? Bar malo? Možeš li da prevaziđeš svoj jadni i zastareli moralni sistem?

„Sad možeš da govoriš. Freni? Radila si testove sa Maksimum. Kaži mi šta si tačno saznala. Dobre i loše strane.”

„Ni u ludilu!” izdrah se ja. „Šta se ovde dešava? Šta je Uskrsnuće?”

Kejn ustade iza stola. „Šta je Uskrsnuće? Gde da počnem? Okej, poveriću ti jednu tajnu. Našu tajnu. Ja sam jedan od prvih korisnika", reče. „Novi organi, a u mom slučaju, novo telo i glava!"

Osećala sam kao da se zemlja zaustavila dok sam pokušavala da pojmem ono što sam upravo čula. Gledala sam njegovu lepu, glatku kožu, svetio plave oči, i bujnu, gustu kosu.

On se opet onako sjajno osmehnu. Znao je da me je tog trenutka zapanjio.

„Ja sam doktor Harold Hauer. Onaj Harold Hauer. Nisam poginuo u onoj saobraćajnoj nesreći, pre jedanaest godina. Uskrsao sam. Zar ti se ne čini da izgledam strahovito dobro za devedesetčetvorogodišnjaka?"

Doktor Harold Hauer je bio živ i izgledao kao da je u četrdesetim godinama. Dok sam ja, još uvek zapanjena i šokirana, pokušavala to da shvatim, Itan Kejn je pogurao moja kolica iz svoje kancelarije. Brzo! Vozio me je negde.

„Imam devedeset četiri godine i neograničenu perspektivu. A i pametniji sam nego što sam bio. Voleo bih da mogu to da kažem i za tebe, doktoro O'Nil. Jasno je da *nećeš* da mi pomogneš, pa od kakve si mi koristi? Da držiš decu u redu? Možda. Kaži mi, onda, sličnosti i razlike između Maks i ptica na koje fizički liči. Odakle joj ta snaga? I inteligencija?”

„Neću”, rekoh.

„Dobro onda. Mogu da kontrolišem male gadove i bez tebe. Toliko o sitnim umovima poput tvoga. Moja žena je pametnija - a ona je *robot*.”

Izgurao je moja kolica u odeljenje okrečeno u boju jajeta, puno uspavanih pacijenata. Tu je bilo sigurno desetak ljudi, i svi su dobijali rastvor hranljive infuzije.

Svi pacijenti su na glavi imali metalni šlem, povezan sa monitorom iznad njih. Na svakom monitoru odvijao se drugačiji film. Bili su to filmovi raznih žanrova, od drama, preko romansi, do filmova o prirodi.

„Kakvi su ovo filmovi?” upitah. „Čemu služe?”

Kejn-Hauer priđe podnožju jednog od kreveta, zagledan u monitor, ne obraćajući više pažnju na mene.

„Oh, ovo je spektakularno”, reče za podvodni snimak jedne predivne ribe, kakvu ja još nisam videla. Zatim pogleda prema meni. »Ovo je Soba snova, a to, što vidiš je simulirana stvarnost - u saradnji čoveka i mašine. Vidiš, u šlemu se nalaze elektrode koje stimulišu pojedine zone pacijentovog mozga. Mi ih stimulišemo i pacijent zatim misli, zamišlja ili se seća, a priča koja je stvorena, stvarnija je za pacijenta od same stvarnosti”, reče. „Ovde gledaš pacijentove snove.”

Nisam želela da budem očarana, ali bila sam. Prelazila sam pogledom sa jednog na drugi monitor, gledajući žive slike: jedrenjake, strasne poljupce, odnos, balet, apstraktnu umetnost, trku, burdelj, palatu.

Tada mi pogled privuče nešto zaista skaradno. Srce mi zalupa toliko jako, da osetih bol u grudima.

Ugledah u jednom krevetu oblik devojčice od samo četiri ili pet godina. Lane i njegova majka su se nežno njuškali na njenom ekranu. To je njen san, zar ne?

Pokušah da malo bolje vidim lice devojčice. Ali znala sam da sam ga već ranije videla. Na fotografijama u njegovoj kancelariji. * „To je Sisi“, rekoh. „Tvoja, rođena kćerka. Bože moj, šta si joj to uradio?“

Doktor Lešinar se zatečeno nasmeja. „Pa, da, to dete sam nazvao Sisi. Ali ustavri i nije moja kćerka. Ta devojčica ima vrlo posebne organe i čuvam je za jednog primaoca iz Nemačke“

Čudovište primeti moj pogled užasa i odvratnosti. „Nemoj mi suditi, kravo. Sad počinješ ozbiljno da me nerviraš.“

Vreme pitanja i odgovora je očito bilo završeno. Doktor Kejn-Hauer odgura moja kolica do kraja obližnjeg niza pacijenata.

Još jedan šok! Moje srce zaista nije bilo spremno za sve to.

Tu je, do pazuha u uštirkanim, belim čaršavima bio neko, koga nisam bila sigurna da ću ikada više videti.

Kit.

Na glavi mu je bio šlem za simuliranu stvarnost. Na licu mu je bio blag, pospan izraz. Neki doktor mu je nešto radio, leđima okrenut prema vratima.

Na ekranu se odvijala utakmica bezbola. Bio je to Kitov omiljeni Fenjejski park i ja sam gledala sa dobrog mesta, kod houn plejta. Lopta je dolazila oštro i brzo...

„Šta mu to radite?“ vrisnuh.

„Pružamo mu najbolji provod koji je imao u životu“, reče Kejn-Hauer. „A sačuvali smo krevet i za tebe, Freni. Lepo sanjaj. Oh, uzgred, Freni, vidi ovo. Gledaj pažljivo. *Oh, doktore?*“ doviknu kroz prostoriju.

Lekar koji je radio na Kitu okrenu se prema nama, ja se umalo ne onesvestih. Ne znam zašto nisam.

Doktor koji je stajao pored Kita bio je drugi doktor Itan Kejn. Pljunuti jebeni duplikat.

„Ne uzbuđujte se“, reče mi duplikat doktora Kejna. „Ja sam niko; običan klon.“

Bila sam izbezumljena uskovitlanim mislima o tome, što se tu dešava. Bolnica. Kejn-Hauer. Njegov robotski klon. Maks? Je li živa? A šta je Uskrsnuće? Šta se uskrsava? Šta znači ta šifra koju su izabrali?

Odjednom začuh glasno zujanje nekog električnog aparata, praćeno grebanjem nekog metala po mom skalpu.

Tada nešto meko i lagao počeo da mi pada na ramena. Shvatih da je to moja, rođena kosa.

Obrijali su me do glave. Ostala sam ćelava.

Jedan bolničar preseče lepljivu traku kojom sam bila vezana za invalidska kolica, pa me grubo prebaciše na čelični pokretni krevet. Ja zamahnuh rukom prema njemu, ali on se samo nasmeja.

„Opustite se“, reče. „Ovo je smešniji deo. Bar za mene.“ Ubode mi još jednu iglu.

Bum. Izletela sam svetlosnom brzinom.

A gad me je slagao.

Nije bilo izleta u simuliranu stvarnost za mene. Nikakvog šlema, ni udobnog kreveta u Sobi snova. U ruku mi je zarivena igla i to je bilo to: smrt, ružna i prljava.

Ja ustadoh sa kreveta, ili je to učinio moj „duh“ ili „duša“, ili „astralno telo.“

Odlebdih do ugla prostorije i ostadoh tu da lebdim, sa licem na dole, dok mi je bolničar navlačio čaršav preko glave. Završeno je sa mnom. Tek tako.

Nisam bila u stanju dovoljno brzo da pojmim svoj šok. Još pre nekolito sekundi bila sam živa. Sada sam bila mrtva. Ni sa kim se nisam oprostila, niti se propisno pripremila za ovaj trenutak. *Imam samo trideset četiri godine*, pomislih i zasuzih.

Pre nego što sam stigla da nastavim u istom stilu, bila sam povučena kroz plafon. Crnilo mi se kao da me je neka ruka uhvatila iza leđa za vrat i da imam žicu u leđima, zakačenu za neki čekrk gore, na nebu.

Prođoh i iznad, kroz pod, baš onako, kako sam gledala da se to dešava u filmovima o duhovima. Bila sam tu, a niša bila.

Niko me nije primetio, niti je šta ometalo moj prolazak, dok sam lebdela kroz prijemno odeljenje, gde sam bila prethodnog dana sa

Kitom. Dok sam prolazila kroz podove bolnice, osećala sam kako moja patnja nestaje i smenjuje je smirenost kakvu nikada ranije nisam osetila.

Nisam baš previše religiozna, ali u Boga verujem. Neko ili nešto me je sada vuklo, odvlačeći me od mog zemaljskog života i briga. Bila sam svesna nedostatka kontrole i osećala olakšanje zbog udaljavanja od svojih odgovornosti i tuge.

I dalje sam volela Kita, Maks i decu, ali nisam mogla da brinem ni o kome. To sam sada shvatila. Moje telo je izašlo kroz krov bolnice i iznenađeno primetih da je napolju dan. Sinoćna oluja je natopila prirodu, i kapi rose su se presijavale kao dijamanti na vrhovima drveća.

Ja sam se i dalje bez napora uspinjala i odjednom ugledah onaj vijugavi seoski drum, kojim smo se Kit i ja tek nedavno dovezli. Brda su mi izgledala veličanstveno, kao da je izgužvani pamučni prekrivač ostavljen dole. osećala sam kako mi toplo sunce greje leđa, i to je bilo natprirodno smirujuće.

Jato ptica proleti ispod mene, i sa zapanjujućom jasnoćom sam videla detalje njihovog perja.

Ispružih ruke i ugledah istu košulju od teksas-platna koju sam nosila danima i zalomljene nokte - to jesu bile moje ruke.

Pređoh rukama preko obrijane glave i dopade mi se taj osećaj.

Pokušah da promenim pravac kretanja, međutim, sa tim astralnim telom nisam dobila i mlazni pogon. Putovala sam samo u jednom smeru i to na gore.

Uzdižući se, ugledah ceo rezervoar Libertija, i eno, grad Baltimor sa rekama koje teku prema zalivu Čispik. Pretpostavila sam da sam sada na visini od tri kilometra, i uzdizala se i dalje. Pejzaž je bio minijaturan, kola sitna, kuće i druge građevine poput igračka bile razbacane po okolini.

Ja sam bila obavljena mekom maglom, koju sam osećala kao blagoslov.

Bila sam pročišćena.

Osvežena.

Iskupljena.

Oblačni prekrivač kao da se tek posle dugog vremena uklonio, i ja videh da se nalazim visoko iznad Atlanskog okeana.

Voda je bila jasno plava pored obale, da bi prešla u tamno plavu sa belim tačkama, što je sve izgledalo zapanjujuće lepo i stvarno.

Gledala sam istočnu obalu Sjedinjenih Država! *Bog blagoslovio Ameriku.*

Jedini zvuk je bilo šuštanje vetra u mojim ušima.

Pomislih na svoj život i setih ga se celog: rasprodaje kolača u crkvi, prvog poljupca u tatinom ambaru, jelena slomljene kičme koga sam uspavala. Stavila sam ruke iza glave i zagledala se u drage Kitove oči. Videla sam Maks kako juri kroz šumu, kao i onog, prvog puta. Slike su mi dolazile i prolazile, svaka sa novom, kristalnom jasnoćom. Videla sam sve ljude koje sam poznavala i volela, i osećala njihove misli kao sopstvene. Bilo je to kao da stojim tamo, sa njima, i na ovaj način treba da se oprostim od njih. Međutim, ubrzo me zamori Frenin život, pa se oprostih sa sobom i svojim životom žene.

Zemlja se povećavala ispod mene. Ne kao na satelitskim slikama koje smosvi viđali - ova Zemlja je ispunjavala nebo i bila oštro, fotografski fokusirana. Mogla sam da vidim planinske grebene, rečne tokove, gradove i uzburkana mora. *Dragi bože, veličanstvenost naše planete izmiče opisu.*

Ja, nekadašnja Frensis Džejn O'Nil, bila sam samo malecka mrlja ljudske svesti. Nisam znala padam li sa neba ili odlazim pravo na nebo.

I jedno i drugo je bilo u redu.

Znala sam da odlazim kući.

Ovo su bili dani najveće opijenosti i omamljenosti u njegovom životu, neverovatniji i od onog vremena kada je organizovao svoju lažnu smrt - kao i ubio svoju prvu ženu - u automobilskoj nesreći kod Bostona.

Uskrsnuće je bilo gotovo završeno - bar prva faza, i to sa nadom da je prva od mnogih koje će uslediti.

Ta „nova“ bića“ bila su stvorena.

Njegova stvorenja.

A sada će otići i voditi svet kako treba sledećih trideset do četrdeset godina, a možda i duže.

Takoreći, *njegov* svet.

Izabrani - svi muškarci - su se oporavljali dva dana, i gotovo svi su bili u dobrom stanju. Hvala bogu da nijedan nije umro tokom operacije. Naravno, on bi ga vratio u život. On je čudotvorac.

Sada su bili spremni da se vrate u svoje zavičaje i odrade konkretne poslove, za koje su bili izabrani. Svetu su potrebni kontinuitet i stabilnost pre nego što Treći svetski kreteni preuzmu sve ili ga možda upropaste. Ovi ljudi, svi *muškarci*, davali su najbolju nadu za održavanje reda i napretka; oni su bili poslednja nada.

Doktor Kejn-Hauer je verovao u to. Nekoliko praktičnih problema će morati da bude prevaziđeno do kraja - recimo, objašnjenje dugovečnosti te tridesetorice ljudi - ali mase se mogu pripremiti za to, kao i za sva naučna čuda hrabrog, novog sveta. To su bili mali problemi, koje treba da rešavaju mali mislioci.

„Bože, osećam se tako dobro!“ uzviknu on.

Ali nešto je nedostajalo, zar ne?

Zamisli samo!

Njegov dan nad danima - a nešto još uvek nedostaje. Pa, to valjda ide sa teritorijom - kada si perfekcionista.

On ubaci šaku kikirikija u usta, ali mada su bile dobre u svojoj klasi, čokoladne bombone mu nisu pomogle.

Baci pogled na kauč u svojoj kancelariji. Ljupka Džulijet je sedela u skupom plavom kompletu sa prugama, krem beloj bluzi i štiklama. Kao i uvek, njegova „supruga“ je bila zapanjujuće savršena. U bolnici je bila da bi mu pomogla da isprati neke od izabranih. Onima

sa sklonostima prema porodici sviđalo se to što ima lepu ženu. Zbog toga su se osećali komotnije.

On priđe ljupkoj i talentovanoj Džulijet i *uključ*i je.

„Ovo je tvoj veliki dan, zar ne?“ progovori ona gotovo odmah. „Fantastičan si, dragi. Obožavam te.“

„Pa, *odradi me*“, reče on tiho, uzbuđeno. „Upravo ovde i sada.“

Neverovatno odgovarajuće udešena, u svom prugastom, poslovnom kompletu, Džulijet kleknu ispred doktora. Svojim savršenim belim zubima otvori mu rajsferšlus.

„Biće mi čast“, reče ona i odradi ono zbog čega je stvorena.

Izreka, očito tačna, ponavljala se u Maksinoj glavi: *Strah nije rešenje. Strah nije rešenje.*

Ona se probudila i shvatila da je izvesno vreme bila potpuno bez svesti - možda i punih pola dana.

Ali zatim shvati da je to moralo biti duže. Možda i par dana. Čoveče! Rana od metka koji je primila prilikom bekstva već je gotovo zarasla.

Leva noga ju je luđački žigala, ali bes je učinio bol podnošljivijim. Zrno joj je prošlo kroz butinu. Uvezala ju je trakom koju je iscepala sa košulje, da bi zaustavlja krvarenje.

Sada se zagleda u ranu. Izgledala je u redu.

Nije to ništa, ponavljala je u sebi, prema onome što se desilo Ozimandijasu.

Pokreni se, Maks. Vreme prolazi. Kreni.

Sa mukom se provlačila kroz sistem za ventilaciju, puzeći na laktovima i kolenima. Posle nekoliko minuta, stigla je niz cev do trećeg podzemnog sprata, izbacila rešetku i upala u neku petostranu prostoriju.

Soba je podsećala na akvarijum. Za ljude.

Zidovi su bili od stakla, koje je izgledalo kao da bi izdržalo I nalet uragana.

Iza stakla se nalazila neka dugačka, slabo osvetljena prostorija, sa nizovima ljudi koji kao da su... spavali? Njih tridesetak.

Maks poskoči kada su se vrata na suprotnom kraju prostorije otvorila. Zašušta krilima. Unutra udoše dve bolničarke, šapućući nešto.

One se posvetiše očitavanju monitora pored kreveta i proveriše vitalne funkcije nekolicine pacijeneta.

Ko su ti ljudi u krevetima? Šta im se desilo? Ako je ona provela dan ili dva u cevima za ventilaciju bez svesti, od kada su oni mogli biti tu? Što je još važnije - gde su ostala deca? I Freni i Kit?

Jedan od ljudi se pomeri. Maks je sve jasno čula kroz zvučnik na plafonu.

„Žedan“, šapnu on prozuklim glasom. „Molim vas. Malo vode?“

Jedna od bolničarki odmah mu priđe. Nasu tečnost u čašu, pa mu diže glavu da bi mogao da pije.

„Izvolite“, reče, „gospodine predsedniče.“

Oh.

Čoveče.

Bože.

Pošto mu je glava bila dignuta, Maks je čoveku videla lice. To nije bio aktuelni predsednik SAD - već drugi pre njega.

Ona odmahnu glavom i gotovo ostade bez daha. On bi morao imati blizu osamdeset godina, ali izgledao je kao da nema više od pedeset. Kako je to moguće?

Niko od ljudi u toj prostoriji kao da nije bio stariji od njega.

Je li to Uskrsnuće? Šta je to?

Tada i drugi doktori i bolničarke počеше da ulaze u prostoriju. I da bude pacijente.

Nešto se dešavalo.

Nešto važno.

Nešto vrlo loše.

„Probudite se, premijeru...“

„Probudite se, načelnice...“

„Probudite se, ekselencijio...“

„Novi je dan. Izgledate fantastično. Svi. Čestitam.“

Nađi pomoć nađi pomoć nađi pomoć nađi pomoć nađi pomoć nađi pomoć.

Beži odatle beži odatle beži odatle beži odatle.

Taj znak za uzbunu joj je odzvanjao u glavi. Krv joj je bubnjala u ušima.

Važni ljudi ovde primaju poziv za buđenje. Ali kakvo je to buđenje? Ili je uskrснуće? Ko su oni?

Pored ulaza u prostoriju nalazila su se specifična klizna vrata, slična vratima lifta. Maks jurnu prema njima.

Dahćući zadihano, pritisnu dugme za poziv. *Hajde, hajde, hajde.* Vrata najzad kliznuše u stranu. Unutra nije bilo nikoga. *Jedan-nula za pozitivce!*

A šta sad? Kuda sad? Maks se uvuče unutra i pope se jedan sprat više, do drugog podzemnog. Ako se dobro seća, tu je soba za životinje. Nadala se da su tu i ostala deca. Možda i Kit i Freni.

Ona izađe u pust hodnik. Tada začu glasove, neko je dolazio. Morala je odmah da se izgubi odatle.

Maks ugleda sobu za životinje pravo ispred sebe. Pritrča vratima i otvori ih. Sada je lako mogla doživeti srčani napad. Upravo tako se osećala.

Ču nekoga u sobi. *Gotova je!*

„Maks! Vratila si se!“ doviknu Vendi. Zatim i drugi poznati glasovi počеше da je dozivaju, radujući joj se i postavljajući pitanja istovremeno.

„Pssst. Pssst. Stišajte se sad. *Tišina*, kad kažem! Napolju se otvorio pakao. Nešto veliko se dešava. I to loše.“

Maks počе žurno da otvara reze na kavezima. Zatim prođe još nekoliko sekundi dok ih nije sve izgrlila: Pitera, Metjua, Vendi i Ajka. Sem Ozimandijasa, naravno.

„*Gde* si bila, Maks?“ zanimalo je Metjua.

„U cevima za ventilaciju. Sad mi je bolje. Pogođena sam. Sad dosta sa pitanjima.“

„Šta se dešava napolju?“

„*Prestani* da zapitkuješ, Meti!“

Deca su izgledala užasno - prijava, napeta, uplašena - naročito jadni Ikar, koji je odgurnu kada je pokušala da ga iznese iz kaveza.

„Beži“, prošištao je. „Ostavi me na miru, Maks. Pusti me da umrem ovde.“

„Ajk, vreme je da idemo, *polazi!*“

„Ostavi me, molim te. Ne mogu više. Ostavi slepog dečaka. Ne mogu ovako.“

„Ajk, potreban si nam. Saberi se dečkiću. Saberi se *odmah!*“

Maks je najzad morala da podigne glas.

Ikar se iznenadi, ali se zatim isceri. „*To je Maks koju znam i volim.*“

To je bilo sasvim tačno. Opet je bila ona samouverena. Bez mape, oružja i stvarnog plana. I bez Kita i Freni. Morala je što pre da ih nađe.

„Metju, ti pomози Ajku. Pitere i Vendi, za mnom“, reče. „Samo me pratite vas dvoje.“

„Puslicu zamorčice iz kaveza“, reče Metju. „Bez ubedivanja. *Moram to, Maks.* Uplašeni su kao i mi. Oni su sada naši sapatnici.“

„Da! Pusti pacove“, reče Piter. „Pusti pse!“

Maks zakoluta očima, ali morala je da prihvati. Ni ona ne bi mogla da ih ostavi u kavezima. „Oslobodite ih. Opšta zbrka bi nam mogla pomoći.“

Dvojica manjih dečaka otvoriše prvo kaveze sa šimpanzama, glupirajući i smejući se, kao da imaju sve vreme ovoga sveta. Zatim Vendi pusti Pipa iz njegovog kaveza, pa i zečeve.

Maks otvori spoljna vrata i proviri uz i niz hodnik. Bilo je to šašavo; a nije bilo ni najgore. Hladna, bela fluorescentna svetlost obasjavala je svaki ćošak.

Ubrzo je hodnik bio pun majmuna, zečeva, laboratorijskih pacova i pasa! Možda *haos* zaista pomogne! Glasne žice su im bile prekinute, ali njihovo zadahtano, prozuklo lajanje se i dalje čulo dok su, njuškajući po podu pratili neki tajanstveni plen.

Bio je to totalni haos. Zbrka. Ludilo.

Ali ta zbrka je bila možda najbolja šansa koju su sada mogli dobiti.

Maks začu prodorne ženske krike kada su glodari i majmuni stigli do sobe bolničarki. Za trenutak prekide potragu za Kitom i Freni. Hitro uvuče decu u lift. Neko priklješti Pipa, koji odmah poče da laje i kevcé,

„Smiri se, kucó!“ naredi Maks i dosadni lavež odmah prestade.

Na ploči je bilo nekoliko osvetljenih dugmadi. „Prokletinja. *Mrzim* sve ovde.”

Ona pritisnu dugme G i lift, hvala bogu, pođe gore.

„Gore je dobro”, reče mali Piter.

„Gore je uvek dobro”, reče Maks.

G mora da znači „grozno srećna“, pomisli Maks, ali zadrža tu misao za sebe. Trenutno je imala druge brige. Freni i Kita. Tajanstvenog čoveka dole, na intenzivnoj nezi. Da se živi i zdravi izvuku iz te zmijske jame. Da se bar izvuku iz podzemlja, u kome je doktor Kejn radio svoje nepodopštine.

Ona se podseti: *Strah nije rešenje. Nikada!*

Vrata lifta se otvoriše u dugačkom hodniku, sa sva četiri betonska zida, izlaznim vratima na jednom kraju i osvetljenjem duž uglova plafona.

Maks nije znala kuda tunel vodi, ali to je izabrala. Ili je sudbina izabrala za nju.

To bi *mogao* biti izlaz.

„Hajdemo!“ viknu ona. „Kažem - pokret, ili poraz, dečaci! Samo brzo. *Sad!*“

Deca i jedan mali, kevtavi terijer potrčaše prema dalekim vratima, jedinom što im se činilo da ima nekog smisla.

Morala je prvo da izvede decu, a zatim će potražiti Freni i Kita, i ispričati im šta je videla - bivšeg predsednika i dvadesetak njegovih najbližih prijatelja u postoperativnom stanju.

„Molim vas, držite se zajedno i ne usporavajte! Čim izađemo i ja vam kažem, letite odavde što brže možete! Bežite na sigurno. Čujete li me?“

„Da“, uzviknu Piter. „Letimo na sigurno!“

Ona ču jasan šum kretanja lifta koji ide na dole i zaustavlja se, a zatim se zvuk nastavi. Vraćao se na njihov sprat. *Sranje. Ko li je u liftu?*

„Brže, brže“, viknu ona dok su žurili niz tunel. „Ne letite - još!“ Maks požuri prema izlaznim vratima. *Otvori se, molim te.*

Vrata se širom otvoriše u zaslepljujuće blistav dan, a Maks kao da je zaboravila kada je poslednji put videla sunce! Dan? Dva dana? Desno od njih nalazila se neka siva, metalna građevina - avionski hangar - sa asfaltnim izlazom na pistu. Tu je bilo mnoštvo privatnih aviona!

Maks pokuša da se orijentiše. Tamo je grad Vašington. Možda bi tamo uspeli da dobiju pomoć. A možda i ne bi. Ko su pozitivci u ovom beznadežnom haosu? I kako ona to može znati? Bili su joj

potrebni Freni i Kit. Odmah, tog trenutka. Dobro, vas dvoje, pokažite se! Ali to se ne dogodi. Ne pojaviše se ni Freni, ni Kit. Njene izbezumljene misli prekinuo je pucketavi zvuk startovanja motora ispred avionskog hangara. Dok je gledala, jedan mali avion krem boje, sa crvenom prugom duž trupa izveze se napred, rasterujući jato golubica.

Avion se zaustavi i dvojica ljudi u plavim, avijatičarskim kombinezonima doguraše stepenište do aviona. Startovano je još par drugih, malih aviona. Prava užurbanost.

Na levoj strani se otvoriše tunelska vrata i izadoše dvojica doktora, gurajući dva pacijenta u invalidskim kolicima. Zatim izadoše telohranitelji. Ko je taj pacijent?

Još dvojica tajanstvenih pacijenata u invalidskim kolicima izgurana su kroz druga vrata. Zatim još dvojica. Svi u invalidskim kolicima. Svi muškarci.

Jesu li oni pozivi na buđenje imali veze sa svim ovim? Vreme da se ide kući? Zbog čega?

Jedan od čuvara primeti Maks. „Hej!“ viknu on. „Na krov!“ Zatim uze telefon.

Doktori se na kratko zagledaše u nju, a zatim jedan od njih pomože svom važnom pacijentu da savlada stepenište ispred njegovog aviona. Bio joj je poznat. *Gde li ga je već videla?* Stražar izvuče pištolj - i gad opali prema njoj! Prema svima njima!

„Dole!“ naredi Maks. *Prokleti bili do pakla. Pucaju na decu, kukavička đubrad.*

Maks izviri preko ruba i zagleda se u dvojicu doktora koji su ispraćali svoje pacijente do aviona. Vrata se zatvoriše i mlaznjak počeo da rula.

Maks je bila besna. Na čuvaru, doktore, pacijente, doktora Itana Kejna, na ceo prokleti, propali svet u koji su ona i ostala deca - u stvari, sva deca - bačeni.

Neće im uspeti to Uskrsnuće, šta god ono bilo.

Neće uspeti! Neće!

Nije mogla da im dozvoli da se izvuku. Nije mogla. Ni jedan jedini smrdljivi avion neće poleteti.

„Spremite se da uzletite odavde“, reče deci. „Ovi avioni ne smeju uzleteti! Nebo je naše.“

Tada se seti. Shvatila je ko je onaj važni pacijent. Migel Hihueras!
Važio je za jednog od najbogatijih ljudi sveta, posedovao je kompanije za komunikaciju širom Centralne i Južne Amerike. Važio je i za pravog drkadžiju. Veliko, užasno đubre.

On je bio taj pacijent.

Jedan od njih. Ko su bili ostali - i zbog čega su bili u onim operacionim salama, dole?

Maks shvati da trenutno nije u stanju da razumno razmišlja. Njeno ogorčenje i bes zbog Ozove smrti, njegovog *ubistva*, nadoknađivali su joj nedostatak hrane; taj bes ju je ispunjavao nekakvom opojnom hrabrošću.

Ili glupošću.

Ona raširi svoja veličanstvena krila do maksimuma. Tri metra i petnaest santimetara. Vetar je prihvati i ponese u vis.

Maks je poletela, kao i ostali. Pratili su je - *bilo kuda*. Bez obzira jeste li na strani đavola ili anđela, bio je to zadržavajući prizor.

„Jato!“ vikali su Piter i Vendi.

„Pazite!“ viknu Maks na njih.

Ona je ljutilo mahala krilima i uzletela još dok je privatni avion g. Hihuerasa rulao pistom. Morao je da pređe jedan deo piste, pre nego što skrene na jug i otpočne uzletanje u smeru Vašingtona. Šta se Hihuerasu dogodilo u Bolnici? Zbog čega su svi ti poznati ljudi došli tu?

Još neki od privatnih aviona su sada ukrcavani. *Ima li još poznatih pacijenata?* Naravno! Šta su oni to, do đavola, doživeli? "

Maks je bila u maloj prednosti. Vetar je odjednom dunuo jače, tako da je ona, kada je avion digao nos, već bila ispred njega.

Preietala je popreko, tačno ispred pilotske kabine. Ugledala je dvojicu zapanjenih pilota. Mali avion se opet spusti i dodirnu zemlju levim, točkom, pa se odmah ispravio.

Dole! pokazala ona pilotima. *Dole!*

Začula je uzvike iza sebe; ostala deca su likovala zbog nje, kao i zbog samih sebe.

Zatim oformiše čvrstu formaciju od petoro, sa Maks na čelu. Metju je bio levo od nje; zauzeo je mesto jadnog, ubijenog Oza, dovikujući uputstva i naredbe Ajku. Vendi i Piter su leteli desno od nje. Nisu se plašili - sada ne.

Spustiše se blizu aviona, pa počеше da naleću i proleću ispred pilotske kabine. Sada su se i pilot i kopilot uplašili. Raširili su oči. Maks im pokazala da spuste avion.

„Dole, gadovi! Ne pokušavajte da dignete taj avion!“ viknu im kroz hućanje vetra.

Maks izvede petlju i vrati se. Videla je kako pilot pokušava da održi nos aviona u vazduhu. Nešto je govorio u radio. Tada je začula pucnjeve iza leđa.

„Pazite! Čuvajte se. Razbijte formaciju!" vrisnu ona na decu.

Dole, na zemlji, naoružani stražari su pohrlili iz hangara na mali aerodrom. Pucali su na njih! Puškama.

Ona oštrim pogledom poznade nekoliko gadova koji su ih proganjali još od Kolorada. Kakve to tajne čuvaju ovde? Kakve užase? *Ti odvratni bogataši sigurno nisu došli na redovnu šestomesečnu kontrolu.*

„Neka avion bude između nas i tla", uzviknu Maks. „za mnom, deco. Ne dajte mu da mrdne."

Mali avion je ubrzavao i uzdizao se. Kratki rafali iz poluautomatskih pušaka parali su vazduh - a onda nešto pođe po naopako! Nešto, što ni Maks nije očekivala. Nešto nezamislivo.

„Oh bože, Maks - gledaj!" kriknu Metju. „Pogođeni su! Nije dobro!"

„Ko je pogođen?" zastenja Maks i okrenu se, da proveri jato.

Ali nije bilo u pitanju nijedno od dece. Tanad je prostrelila desno krilo. Iz oštećenog aviona izleteše crvenonaranđžasti plamenovi i crni dim. Začu se pucanj, pa eksplozija, i motor se zapali. Beli avion kao da je jednu sekundu visio u vazduhu. zatim poče da pada prema asfaltu.

„Oh, pazite. Pazite", doviknu Maks. „Odmaknite se! Udaljite se! Oh, Isuse, ne daj da padne."

Videla je kako pilot nešto izbezumljeno govori u naglavni mikrofoni, dok je avion obarao nos.

Prebrzo! Pre-prebrzo! Zatim tresnu dole, na pistu za uzletanje. Desno krilo se otkači od vitkog rupa, avion kriknu poput životinje na umoru. Prevrnuo se četiri puta, opet i opet, delovi su leteli na sve strane, i zaustavio se prevrnut na leđa.

Odjednom buknuše plamenovi. Crni, uljani dim izvi se iz razbijenog aviona. Pojavi se bljesak i druge eksplozije.

Maks je osećala kako vrešina vatre poseže visoko prema nebu. Oh, bože, šta je to učinila? Hihueras i njegov doktor moraju biti mrtvi, poginuli u eksplozijama ili ispečeni.

Ona i ostala deca se spustiše prema zemlji i videše kako svetlo narandžasti kamion izleće iz hangara za održavanje.

Gotovo istovremeno, otvoriše se vrata na južnom krilu bolnice. Osoblje ostalih privatnih aviona požuri prema paloj letelici.

Metju ga prvi ugleda i pokaza!

„Tamo! Maks, eno ga!”

Doktor Itan Kejn je stajao sam u pozadini, posmatrajući katastrofu. Obukao je crnu jaknu na belu košulju. I kapu za bezbol za dugačkim zaslonom i natpisom ŠLJUNKOVITA PLAŽA na prednjem delu - istu koju je nosio i kada je njih oteo iz Alminog odmorišta u dolini.

To je bio prvi put da Maks vidi oholog doktora bez njegovog nadmoćnog i pakosnog osmeha. U neverici je odmahivao glavom.

„Još uvek hoću da ti slomim vrat”, promrmlja Maks. „To ti obećavam, đubre ubilačko.”

102

Maks se stušti dole, prema tom bednom ljudskom biću i još bednijem doktoru - ne mogavši ni u tom trenutku da prestane da misli na Oza. Tako je on umro. Nesmotreno i gonjen svojim egom.

Ona će biti pametnija. Već je videla kraj ovoga filma. Loš. Užasan!

Zbog toga odmahnu rukom ostaloj deci i uzviknu, „Ovo je naređenje! *Gubite se odavde!*“ Oni se, kao dobra deca, što su i bili, odvojiše od nje. Nije to bio jedini razlog. Bes u njenom glasu ih je uplašio.

Maks produži sama. Bombarder u obrušavanju, sa naciljanom metom.

Kamikaza? Samoubistvo? Pa, možda i jeste. Najzad, više od svega želela je da bude sa Ozimandijasom.

Doktor Kejn je ugleda - i mahnu joj. *Da, hajde, Maks. Počnimo. I završimo upravo ovde.*

I on je bio nesmotren i podložan sujeti.

Očito se nije plašio vođenog projektila koji se stušio niz pistu, prema njemu.

Toliko želim da mu slomim vrat, pomisli Maks.

To je obećala Ozu.

Međutim, naglo i oštro uspori; spusti se desetak metara od Itana Kejna. Duboko je disala. „Pa, šta je bilo sa tvojim prokletim, velikim Uskrsnućem? Je li to - to? Ovi jadnici? Šta je tako posebno u njima?“

„Oni jesu posebni!“ zarezala Kejn tiho u vetar. „Oni su potrebni da nas provedu kroz ovaj vek. Sada će živeti tokom njegovog većeg dela i učiniće svet boljim. Možda ga čak i preživi. Pobriniu sam se za to. *Sredio* sam to. Ali, da pređemo na stvar, Maks, ja znam tvoju tajnu. Zaista je sočna, hoćeš li da ti je kažem?“

„Neću *ništa* od tebe!“ maks odmahnu glavom i pogleda sedokose starce pored aviona kojima su ih obezbedile njihove kompanije. Nazoviposebni. Neki od njih su bili u invalidskim kolicima, a neki ležali na pokretnim krevetima, oporavljajući se, ali većina njih je stajala i hodala sama. Gledali su je, kao da znaju šta predstavlja i kakva pretnja bi mogla postati. „Ubij je odmah!“ uzviknu jedan od njih i zamahnu pesnicom iznad glave. „Oslobodi nas nje!“

Maks pogleda Itana Kejna i odmahnu glavom. „Nisu oni budućnost“, reče. „To bi bilo suviše strašno.“

Ona zamahnu krilima i opet poleti pravo na Itana Kejna. Iz sveg glasa uz viknu: „*Ti si ubio Ozimandijasa!*“

Kejn poteže pištolj i gotovo zauze streljački polžaj, ali zakasnio je za jedan trenutak.

Maks mu je išla pravo u njegovu dragocenu glavu i udarila ju je punom snagom ispruženog krila. Povukla je gada. Udarila ga je punom brzinom i snagom.

Još uvek je stajao i Maks pomisli: *To nije u redu. Nikako nije u redu!* Pokuša da shvati šta se to upravo desilo. Nije mogla.

I tada Maks vide nešto, što joj je izgledalo nemoguće. Kejnova glava se nakrivi i nasloni sa strane, na rame, kao da mu je vrat slomljen. To je bilo tako čudno. A on je *i dalje govorio.*

„Ne možeš zaustaviti ovo - ni mene“, reče joj Kejn. „Razumeš li? Shrataš li, Maksimum?“

Ona ga opet udari. *Maksimalnom* silinom.

Kejn se najzad stropošta na tlo. Ali i dalje je *govorio.* „Nisam ja Itan Kejn; nakazo mala. Ja sam klon. Ne možeš da zaustaviš ono što će se desiti. Ne možeš zaustaviti budućnost.“

I sa tim rečima, to jezivo stvorenje, klon doktora Kejna, opusti se i ostade mrtav.

Maks se sa nevericom zagleda u njegovo sklupčano telo. „Vidi ko priča o *nakazama*“, promrmlja naposletku.

Tihi krik je bio u meni.

Ne, ne, ne!

Uključi opet divne zvezde. Uključi ih! Bože moj, sunce je tako sjamo i veličanstveno.

Odjednom, svetlost odozgo me gotovo zaslepi. Dve ili tri bolničarke su me svu pljeskale i drmusale. Grubo mi staviše na lice masku sa kiseonikom.

Sranje. Još uvek sam bila živa. Naposletku, ipak nisam išla stepeništem prema nebu.

Čula sam kako neko neprestano ponavlja moje ime, a kada sam okrenula glavu, ugledah nikoga drugog, nego Kita. Nežno me je uhvatio za ruku. Stisnuo.

Ja mu uzvratih stisak. *Jes', bio je stvaran.*

Shvatih da više nema njegove divne, plave kose. Bože, nema ni moje.

„Uaaahhhhhhhhh“, rekoh. „Tvoja kosa.“

„Volim i ja tebe, ćelava“, šapnu Kit. „Dobro došla nazad, na planetu, Freni.“

„Oh, dobro je ovde.“ Bar na neki način. Sem što je nebo iz moje simulirane stvarnosti bilo kompletan trip.

Bili smo u Sobi snova, istom onom odeljenju koje sam videla kroz stakleni zid. Juče? Svejedno kad. Još uvek je tu bilo pet-šest pacijenata sa šlemovima na glavi, povezanim sa treperavim monitorima iznad njih, kao i gomilom druge skupe opreme: monitorima srčanog rada, respiratorima i arterijskim linijama.

Međutim, nije bilo doktora Itana Kejna, proklet bio u paklu! Nije bilo devedeset četverogodišnjeg Harolda Hauera!

Začuh neku gužvu i užurbane korake napolju, u hodniku.

Zatim ugledah decu! Brzo im izbrojah noseve. Maks, Vendi i Ajk, Metju i malči Piter okupiše se oko mog kreveta, gurajući lica uz moje.

Razgukali su se i to je bio najlepší zvuk na svetu,

„Zdravo, mama“, reče Vendi i ja se zamalo ne onesvestih na licu mesta.

Zatim zaista izgubih kontrolu. Potpuno. Jecala sam i jecala, pokušavajući da ih zagrlim sve petoro odjednom, i gotovo uspela u tome. Tada odlučih da usporim. Jedno po jedno drago lice.

Maks je bila sva umazana i prljava, a na jednoj nogavici farmerica bila joj je sasušena krv, ali imala je blistav osmeh. Zagrlila me je i ja sam joj uzvratila zagrljaj. To je bio najljepši zagrljaj u mom životu.

„Uspeli smo“, rekoah najzad.

„Nisu svi“, reče Maks i odmahnu glavom. Shvatila sam da misli na Ozimandijasa. „Ali uhvatila sam Itana Kejna. Mrtav je, Freni. Neće nas više povrediti. Otkinula sam mu glavu.“

Stavih ruku na Maksinu zamršenu kosu i u tom trenutku primetih da nosim plastičnu narukvicu.

Na plastici je crnim slovima bila ispisana jedna jeziva reč.

DAVALAC.

Zatim se desilo nešto vrlo loše.

Nešto nezamislivo, a i pakleno zastrašujuće - možda i gore - kao da je to nešto neobično, kao da bi trebalo da se iznenadim.

Ništa nije objavljeno o Uskrsnuću, niti o moćnicima koji su očito bili umešani u sve to. Ni jedna jedina reč u glavnim dnevnicima i časopisima. Kao da se ništa nije desilo. Kao da ništa nismo doživeli. Kao da smo sve to izmislili.

Ja zaista nisam pristalica teorije zavera ili paranoična - bar nisam bila dok nisam videla sve ovo, što se dogodilo.

Nijedna reč.

Neko bi rekao: „Ne mogu da verujem!“ Ja mogu samo da vas pitam, gde ste bili u poslednje vreme? I kažem vam da izvučete glavu iz peska. Istina danas nije na ceni. Zar niste to primetili?

Nijedna reč.

Doktor Itan Kejn - Harold Hauer je mislio da je promenio ostatak veka za svet - međutim niko u štampi kao da to nije primetio niti mario, niti možda *verovao* da se nešto tako čudovišno zaista desilo.

Isto tako nisu primetili ni značaj biotehnologije u toku proteklih godina. Ta biotehnologija je naša budućnost. Završeno. U kamenu je to napisao *neko*, koga ni bilo ko od vas, niti ja, ne poznajemo.

Šašave stvari su se dogodile i pošto sam ja puštena. Ljudi koje smo mi rođenim očima videli u bolnici, poricali su da su bili tamo, i svi do jednoga su imali alibije. Ono što smo videli na podzemnim spratovima bolnice - očišćena tela, fetusi u bocama, neverovatna visokotehnološka mašinerija - sve je to nestalo odatle do trenutka kada su predstavnici zakona dospeli unutra, da provere. I telo Itana Kejna - Harolda Hauera beše nestalo.

Tako je bar rečeno.

Tako je rečeno.

Naposletku, što je možda i najveći razlog za uznemirenost, nestalo je i Ozimandijasovo telo.

Jedine priče o tome - jedine - bile su one, naduvane, u senzacionalističkim tabloidima. I šta nam to govori o stanju u kome se svet danas nalazi? Sem toga, tekstovi u tabloidima su predstavljali *garanciju* da niko neće poverovati u ono što se desilo i što smo videli.

Proteklo je još mesec dana, a ništa strašno, izbezumljujuće, bučno, haotično ili naročito opasno nije se dogodilo. Još uvek nije razotkriveno ništa o toj bolnici, ni o onome što se u njoj dogodilo. Kit i ja smo se vratili u Denver. Još jednom - sa osećajem - odlučili smo da zatražimo starteljstvo nad decom. Petoro preživelih.

Zavetovali smo se da ćemo ih čuvati. A deca su obećala da će isto to učiniti za nas.

Svečano smo obećali - uz časnu reč - da ćemo ćemo bar još jednom opet otići u Kuću na jezeru.

Bilo je to samo „saslušanje“, ali sudija Dvajer nam je obećao da će razmotriti svoju prethodnu odluku, a naš advokat je prihvatio njegovu reč. Kao i deca.

Na skali od jedan do deset, halabuka lokalnih medija se bližila stotom podeljku, dok je Ulica Banok bila prepuna. Svi su želeli da se dokopaju ove priče. Do đavola sa Uskrsnućem i svim ostalim što je doktor Itan Kejn radio u Opštoj bolnici Liberti. Javnost je želela samo decu-ptice.

Naravno, isto kao Kit i ja.

Žurno smo stigli do sudnice broj 19. Kit je na sebi imao tamno-plavu jaknu, večernju košulju i sive vunene pantalone. Izgledao je dobro - malo drčnosti Toma Kruza, malo visprenosti Harisona Forda, i njegova pedantnost.

Ja sam bila u štrikanoj zelenoj haljini i visokim, crnim čizmama, i nadala se da izgledam odraslo - po malo od Džej Ci Peni i Dillardove.

Kitu i meni je izraslo po par centimetara potpuno nove kose, dajući nam izgled „ratnih zarobljenika“, za koji nam je advokat rekao da „ne može škoditi.“

Izmenismo izveštačene pozdrave sa Džefrijem, našim odanim, zakonskim pit bulom, pa se smestismo na dva sedišta levo od sudnice obložene hrastovinom.

Naša stara protivnica, Katarina Ficgibons, odevena u dostojanstvenu crnu boju, proučavala je svoje papire na drugoj strani prolaza. Izgledalo je da je Kučka Stenovitih spremna za nas.

Uskoro će stići i deca; sa svojim „drugim“, biološkim porodicama. Očekivana je i Ozimandijasova majka, koja bi trebalo da svedoči protiv Kita i mene.

To je, u stvari, bio drugi dan saslušavanja. Prvi dan je protekao, može se reći, bar napeto. Katarina Ficgibons se, zastupajući roditelje, goropadila, probadala vazduh i povezivala argumente sa bolnim optužbama kojima je ciljala na Kita i mene. Sjajno je iskoristila jedan trenutak, okrenuvši se na štikli, pokazavši prema nama i uzviknuvši: „Sudijo, da njih dvoje nisu oteli Oza, on bi danas bio živ!“

Džefri Kusof skoči sa svog mesta.

„Prigovor, gospodine sudijo, na osnovu toga što je zastupnica suprotne strane sišla sa uma! A takođe i greši. *Da li je ona bila prisutna?*”

„Prihvaćen”, reče sudija. „I prekinite oboje!” Ja dotle bacih pogled prema deci i primetih suze na Maksinim obrazima. Znala sam da neće moći još dugo da izdrži tu raspravu o Ozimandijasu. To je bilo, okrutno, bezosećajno i pogrešno. Međutim, takav je naš pravni sistem, zar ne? Sve prolazi. Nepoštovanje uljudnosti, manira, možda i civilizacije.

Tada Džefri Kusof iznese našu agumentaciju sa velikim žarom, odlučnošću i, čini mi se, inteligencijom i mudrošću. Kazao je sudiji da su roditelji bili vođeni pogrešnom pretpostavkom da su njihova deca „normalna”, što ona očito nisu. Ta deca su jedinstvena i imaju jedinstvene potrebe, koje njihovi roditelji nisu bili u stanju da ispune. Zar nije činjenica da su naoružani ljudi napali Maks i Metjua Maršala u njihovom, sopstvenom domu? I šta su Teri i Art mogli da urade? Ništa. Prespavali su to.

Tog, drugog jutra, bacila sam pogled prema velikom, školskom satu, u kućištu od hrastovine, na južnom zidu sudnice. Za oko pet minuta, sudija će održati slovo, tako nam je bar rečeno. Šta će sudija Dvajer kazati? Može li presuda na bilo koji način ići u našu korist? Sumnjala sam. Međutim, morali smo da pokušamo.

Atmosfera se zagrevala i približavala se ključanju. Svaki put kada bi se vrata otvorila, sve više ljudi je ulazilo.

Odjednom u prostoriju nagrnuše deca sa svojim advokatima i roditeljima, da prisustvuju drugom danu. Kao i uvek, Maks, Metju, Ajk, Piter i Vendi su veličanstveno izgledali. Bila su to i najbolja deca na celom božjem svetu, i zasluživali su više od ovog javnog fijaska.

„Freni! Kite! Hej, hej”, doviknuše i mahnuše nam. „*Volimo* vas, narode. Nedostajete nam.”

„*Volimo* i mi vas”, doviknuh ja. „*Grlimo* vas i ljubimo!” Živeo sentiment.

„Zdravo, mama”, guknu Vendi. Ona je bila moje srce nad srcima, moja devojčica.

Ja razvukoh usta u osmeh i digoh palčeve, a oni se popeše, naskočiše odleteše na svoja mesta. Tada u sudnici zavlada dostojanstvena tišina.

Sudski izvršitelj zauze svoje mesto pored pulta i pozva prisutne na red: „Ustanite svi.“

Pojavi se i sudija iz svoje prostorije, i kunem se da je izgledao starije nego *juče*. Paperjasta, seda kosa mu je bila raščupana, a staračko lice ka o da je bilo gotovo za ukop.

„Čujte, čujte, sud zaseda, sa predsedavajućim, časnim sudijom Džemsom Randolfom Dvajerom.“

Sudija se sruči u svoju stolicu. „Molim vas. sedite“, reče. „Molim vas.“

U prostoriji zavlada tišina kao da je neko isključio sve zvuke sveta. Izgledalo je gotovo kao trik prirode. Glas sudije Dvajera se jedino očekivao. Po izrazu njegovog lica videla sam da je već doneo odluku. Želela sam samo da bude što pravednija za sve zainteresovane.

„Ne mogu nam opet oduzeti tu decu“, šapnuh uz Kitov obraz. „Ne mogu, je li?“

Tada se Kit okrenu i pogleda me u oči. Gledao me je čvrstim pogledom. „Bićemo opet porodica. Obećavam ti, Frensis Džejn.“

Nekoliko puta tokom nekoliko proteklih nedelja protiv volje sam prizivala slike iz svog sna simulirane stvarnosti. Očito su mi onom neverovatnom vizijom zemlje u mozak urezani novi nervni putevi, pa sam jedino povremenim prisećanjem na onaj strahoviti pogled iz svemira bila u stanju da nađem središte smirenosti.

I sada sam ih prizivala, dok je sudija Dvajer oštrim pogledom sivih očiju prelazio preko svoje sudnice. On uhvati moj pogled i, oh, bože moj, taj veliki čovek se *osmehnu*.

„Dame i gospodo, i deco“, reče sudija dubokim, zvučnim glasom. „Ovo je bio najteži slučaj koji sam ikada sudio, a svi znate zbog čega to.“

„Aleksandar Solženjicin je jednom rekao: 'Čovek može podići Empajer stejt bilding, dovesti u red prusku vojsku, uspostaviti državnu hijerarhiju bolje od Boga, pa ipak ne prevazići nenadmašnu nadmoć izvesnih ljudskih bića.' Harold Hauer je pomislio da može uništavati ljudski život i manipulirati njime sa kriminalnom nekažnjivošću. Pre izvesnog vremena, jedan drugi naučnik, upravo ovde, u Koloradu, očito je pomislio isto to. I sada je na mene pala odluka o sudbini ove predivne dece.“

Sve strane, agent Brenan i doktorko O'Nil, prirodni roditelji, a naročito deca, iskazale su izvanrednu i nenadmašnu hrabrost.

Ja želim da nagradim tu hrabrost kako dolikuje, da svi budu srećni. To je, naravno, nemoguće.“

Na galeriji nastade komešanje, dok su se ljudi okretali, da jedni drugima došapnu svoje predviđanje.

Sudija Dvajer udari svojim čekićem po pulstu i zatraži: „Mir. Molim vas.“

U tišini koja je usledila, on nastavi. „Zakon države Kolorado je jasan. *Najbolji interes dece je najvažniji*. Zakon je takođe obično na strani roditelja. Roditelji ove dece možda neće biti spremni za ono što budućnost sprema za Maks, Metjua, Ikara, Pitera i Vendi - ali ko jeste? Ja, iskreno, ne znam odgovor na to pitanje. U svakom slučaju, roditelji ove dece pokazali su da su izvrsni roditelji. Mnogo puta sam se upitao kako bih mogao da lišim njih ili njihovu decu porodičnih veza?“

Ja se naslonih na Kitovo rame i pomislih da ću zaplakati. Srce mi je pucalo. Osećala sam šta će sudija Dvajer sada reći. Pokušah da se priprelim, ali jendostavno nisam mogla. Ne opet.

Sudija nastavi. „Dok sam razmišljao setih se nečega što mi je Maks rekla tokom prvog saslušanja. Kazala je: 'Znam da ste dobar čovek, ali pogrešili ste. Tačno je, vi ste samo čovek. To i jeste problem. Sudijo, *mi nismo*.'”

Digoh glavu iz ulegnuća Kitovog ramena. Počeh polako da se vraćam na svoje sedište.

Sudija Dvajer zastade da uzme vazduh, pa nastavi. „Pa, ja *jesam* samo čovek. Možda niko sem vas, petoro dece, ne razume zaista da vi jeste jato i imate potrebu da budete zajedno. I da Freni i Kit za vas jesu mama i tata... Ne znam jesam li to sasvim razumeo, Maks... ali ja tako mislim.

I tako, to je presuda ovoga suda - deca će otići sa Freni i Kitom. Opet ste jato. Takođe ste i porodica. Budite dobro jato i složna porodica. Siguran sam da hoćete.

U sudnici nastade eksplozija buke, uglavnom od pljeska, a onda se deca oboriše na Kita i mene.

„Mi smo jato i porodica!” viknu Piter, da svi čuju. „Pobednički krug!” I tada ta čudesna deca obleteše jedan, dva, tri kuga po sudnici.

Epilog
KUĆA NA JEZERU

I tako smo nas sedmoro naposljetku otišli kući. Zar to nije divno?

Kuća na jezeru je mesto na koje smo otišli sa decom pošto smo im pomogli da pobegnu iz one užasne Škole. Bila je sklonjena, visoko na planinskoj padini iznad našeg, privatnog jezera, kao na razglednici. Neću vam reći gde se tačno nalazi. Neka ostane na ovome: deca je vole, kao i Kit i ja. Moja majka je uvek govorila da postoje dve važne stvari koje možete dati svojoj deci - jedna su koreni, a druga su krila. Slažem se sa time iz sveg srca. To sam i ja planirala. Korene i krila.

Zatim, jednog popodneva sam sa Vendi pekla kolače od belog sleza, dok su paperjaste snežne pahuljice letele preko neba. Kit i dečaci su na velikom Sonijevom televizoru gledali ragbi-utakmicu dva kolečka tima. Navijali su za „Bufalose“, ko god oni bili. Verovatno univerzitet Kolorada.

Iz čistog mira, na pamet mi pade jedna bezvezna misao.

Maks gotovo ceo dan nije izašla iz svoje sobe, još od posle doručka. Zabrinuh se da joj nije zlo.

Zatim pomislih da znam šta je u pitanju: misli na Ozimandijasa. On nam, naravno, svima nedostaje. Bio je divan dečak, veliki potencijal. Uvek kada sam pomislila na Oza, počelo bi da me guši u grlu.

Maksina soba je bila na spratu, u jugoistočnom krilu, i imala je poseban pogled na kamenolom, jezero i šumu.

Popeh se na prstima.

Ispred vrata mi se učini da čujem kako jeca. *Šta se to dešava unutra? Šta je sada?*

Svi smo mi imali užase i košmare od kojih smo se noću budili, kao posttraumatsku stresnu uznemirenost koja jednostavno nije prestajala. Najefektniji prizori iz Bolnice i Škole još uvek su nas pratili. I uvek će.

„Maks? Jesi li dobro?“ doviknuh. „Maks, dušo?“

Nije odgovarala. Ja zato pritisnuh kvaku, malo odškrinuh vrata i provirih unutra. Opustih se ugledavši Maks u krevetu, ispod nekoliko paperjastih prekrivača. Ona pruži ruku i pozva me unutra.

„Freni, uđi. Molim te, mama. Hoću da razgovaram sa tobom.“

„Evo me. Tu sam.“ Zatvorih vrata za sobom.

Primetih dđ je Maks pocrvenela. Znojila se. Tada, šokirana, primetih krv na njenim ispruženim prstima!

„Pomozi mi, Freni. Sad si mi stvarno potrebna. Ozbiljno.”

Uguših svoj strah dok sam koračala škripavim parketom spavaće sobe. Privukoh stolicu do Maksinog kreveta i sedoh pored nje. „Evo me.”

Prislonih joj ruku na čelo. Bila je vreła. Duga kosa joj je bila mokra i bez sjaja.

U meni se javi doktor.

„Dušo? Šta ti je? Šta osećaš? Od kada imaš groznicu? Kaži mi.”

„Nisam baš *bolesna*, Freni. Samo sam se suviše napinjala”, reče Maks.

Na mom licu mora da je bio zbunjen izraz.

„Trudovi”, reče ona. „Trudovi su naporni. Dobila sam bebice!”

Ja dahnuh, shvativši najzad. Mislim da se za malo nisam onesvestila. „Oh, Maks, zašto mi nisi rekla? Oh, Maks, dušice. Oh, Maks, oh bože, Maks.”

Ona sleže ramenima, pa reče: „Htela sam da budem sama. Ali zaista mi je drago što si tu Freni. Samo mi, dve devojke.”

„Samo nas dve”, obećah joj.

Sada se zagledah u čudo, nikad do sada viđeno na ovom svetu, bar ja to nisam očekivala. *Bože moj!* Stisnuta odmah uz Maksino telo, ispod njenog pazuha, ugledah dva veličanstvena ljudska jajeta. *Oh, Maks.*

Jaja su bila povelika, a ljuska bela poput slonovače, sa biserno ružičastim sjajem. Činilo mi se da imaju po hiljadu i trista do hiljadu i osam stotina grama, i pogled na njih ispuni me strahovitom nežnošću.

Zamislih Maksine dragocene bebe unutar jaja, i njihove ručie i nožice u položaju fetusa. Dve divne, krilate bebe.

„Bićeš majka!” šapnuh. „Ovo je tako lepo.” I zaplakati.

„Ozimandijasove su”, reče Maks, i dalje šapućući. „Moram da im održavam toplotu. Ne zam odakle to znam, ali znam. Oh, volela bih da Oz može da ih vidi.”

Ja pružih ruku i nežno obgrlih Maks, zagrljih je i rekoh njeno ime. Osetih kako mi se suze kotrljaju niz obraze.

Maksino lice je blistalo i zračilo, puno nade, pa prošaputa, „Zar nisu najljepša? Nije li život ponekad čudesan?”

„Dobro, sad možeš da pozoveš i ostalu decu. I Kita. Ovo će ih razbiti, je li? Biću majka.”

108

Tokom sledećih nekoliko nedelja, Maks je po prvi put u životu počela da se uči *strpljivosti*. Biće majka i to će joj biti potrebno. U njenom delu kuće vladala je takva tišina, da je ponekad pomišljala da je verovatno malo odlepila. Jeste, jeste, *bila*.

Bila je psihički izmoždena od preduge samoće, dok je iz minuta u minut pazila i grejala svoja jaja, neprestano misleći na Oza, koji joj je nedostajao toliko da ju je to bolelo. Stalno i zauvek.

Ali imala je dobar razlog da stalno bude pažljiva i oprezna. Postaće majka dece koja će biti zaista posebna. Naravno, znala je to Maks, sve majke se tako osećaju.

Bila je potpuno ušuškana u krevetu, opet je uz sveću čitala *Hobita*, kad začu škripanje sa ispustu, odmah iza prozora njene spavaće sobe.

Čudno.

Šta je to?

Možda je tihi zvučduk vetra uplašio neku životinju. U okolini je bilo mnogo živuljki, koje su lutale šumom. Ako ništa drugo, njen oštri sluh je bio bolji nego ikada.

Onaprstima dodirnu jaja, *jedno, dva*.

Zakopčaj mi cipelu.

Jeste, jeste, bila.

Maks nije mogla skloniti pogled sa svoja dva jajeta. Bebice su svakog dana bivale sve veće. Sada su već počinjale i da se mrdaju. Nazirala je njihove oblike unutar ljuski. *To* ju je uvek privlačilo. Biće mama.

Maks ugasi sveću, potpuno se umiri i opet oslušnu. Opet je začula onu neobičnu škripu!

Verovatno nije ništa.

Verovatno...

Bio je to šum kakav pravi grana ili vetar koji duva preko ispusta, ali napolju, u blizini nema nikakvih grana, zar ne?

Ne, ta škripa je više podsećala na nečiji prokleti korak. Napolju, na ispustu.

Je li uobrazila da je čula korak? Korak Babaroge? Korak iz mašte?

Maks zadržu dah i opet pažljivo oslušnu. *To je bilo neopisivo glupo.*

Naposletku, kliznu iz kreveta. *Još gluplje.*

Pređe tri koraka do prozora, očeka, pa razdvoji bele, mrežaste zavese koje je Freni napravila za nju. Pogleda na ispušt na drugom spratu.

Tada odskoči natrag.

Ugledala je neki drugi par očiju!

Te oči je znala. I mrzela. I lice je znala; i mrzela. Da, ja sam, kazala su usta bez glasa. *Zdravo, Maks. Došao sam po tebe.*

Prozor se razbi i krhotine uleteše unutra, kada je pesnica u rukavici proletela kroz njega. Komadi poleteše oko nje. Zatim doktor Itan Kejn - Harold Hauer uskoči unutra i ona pomisli kako to mora da je san, kao vrlo loša simulirana stvarnost.

Ali nije bilo.

On je bio živ.

Bio je u njenoj spavaćoj sobi. Došao je po nju i jaja.

„Gubi se odavde!" vrisnu Maks.

Ali Hauer je uhvati oko struka i gurnu natrag, prema krevetu. U ruci je držao skalpel. I bio je snažan - mnogo snažniji nego normalni ljudi. On *nije bio* normalan.

Naravno da nije! Doradivao je sebe; prvo je na sebi primenio Uskrsnuće; on je bio novi Frankeštajn.

Maks se padajući izvi da bi izbegla gnezdo od jastuka, koje je napravila za svoja jaja. Upravo je uspela da ih ne razbije!

Digavši glavu, oseti oštricu na grkljanu. Hauer joj je slobodnom rukom prekrpio nos i usta. Gušio ju je. Da li je uopšte bio svestan svoje snage?

„Pa, zdravo, Maks. Lepo je videti te opet, draga devojk. Jesam, živ sam. Ubila si klona, a ne mene, Maks. Mada ti to možda ne znaš."

Tada je upozori: „Ne mrdaj, ti, nakazo finog perja. Ne pomišljaj ni da vrisneš da bi dozvala pomoć, jer ću pobiti i *njih*. Dok trepneš okom. Ako mi se odupreš, ubiću tebe. Umrećeš ne videvši svoje bebice. Ti si pametna. Razumeš me, zar ne?"

Maks klimnu glavom. Pluća su je bolela. Bio joj je potreban vazduh. Hauer najzad skloni ruku sa Maksinih usta, a ona doslovce *zareža*, što nikada ranije nije uradila.

„Ti si nakaza. Bezbožna nakaza. Šta hoćeš?"

„Pa, dolio sam po neke svoje papire, koje je Frensis Džejn očito ukrala. I jaja, naravno. Došao sam po tvoja jaja, Maks."

„Ne možeš ih dobiti", prošišta Maks. „Radije ću umreti."

Hauer sleže ramenima. „Baš me briga. Živi ili umri. Ja ću u svakom slučaju dobiti tvoja dragocena jaja. Ja sam *Harold Hauer*. Nisam klon. Znaš li zašto sam došao. Maks? Znaš li zašto sam te sve ovo vreme zadržao u životu? Hoćeš li da čuješ veliku tajnu? Ti si važnija i od Uskrsnuća. Zaista i iskreno, jesi. Ta jaja su važnija od svega što sam uradio. Video sam budućnost, Maks, i ona ima krila!"

Maks isprva nije mogla da progovori. Najzad je shvatila zašto je preživela. *Video sam budućnost, Maks, i ona ima krila!*

„Ti si bolesni lešinar", reče naposletku.

Tada Maks shvati da je opet *zarežala*. Kakav je to glas uopšte? Njen način da zaštiti jaja?

„Ti si beznadežna, izgubljen slučaj. Trebalo je da ovo uradim u Bolnici. Crkni, glupačice.“

„Neće mi se!“ uzviknu Maks. Ona udari nogom i odbaci doktora na svoj toaletni sto.

Ali on odmah dođe sebi. Otrese se poput medveda. I nasmeja se, upravo kao što se smejala i glava onog robota, viseći na ramenu, tamo, na pisti aerodroma. Istim smehom, od note do note.

Opsova i u zamračenoj sobi potraži skalpel. Nađe ga u naboru malog tepiha.

„Živa ili mrtva?“ upita, pokazujući Maks oštricu. „Ti biraš.“

„Biram svoje bebe“, reče Maks.

Ona raširi krila, stvorivši zid od perja i kostiju između Hauera i svojih jaja. „Gubi se odavde! Gubi se odavde odmah“, vrisnu. „Ubiću te, Hauere! Kejne! Kako god da se zoveš, gade ljigavi! Beži od mojih beba!“

On skoči na nju, a Maks odskoči u stranu i izbeže napad. Jedva.

I on je bio brz.

Ona pruži ruku i potraži nešto. *Šta?* Napipa mesingani svećnjak.

Zamahnu snažno, brzo - i vrlo precizno.

Začu se zvuk lomljenja kada je teški predmet udario u lobanju doktora Hauera. Povredila ga je! On zastenja i pade prema Maks, pritisnuvši je svojom težinom i povukavši je prema suprotnom zidu.

„Puštaj! *Ne dodiruj me.*“

„Ti, mali kučkin sine“, zareza on stisnutih zuba. „Pokazaću ti ja. Bol. *Pa smrt!*“

Maks začu uzvike, pa korake u kući. Freni i Kit su dolazili.

Trčali. A i deca!

Hauer je bio strahovito snažan, i bilo je jasno da je još neke stvari otkrio u svojoj laboratoriji. Neprekidno ju je gurao unatrag. Maks je gubila oslonac. Počela je da pada.

Padala je pravo kroz razbijen prozor iza sebe. Nije se mogla zaustaviti. Hvatala je rukama okolo. *Nešto, bilo šta!* Obema rukama je uhvatila doktora Hauera. Držala ga je kao da joj od toga zavisi život.

„Ideš i ti!“

Njena spavaća soba se nalazila na samo drugom spratu - to je bila dobra vest.

Loše je bilo to što se njen prozor nalazio iznad strme litice, visoke još nekih trideset pet metara, ispod kojih se nalazila šuma.

Maks i doktor Hauer proleteše kroz panoramski prozor i zajedno padoše nekoliko stopa - a tada ga Maks pusti. Tek tako! Pozdravi stare otpatke! Maks brzo zamaha krilima, izvlačeći se, pa zalebde, gledajući kako doktor krešteći pada daleko dole, na šumsko tle. Kružio je u spirali; obrtao se; i zaronio. Nije se smejao kao robot. Trajalo je nekoliko sekundi, koje su izgledale znatno duže.

„Pomozi mi, Maks!“ vrisnu on. Možda i bi da je mogla, ali nije se mogla obrušiti, pa u zaletu izvući njega iz pada. Čak i da je htela.

Videla je kako udara u drvo, pa se uz mučan, tup udar stropoštava na zemlju, gde je ostao da leži nepokretno. Zgrčen, izlomljen, *nepokretan*. Kao što je želela i obećala Ozimandijas, slomila je gadu vrat.

Devedesetčetvorogodišnji doktor Harold Hauer najzad je bio mrtav. Dobro je što smo se otarasili tog ljudskog čudovišta, đubreta, bolesnog kretena. Stvarno delo, stvarni čovek ležao je dole, mrtav kao pseći izmet.

Maks prošaputa: „I ja sam videla budućnost... i ti nisi u njoj.“

Naposletku je morala da skloni pogled. Udahnula je vazduh, pa mahnula krilima i poletela prema prozoru svoje spavaće sobe u kući.

Freni i Kit su bili gore, sa ostalom decom, a i njene drage bebe, njena jaja.

Manje od četiri nedelje posle toga, oni su se rodili.

Na upravo savršenom mestu.

U Kući na jezeru.

Dečak i devojčica, baš kao što je želela. Najneobičnije i najlepše bebe na celom svetu - malena dečica, sa finim krilcima poput anđeoskih. Možda oni i jesu bili anđeli. Frensis Džejn i Ozimandijas. Jedva je čekala da ih nauči da lete.

BELEŠKA O PISCU

Džejms Paterson autor je mnogobrojnih međunarodnih bestseler romana. Za svoj prvenac *Broj Tomasa Berimena* dobio je nagradu „Edgar Alan Po“ za najbolji debitantski krimi-roman. Prvim trilerom *Prikrade se pauk* otpočeo je serijal romana o Aleks Kros. Romanom *Prvi koji umire* otpočeo je serijal trilera o Ženskom klubu za rešavanje ubistava. Napisao je i jedan poluautobiografski roman *Suzanin dnevnik za Nikolasa*. Živi na Floridi.

Po romanu *Prvi koji umire* američka TV mreža NBC snimila je tročasovnu mini-seriju.

Za vas: **BABAC**

Table of Contents

Prolog USKRSNUĆE

Prvi deo STARATELJSTVO

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

Drugi deo ČASOVI LETENJA

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

Treći deo KUĆNI POZIVI

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

Četvrti deo ŽUTI POT OD CIGALA

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

Peti deo BOLNICA

[67](#)

[68](#)

[69](#)

[70](#)

[71](#)

[72](#)

[73](#)

[74](#)

[75](#)

[76](#)

[77](#)

[78](#)

[79](#)

[80](#)

[81](#)

[82](#)

[83](#)

[84](#)

[85](#)

[Šesti deo POTPUNO NOVI DAN](#)

[86](#)

[87](#)

[88](#)

[89](#)

[90](#)

[91](#)

[92](#)

[93](#)

[94](#)

[95](#)

[96](#)

[97](#)

[98](#)

[99](#)

[100](#)

[101](#)

[102](#)

103

104

105

106

Epilog KUĆA NA JEZERU

107

108

109

BELEŠKA O PISCU